

PP 255003/04496

MĚLI BYCHOM SI POMÁHAT

PUBLISHED FROM JULY 1999

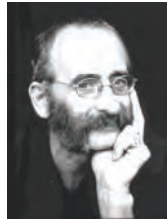
S tručné zprávy.

Pondělí 17. ledna

V Íránu hrozí kvůli viru nový Černobyl, tvrdí ruští vědci
ODS chce, aby Bárta vysvětlil jakousi pět let starou sledovačku
Klaus jmenoval ministrem životního prostředí Tomáše Chalupu
Johnův audit potvrdil špatné hospodaření, buou trestní oznámení a ODS se už zase nelíbí Johnův výběr šéfa policie, prý je zpackaný
Vítek dostal svému slibu a podal insolvenční návrh na Sazku
Žalobce zrušil stíhání exstarosty Jančíka jako nezákonné a Paroubek už zase podal trestní oznámení na Bárta
Počasí v Praze: skoro jasno, 5 stupňů
pokračování na str. 2

Slovo vydavatele:

Nedávno jsem dostal email, ve kterém bylo psáno o historii pražských nádraží, uvádí se tam, že nádherná budova nádraží Těšnov (dříve



Denisovo), které bylo vybudováno v letech 1872-75, byla dne 16.3.1985 přes veškerou snahu (nepřesou koho)odštělena. Je zajímavé, že se nikde jeden nedozví, kdo udělal

všechno pro to, aby tuto budovu zlikvidovali. Vždyť někdo to musí podepsat, aby to nádraží vyhodili do vzduchu, že? A vůbec, moc by mě zajímalo, jestli o tom rozhodl jeden člověk, či to bylo více lidí, a kdo to byl a proč takto rozhodl. To se občas jeden dozví z novin či z televize, že například Department of Immigration se rozhodnul tak a tak a proti rozhodnutí není odvolání, ale pravdou je, že 99% oddělení o tom nic neví a rozhodl to nějaký pan Mohamed, který zastupoval pana Alího, který byl zrovna v té době na dovolené v Indonésii, a zcela náhodou v době Ramadánu.

Ted' jsem se naopak dověděl něco, o čem určitě nikdo oficiálně neví nebo nebude chtít vědět - muslimští zaměstnanci výše uvedeného ministerstva byli prý vyzváni muslimskou organizací, aby přednostně pomáhali ostatním muslimům v jejich žádostech o permanentní pobyt v Austrálii, popřípadě pomáhali i ostatním přistěhovalcům z Asie a naopak bojovali proti bílému evropskému a křesťanskému přistěhovalectví.

Těž bych rád podotknul, že přistěhovalci z Velké Británie, kterých je pomalu nejvíce, jsou z 90% Pákistánci a Indové. Pokud se sami pokusíte zjistit na "Australian Bureau of Statistic" něco více, dovíte se jen, že nejnovější údaj je, že v roce 2008-9 se přistěhovalo 298 900 lidí, ale už se nikde nedovíte odkud a dokonce, když tam zatelefonujete tak vám sdělí, že tento údaj "is not available".

Že by za tím zase byl někdo s prazvláštními zájmy?

Přijde v Anglii za lordem sluha a říká:

"Sire, v Americe zvolili černocho prezidentem."

Lord: "No, to z toho bude mít jeho pán jistě radost."

VŠUDE VODA

Pavel Jacko

Měli jsme povodeň. Osobně jsem se nebál, neb mně nebylo řečeno stavět si archu. Kde bydlím, tedy Kangaroo Point, kilometr od středu města, jsem od řeky na západní straně asi 800 metrů, na východní asi 80. Výškový rozdíl odhaduji na 7 - 9 metrů. Povodeň roku 1974 byla kolem pěti a půl, ta roku 1893 něco přes osm. Když odborníci začali mluvit o roku 1893, pro jistotu jsem si zkontroloval e-maily a sms, jestli jsem

civilizovaná země". Možná také tím, že je nás tady o něco míň. Možná, že to spolu souvisí.

Voda dosáhla 4.5 m, tj. o metr míň, než v roce 1974. Začala opadávat, škody jsou obrovské. Kromě armádních i námořních helikoptér, a jedné minolovky, poslala vláda na pomoc také 1 200 vojáků, což je na australské poměry hodně. Je povzbuzující vidět vojáky pomáhat při živelné katastrofě, zejména když při tom nemusí, jak je nyní ve světě zvykem, mít neprůstělné vesty. Za tzv. „looting“ (česky plnění,

lopaty a podobné nářadí a původně se myslelo, že budou pracovat čtyři hodiny a pak je vystřídá odpolední směna. Trochu to nevyšlo, málokdo chtěl po čtyřech hodinách domů a tak prázdné autobusy jely pro novou várku. V sobotu bylo zaregistrovaných něco kolem 20 tisíc, v neděli přes 50 tisíc těchto dobrovolníků. Odhaduji, že asi stejný počet lidí se registrací a autobusy nezdržoval a přišli nebo přijeli pomáhat jen tak. Aniž by člověk chtěl být škodolibý nebo rasistický, vzpomene si na Haiti nebo třeba na New Orleans.

[Nejsem si jist, že to sem patří, ale mám dojem, že velká většina čtenářů podobné zkušenosti neměla. Pokud pokrčíte nosem, no co, já byl také na brigádě,

natíral jsem lavičky před Prvním májem a nebylo to tak zlé, uvědomte si, že povodňová voda po sobě zanechává na výsost lepkavé bahno, které není jen tak obyčejné bahno, ale suspense jílů, výkalů, oživená preservativy, dámskými vložkami a jinými výdobytky civilizace. Poněvadž je teplo, všelijakým bakteriím se v těch sračkách dobře daří. Smrad se nedá popsat. Nikomu to nepřeji.]

Ti, co nepomáhají, alespoň posílají peníze. Číslo stále roste, ale v době mého psaní se mezi australským lidem vybralo přes dvacet miliónů dolarů. Dlužno připomenout, že Čínská lidová republika se také práskla přes kapsu – slíbila \$50 000.

Pochopitelně, jakákoliv katastrofa, málem i zemětřesení, je vodou na mlýn AGW šarlatánům. Na chvíličku, ale opravdu jen na chvíličku, ti „vědci“, kteří ještě před šesti měsíci prorokovali Austrálii suchopár na věky věků, se z televizních obrazovek ztratili, aby byli nahrazeni novou garniturou, která o tom všem „mluvila již před válkou s panem okresním hejtmanem“. Těm starým, zavedeným šarlatánům se to odstrčení nelíbilo, a tlačí se na obrazovky zpátky, protože taková „jedna extrémní epizoda je vědecky vysvětlitelná“. Předák

australských zelených, nějaký Bob Brown, se dal slyšet, že důlní společnosti by za to všechno měly platit, protože je to jejich vina. Jiní zelení mají jiné starosti. Kupříkladu, Marrickville City Council (NSW), kde zelení vládnou, zrovna odhlasoval bojkot veškerého izraelského zboží a služeb.

Máme povodně také na jihu ve Viktorii a požáry v Západní Austrálii. Začíná sezóna cyklónů. Asi čtyřicet uhelných dolů v Queenslandu, což je téměř většina, je buď zatopených, nebo nemá přístup k dopravě. A aby toho nebylo málo, četl jsem předpověď neobvykle silných dešťů pro oblast Pilbara v Západní Austrálii. Pokud vám to nic moc neříká, vozí se odtamtud,

pochopitelně do Číny, jedna třetina celosvětové produkce železné rudy. Hnědá, smradlavá voda, která pokrývá skoro třetinu Quenslandu, a pravidelný klimatický fenomén, zvaný něžně *La Niña* (dívčátko), možná postihne celý svět.

Brisbane, 18. ledna 2011

Potopa v Brisbane na fotografii s roku 1893



náhodou něco od Něj neminul.

Po povodni v lednu 1974 se konšelé rozhodli postavit přehradu Vivenhoe, aby se prý to již nikdy neopakovalo. Byl jsem a jsem pro, ale tužil jsem, že až půjde do tuhého, moc to nepomůže, protože přehrada bude z předcházejících dešťů stejně plná. Nebyl jsem sám, pochopitelně.

Jeden známý, který v příslušném oddělení pracuje, nyní potvrdil, že čísla, uváděná veřejností, jsou pružná. Tzv. stoprocentní kapacita znamená pitnou vodu pro Brisbane na šest let. Zadržovací, tj. protipovodňová kapacita, je mnohem větší, téměř

trojnásobná. Voda se začala vypouštět dříve, než voda dosáhla 190 procent. To proto, že přehrada, která se v době sucha měla opravovat, se neopravovala. Podle odborníků již nikdy v Austrálii pršet nemělo, a tak se peníze určené na opravy použily k stavbě zařízení k odsolování mořské vody, nyní naprosto zbytečného. O kolik vody by se mohlo vypustit méně, kdyby Vivenhoe drželo těch údajně plánovaných skoro 300 procent, se asi nikdy nedozvíme.

No, naše státní premiérka jmenovala Královskou vyšetřovací komisi, ale ... známe politiky a předposrané pensionované soudce, kteří těm komisím obvykle kralují. Počet mrtvých je zatím poměrně nízký (20), možná proto, že, jak řekl komentátor španělské televize, když to porovnával s čísly z Bangladéše, "Austrálie je

drancování, také „bratrská pomoc“) bylo zatím zatčeno 13 osob. Někteří nemohli odolat pohledu na z řetězu utřené jachty plynoucí do zálivu Moreton a rozhodli se je zachránit pro sebe. Vláda naprosto správně okamžitě zdvihla horní hranici trestu z pěti na deset let. Voda odnesla spoustu různých objektů, a kromě člunů, námořních kontejnerů, karavanů, stometrového betonového plovoucího (jak jinak) chodníku, také restauraci. Proto ta HMAS *Huon*, pokud to někomu nedošlo – bude ty krámy na dně zálivu hledat, aby nebyly nebezpečím pro námořní plavbu.



Jako minule, tj. v roce 1974, lidé vodou nepostížení pomáhají těm druhým. Náš starosta, ne tak úplně hloupý člověk, se to rozhodl trochu zorganizovat a vyhlásil brigádu. Na čtyřech suchých místech byly sběrné body, kde se lidé zaregistrovali a byli odvezeni městskými autobusy tam, kde jich bylo třeba. Přinesli si vlastní smetáky,

Úterý 18. ledna

Poláci viní z havárie letadla ve Smolensku tamní řídicí věž Jemenská policie zmařila pokus o únos čtyř českých turistů Dienstbier mladší patrně půjde do klání o senátorské křeslo po otci
Heger začal jednat s lékařskými odbory, peníze na platy ovšem nepřidá
Komise pro výběr policejního prezidenta nedoporučila ani Bílka, ani Čecha
Bárta vysvětlí, jak to bylo s údajným sledováním politiků v Praze 11
Heger požádal NERV, aby mu pomohl s reformou zdravotnictví
Praha přepracuje zakázku na novou čističku odpadních vod
Počasí v Praze: postupně zataženo, 10°C

Středa 19. ledna

Europoslanci kritizovali maďarského premiéra za mediální zákon
Obama přivítal čínského prezidenta Chu Ťin-Tchaa na návštěvě USA
Komise vybrala policejního prezidenta, Nečas to pro změnu zpochybňuje
Vláda odsouhlasila pět posledních sporných bodů protikorupční strategie
Pomstychtivý Rath zarazil peníze pro Asociaci krajů kvůli Buzkové
Vláda nepodpoří senátní návrh na zrušení projektu státních maturit
Sněmovní zdravotní výbor podpořil Hegerem navržené reformy
Ekologičtí demonstrovali proti údajnému "tunelování" lesů
Počasí v Praze: zataženo, 4°C

Čtvrtek 20. ledna

EP se vyslovil pro bojkot Minsku, Lukašenko chystá odvetu KLDK nabídla Jižní Koreji vojenská jednání na vysoké úrovni
Veřejné zakázky na ministerstvu zdravotnictví nad 1 MKč má schvalovat ministr
Kalousek kritizuje vedení ČSTV, jde mu o udržení struktury placených funkcionářů
Nečas zakázal Bartákovu do vyšetření kauzy Tatra vstup na ministerstvo financí
Lékařské odbory začaly couvat, na splnění požadavků počkají i čtyři roky
Podle socialisty Haška mají některé zdravotnické poplatky smysl
P. Sobotka navrhl Nicholase Wintona na Nobelovu cenu míru
Počasí v Praze: zataženo, krátká chumelenice, 3°C

Pátek 21. ledna

Jihokorejští námořníci osvobodili loď zajatou somálskými piráty
Nepokoje v Tunisku budí obavy i v dalších arabských zemích severní Afriky
Zdravotní sestry odmítají nátlak lékařů a k akci E-E (exodus-exitus) se nepřipojí
Heger s Nečasem se shodli na tom, že vydírání v podobě akce E-E nelze ustupovat
Jmenování Lessyho policejním prezidentem se odkládá do pohovoru s Nečasem
Řada místních organizací ODS odmítá tlak vedení na zrušení spolupráce s KSČM
Vesecká bude i nadále pracovat na Nejvyšším státním zastupitelství
Paroubek má novinku - podal další trestní oznámení na Bárta
Počasí v Praze: zataženo, teploty na 0°C

Víkend 22. – 23. ledna

Novoroční atentát proti Koptům spáchali palestínští teroristé
Podle izraelské komise byl zásah proti flotile do Gazy zákonný
ČSSD chce s přímou volbou prezidenta upřesnit i jeho pravomoci
Bárta označil dokumenty předkládané veřejnosti Kmentou za falzum
Paroubek s lidskou tváří Sobotka prohrává v nominacích s Haškem 4:7
Heger v televizi uvedl, že požadavky lékařů jsou naprosto nereálné
Pokud Heger přijde s realistickým plánem, podpoří ho hejtmani
Příbramí pochodovali v sobotu ultralevicoví radikálové

Pondělí 24. ledna

Za takzvaný zvací dopis z roku 1968 nebude potrestán ani Biřák
Přes 30 lidí zahynulo při explozi na moskevském letišti Domodědovo
Bárta chce zvýšit hlukové limity u silnic a dálnic, aby při stavbách ušetřil
Nečas nevetoval Lessyho, a tak ho John jmenoval policejním prezidentem
Jeden ze socialistických poslanců vyzývá k vyslovení nedůvěry vládě
Bobošíková zakládá další stranu a chce kandidovat na prezidentku

Auto odtažené při čištění ulic musí úřady vrátit zpět, rozhodl soud
Televizní zpravodajský kanál Z1 přestal v pondělí večer vysílat
Počasí v Praze: zataženo, 3°C

Úterý 25. ledna

Dolní komora ruského parlamentu, ratifikovala START
Patnáct herců a kněží podpořilo akci lékařských odborů Exitus-Exodus
Kalousek slibuje, že platy lékařům zvýší reforma, ale musí mít trpělivost
Bárta se veřejně omluvil Nečasovi za neúmyslné sdělení mylné informace
VZP nebude uzavírat nové smlouvy s lékaři, kteří dají výpověď v nemocnicích
V reakci na atentát na Domodědovo byla zesílena ostraha ruzyňského letiště
V Krupce, kde si voliče kupovaly dvě strany, se zopakují volby, rozhodl ÚS
ČSÚ spustil informační kampaň ke Sčítání lidu, domů a bytů 2011
Počasí v Praze: občas sněhování, 3°C

Středa 26. ledna

Obama přednesl před Kongresem svou zprávu o stavu Unie
Horní komora ruského parlamentu ratifikovala smlouvu START
Vláda si schválila jízdní řád reforem důchodů, zdravotnictví a sociálního systému
Bártova omluva je tečkou za celou kauzou ABL, míní Nečas i Věci veřejné
VZP vyzvala kraje a další zřizovatele ke změnám lůžkového fondu nemocnic
Kalousek kritizuje návrh ODS na povinném převedení účtů stran do ČNB
V Praze byla odhalena pamětní deska 294 hrdinům heydrichiády
ČT zrušila tendr na výběr a správu koncesionářských poplatků
Počasí v Praze: zataženo, 3°C

Čtvrtek 27. ledna

OSN navrhuje zřídit tribunály zabývající se piráctvím
Lukašenko viní Polsko z přípravy převratu v Bělorusku
Bárta plánuje prodej dálničních odpočívadel soukromníkům
Vondra hájí vinu za smlouvu se zvukaři na Nováka, Novák na Vondru
Nečas podpořil Vondru, podle Topolánka za smlouvu odpovídá Vondra
Senát zamítl koaliční předlohu zcela reorganizující úřady práce
Heger poředstavil tři reformní zákony, které chystá jeho úřad
Petici 'SOS zdravotnictví' už podepsalo 0,2% obyvatel ČR
Počasí v Praze: zataženo, teploty nad nulou

Pátek 28. ledna

Protesty v Káhiře se stupňují, už si vyžádaly nejméně pět mrtvých
Zákaz homosexuálních sňatků není v rozporu s ústavou, rozhodli ve Francii
Nový americký velvyslanec předal Klausovi pověřovací listiny a ujal se funkce
Heger dá 2 GKč lékařům, ti ale chtějí ještě záruku návratu všech na jejich místa
Nečas stojí za Hegerovými návrhy lékařům, garantovat jim návrat na jejich místa ale odmítá
Podle Ratha jsou 2 miliardy pro lékaře málo, dal by nemocnicím mnohem, mnohem víc
V Kladně bude za ČSSD kandidovat do Senátu Jiří Dienstbier mladší
Vítek koupil další dluhopisy Sazky, má nyní právo veta
Počasí v Praze: oblačno, teploty na nule

Víkend 29. ledna – 30. ledna

Napětí v Egyptě zmítném protivládními nepokoji se stupňuje
Přes 99 % účastníků referenda v jižním Súdánu je pro odtržení
Nečas odmítl, že by vláda mohla garantovat lékařům návrat na jejich místa
Rath vyházel peníze za poplatky a školní autobusy, teď ruší třetinu linek
Bývalý šéf Sněmovny Vlček přišel i o funkci předsedy krajské ČSSD
Představenstvo Sazky vybralo na mimořádném zasedání investora
Odborář Engel odmítá dát sestřám byt jen jedinou korunu
Šnajdr a Rath se navzájem obvinili z plýtvání a zlodějiny
Počasí v Praze: oblačno, mráz

Dvojice obcházejí domy a byty v okolí Jedna z nich zazvoní u dveří rodinného domku. Otevře muž středního věku a ptá se, co si přejí. Jeden z dvojice oznámí, že vybirají pro domov důchodců a zeptá se: "Můžete nám přispět?" "Ale samozřejmě," pokývá muž hlavou, otočí se dovnitř a zakřičí: "Marie, nevíš, kde je tvoje matka?"

V severokorejských koncentračních táborech jsou vězněny desítky tisíc lidí.

Jan Berwid-Buquoy

O „svobodě“ a lidských právech v Severní Koreji si nikdo z nás nedělá žádné iluze. Někdy je tento režim srovnáván s Castrovou diktaturou na Kubě. Neprávem. Politický systém na Kubě sice nemilosrdně persekvuje politické odpůrce, ale tito se mohou (alespoň formálně) obhajovat před soudem. V Severní Koreji dochází k veřejným popravám na základě rozhodnutí místních orgánů správy. Takovéto metody byly naposledy praktikovány v době mongolského teroristy Džingischána (1162 – 1227), tedy ve 13. století.



Publicista Ryo Takahashi (The Japan Times), podal 10. 1. 2011 zdrcující zprávu o hospodářských poměrech v severokorejských koncentračních táborech, kde ročně umírají tisíce vězňů hlady a nemocemi způsobenými podvýživou. Podívejme se nyní zblízka na fungování severokorejských koncentračních táborů.

Jejich počet není přesně znám. Americká CIA hovoří o několika desítkách. Podle CIA je v těchto táborech uvězněno přibližně 200 000 osob (statistiky Pentagonu z roku 2005). Nejde zdaleka pouze o odpůrce režimu nebo o ty, kteří jsou za ně považováni. Pro uvěznění v severokorejském koncentráku stačí mít nevhodný „třídní původ“. A tak se v těchto zařízeních rodí i stovky dětí rodičům nevhodného „třídního původu“ (podobné tábory zřizoval Čingischán pro věčící katolíky a jejich děti). Až na drobné výjimky jsou tato batolata odsouzena k tomu, prožít celý svůj život v koncentračním táboře.

To byl také osud Shin Dong-hyuka (na fotografii). Narodil se 1982 v koncentráku Kaech'on jako dítě „třídního nepřítele“. Ve svých 14. letech se musel dívat na mučení a následnou veřejnou popravu své vlastní matky a bratra. Provděná matka se pokusila o útek z tábora a jeho mladšího bratra chtěla vzít sebou. Po provedení exekuce Shin Donga-hyuka rovněž několik hodin mučili. Uřízli mu ukazováček pravé ruky když neunesl a pustil šicí stroj. Jeho sestřenicí před ním několikrát znásilnili a pak jí ubili k smrti.

Popravy jsou v severokorejských koncentracích podle poradce amerického kongresu Marka E. Manyina (Specialist in Asian Affairs, Congressional Research Service) zásadně veřejné. Přihlížející musí přítom tleskat a vzdávat hold i díky katům, provádějícím své otřesné řemeslo. Tuto lahůdku vynalezl rovněž Čingischán. Při mučení a popravách ukrajinských křesťanů musely být rodiny mužiků u toho. Čím více obět, např. při drčení varlat v dlaní mongolského válečníka, hulákala, tím více se muselo ozývat díkyvdání ze strany přihlížejících nebožáků.

Ve svých 22 letech (tzn. v roce 2005) se Shin Dong-hyukovi podařilo z koncentráku uprchnout; nějaký čas se skrýval v Číně, než se mu v roce 2006 naskytlá příležitost dostat se ilegálně do Jižní Koreje. Tam se připojil k hnutí za lidská práva pro Severní Koreu. Spolu s dalšími dvěma uprchlíky Chol-hwanem a Lee Soon-okem se poté vydali na přednáškové turné Jižní Koreou, aby informovali posluchače o poměrech v severokorejských koncentracích:

Lidé tam pracují v nesnesitelných životních podmínkách od páté hodiny ranní do půlnoci. 10 – 20 % vězňů ročně umírají hlady, vysílením nebo nemocemi, způsobenými nedostatkem potravy. Na věznicích se zkoušejí v plynových komorách účinky chemických zbraní... atd. Zde se jedná o diametrální rozdíl mezi severokorejským komunistickým režimem a mongolským vojevůdcem. Čingischán na křesťanech ve 12. století žádné chemické zbraně nezkoušel.

Odborár

Hoci ešte stále pretrvávajú kríza, odborári chcú, aby sme pracovali iba 35 hodín týždenne. Argumentujú tridsaťročnou analýzou zo západného Nemecka...

Najjednoduchší spôsob, ako na seba upútať pozornosť voličov, je iniciovať referendum, o ktorom sa bude hovoriť a písať niekoľko mesiacov. Tentoraz sa hlasu ľudu dožadujú odborári a verejne ich podporil Smer. Ľudia by mali rozhodnúť, či sú za zachovanie súčasného Zákonníka práce z dielne Viery Tomanovej, či chcú pracovať len 35 hodín týždenne a s maximálnymi nadčasmi osemdesiat hodín ročne. Podpisy na petíciu k vyhláseniu referenda zbiera Konfederácia odborových zväzov Slovenska. S jej prezidentom MIROSLAVOM GAZDÍKOM (57) sa zhovárala EVA MIHOČKOVÁ.



Prečo chcete presadiť 35-hodinový pracovný týždeň?

Veríme, že touto zmenou dosiahneme pokles nezamestnanosti pod desať percent. Zamestnávateľi stále kričia, že na Slovensku je veľa ľudí bez práce, pretože máme príliš striktný Zákonník práce. My to odmietame. Pracovné príležitosti vytvára politika vlády a jej opatrenia. Jedným z nich môže byť aj skrátený, 35-hodinový pracovný týždeň. Svedčia o tom skúsenosti z Francúzska i Nemecka. Sme dokonca ochotní súhlasiť aj s dvojročným zmrazením rastu miezd, aby sme vyšli v ústrety aj zamestnávateľom. Ale žiadame, aby zostali minimálne na takej úrovni ako dnes. Vláda by mohla prispieť zamestnávateľom prostredníctvom daňovej a odvodovej politiky na vytvorenie pracovných miest.

Máte tento návrh podporený nejakou serióznou analýzou dosahu na trh práce a ekonomiku Slovenska?

Máme analýzy, ako tento proces prebiehal v osemdesiatych rokoch v Nemecku, a vychádza to veľmi pozitívne. Vieme, že rôzni ekonómovia a experti majú na to rôzne názory, ale my tejto myšlienke veríme.

Nemyslíte si, že osemdesiate roky sú už naozaj dávno preč a bolo by treba vypracovať niečo aktuálne a konkrétne na podmienky Slovenska a nie Nemecka?

Nemá zmysel objavovať teplú vodu. Je lepšie poučiť sa zo skúseností krajín, kde sa tento model osvedčil, a aplikovať ho na slovenské podmienky.

Viete, že vo Francúzsku neprinesol 35-hodinový týždeň očakávané výsledky a v roku 2008 jeho pôvodnú podobu zrušili?

Treba to vidieť vo svetle výmeny politických garnitúr. Pochopiteľne, že pravicový prezident Sarkozy nemal chuť zachovať v praxi výdobytky svojho ľavicového predchodcu. Rovnaké praktiky pri striedaní vlád vidíme aj na Slovensku.

Lenže proti skrátenému pracovnému týždňu svedčia aj analýzy OECD. Uvádzajú, že jeho vplyv na tvorbu nových miest bol mierny, prípadne žiadny, pričom štátnu kasu to stálo pätnásť miliárd eur ročne!

Tieto štúdie nemám k dispozícii. Pracujeme so skúsenosťami z Nemecka, kde sa takéto následky nespomínajú.

V Nemecku však 35-hodinový týždeň nie je daný zákonom, ale uplatňuje sa len v niektorých podnikoch na základe kolektívnej zmluvy.

Lenže u nás je iná situácia. Podľa kolektívnej zmluvy pracuje na Slovensku iba tridsať percent zamestnancov. Takže tadeo cesta nevedie. My by sme radi rozšírili pôsobnosť odborov, pretože dokážu získať pre zamestnancov lepšie podmienky, mzdy a rôzne iné výhody, čo celkovo zvyšuje firemné náklady až o desať percent v prospech ľudí.

Neobávate sa, že by predsa len mohli mať pravdu Francúzi a OECD?

Treba to vyskúšať a uvidíme, ako to bude fungovať na Slovensku.

Môžeme si dovoliť takéto drahé pokusy v čase krízy a šetrenia?

Už sme sa v mnohých iných ekonomických a sociálnych veciach stali pokusnou dielňou, najmä za vlády Mikuláša Dzurindu. Nemyslím si, že by nám skrátený pracovný týždeň nejakou ublížil.

Nenapadlo vám spýtať sa ľudí, či si vôbec želajú skrátený pracovný týždeň?

Diskutovali sme o tom na regionálnych konferenciách. Robili sme prieskum v základných organizáciách a vyplynul

nám jasný mandát, že musíme začať niečo robiť. To isté platí aj o otázke obmedzenia nadčasov.

Podľa prieskumu agentúry Focus viac ako dve tretiny ľudí si neželá 35-hodinový pracovný týždeň.

Problém je v tom, že vo Focuse zle postavili otázku. Oni sa ľudí iba spýtali, či sú za skrátenie pracovného času. Ale nepovedali im, že by sa im zachovala rovnaká mzda ako v súčasnosti. Samozrejme, že ľudia si hneď predstavili, že by robili menej aj zarobili menej. To nikto nechce.

Možno ľudia vychádzali z toho, že by sa firmám zvýšili náklady na zamestnanca, čo by viedlo k prepúšťaniu alebo ku krachom.

To je maľovanie čerta na stenu! Ako by potom zabezpečili plnenie objednávok, ak by začali prepúšťať? Je tu predsa ešte produktivita práce! Ak je človek oddychnutý a menej zaťažovaný, urobí viac za kratší čas. Slovenský národ je veľmi pracovitý a vie sa vyrovnáť aj so zvýšenými nárokmi. Je tiež veľmi dôležité, na akých zariadeniach pracujú. Ak dostanú moderné vybavenie, dokážu vyprodukovať viac. Neverím, že by slovenská ekonomika skolabovala.

Nepreceňujete schopnosti slovenských firiem a zamestnancov?

Úlohou odborov je presadzovať dôstojnú prácu a primeranú mzdu. Pozrite sa, ako zamestnávateľi vždy kričia, keď sa ide zvyšovať minimálna mzda. Stále sa sťažujú, že to bude ich koniec, a predsa si s tým vždy nejakú poradiť. Starý pán Baťa mal peknú myšlienku - obchod je vtedy dobrý, keď sú všetky strany spokojné, a to isté platí na trhu práce. U nás je však neustála tendencia znižovať náklady na zamestnancov a maximalizovať zisk na ich úkor.

Ako dlho budete dnes v práci?

Veľmi dlho. Minimálne do šiestej a potom ešte idem diskutovať do jednej televízie.

Takže aj vy robíte nadčasy?

Robím, ale veľmi rád, pretože cítim, že to má zmysel a môžem posunúť veci dobrým smerom. Odborárskej práci som zasvätil väčšinu života, začal som v roku 1969 a v rôznych funkciách som od roku 1977.

Prečo potom chcete zamestnancom obmedziť možnosť privyrobiť si nadčasmi, keď vy sám ich robíte?

Moja mzda je stále rovnaká, či robím veľa, alebo málo. Je však dôležité harmonizovať pracovný a súkromný život a tomu treba prispôbiť aj pravidlá. Nadčasy nemajú byť spôsob, ako si zvyšovať príjem. Zamestnanci by mali mať také mzdové tarify, ktoré im zabezpečia dôstojný plat v rámci normálneho pracovného času.

Lenže často také tarify nemajú a jediný spôsob, ako zarobiť viac, je brať nadčasy.

Preto by ľudia mali viac tlačiť na zamestnávateľov, aj cez odbory, aby ich lepšie ohodnotili. Osobne si myslím, že minimálne polovica nadčasov je výsledok zlej organizácie práce. Nie je možné, aby niekto robil šesťnásť hodín denne, lebo sa mu rozšpe rodina i zdravie. Nie sme v devätnástom storočí. Je to aj otázka veku. Kým je človek mladý, vládze. Aj ja, keď som kedysi robil v bani a mal som rodinu, bral som nadčasy. Lenže po štyridsiatke sa to začne na človeku prejavovať a už sa to nedá ťahať donekonečna.

Určite je rozdiel, či robí nadčasy robotník v Poltári, pretože musí, alebo manažér v Bratislave, pretože ho to baví. Môže vôbec pre všetkých platiť jeden zákonník?

Dobrá otázka. Ale jeden zákon platí aj pri odchode do dôchodku. Inak sa zoderie človek vo fabrike a inak v kancelárii. Tí, čo žiadajú predĺženie dôchodkového veku na 67 rokov, by sa mali ísť posadiť niekam za pás a odrobiť si osem hodín, aby pochopili, čo to je. Dnes môže zamestnanec odpracovať až štyristo hodín nadčasov ročne. Potom je logické, že podnikateľ nebude zamestnávať ďalšieho človeka, ale radšej plne vyťaží toho chudáka. Zamestnanosť následne stagnuje.

Vo Francúzsku skrátený pracovný týždeň neprinesol očakávaný rast zamestnanosti. Vždy sa nájde spôsob, ako to obísť.

Iste, sú veci, ktoré sa dajú prebrať a iné nie. Často sa ma pýtajú, prečo slovenské odbory nie sú také silné ako francúzske či grécke. Každá krajina má svoje špecifiká. V každom prípade, ak to neskúsime, nebudeme vedieť, ako to funguje v slovenských pomeroch. Základná otázka nášho referenda však bude o zachovaní súčasného Zákonníka práce.

Pravicová vláda ho chce liberalizovať, pričom aj Európska únia razí politiku flexibilnejšieho trhu práce.

Predkladajú nám dánsky model flexibility, ktorý však nie je realizovateľný na Slovensku. Tam máte zároveň takú vysokú mieru flexiistoty, že ak niekto príde o prácu, štát mu zabezpečí taký príjem z rôznych dávok, akoby bol stále zamestnaný, a človek si nájde nové miesto do mesiaca.

Súhlasíte s tým, že výpovedná lehota slúži na to, aby si človek našiel novú prácu?

V rôznych slovenských hladových dolinách, kde je nezamestnanosť tridsať percent, sa vám to tak ľahko nepodarí. Vláda chce teraz skrátiť výpovednú lehotu na mesiac, čo možno stačí v Bratislave, ale určite nie v odľahlých regiónoch.

Skôr narážam na vašu požiadavku, aby okrem výpovednej lehoty, keď človeku beží plat a môže si hľadať niečo iné, dostal ešte aj odstupné. Nie je to duplicitné?

Nie, to sú dva rozličné inštitúty, ktoré majú oporu aj v dohovorech Medzinárodnej organizácie práce, ktorými je Slovensko viazané. Majú svoje opodstatnenie.

Viete, že mnohí ľudia zoberú tučné odstupné, prácu už majú dávno nájdenú a za utržené peniaze idú na dvojmesačnú dovolenku?

Možno to robia štátni úradníci a odchádzajúci politici, ktorí dostanú zlaté padáky ako Ján Figeľ, keď odchádzal z Európskej komisie. Je správne, keď politici po skončení funkčného obdobia dostanú päťnásobok mzdy, čo môžu byť desiatky tisíc eur? A pritom nastupovali do úradu na dobu určitú, takže so svojím koncom museli rátať a mali dost času nájsť si niečo nové. Pre bežného človeka je odstupné určitá satisfakcia a bolestné. Navyše, nikde nie je napísané, že si dokáže nájsť prácu za pár mesiacov výpovednej lehoty, a bude musieť z niečoho žiť.

Prečo teda nepresadzujete zákaz zlatých padákov pre vysokých manažérov?

My sme už dávnejšie upozorňovali, že to nie je celkom v poriadku, najmä ak sa to deje v štátnych podnikoch. Hovorili sme o tom už s vládou Roberta Fica, ale bolo to zbytočné. Chýbala politická vôľa.

Konzultovali ste snahu o vypísanie referenda s politikmi Smeru?

Nie. S pánom Ficom som sa po voľbách stretol jediný raz a s pani Radičovou už minimálne desaťkrát.

Smer vás v otázke referenda podporil ako jediná strana na Slovensku. Nie je to celé spolitizované divadlo proti súčasnej vláde?

To odmietam. Naše partnerstvo so Smerom je výsledkom prirodzeného súladu videnia sveta. Je logické, že odbory potrebujú politickú stranu, ktorá bude v parlamente presadzovať ich záujmy. Pred voľbami sme mapovali programy politických strán, oslovili sme ich s možnosťou spolupráce a najlepšie sme si porozumeli so Smerom. Ich program je na deväťdesiat percent totožný s našim. Všade vo svete je to bežná vec, len na Slovensku s tým má stále niekto problém. V Česku je môj kolega Milan Štěch predsedom Senátu za ČSSD, v Rakúsku je môj ďalší kolega ministrom práce a sociálnych vecí, to isté nájdete v Španielsku, v Nemecku a ďalších krajinách.

Úprimne veríte, že to referendum by mohlo byť úspešné?

To vám poviem o dva mesiace. Ak vyzbierame aspoň milión podpisov, začnem veriť, že môže byť úspešné.

A ak nevyzbierate milión podpisov?

Tak budem trochu váhať. Žiaľ, my Slováci nevieme využívať svoje občianske práva, aby sme priamo dokázali niečo zmeniť. Dôkazom je aj séria neúspešných referend v minulosti. Veď aj posledný plebiscit, ktorý iniciovala SaS, sme považovali za zbytočný, pretože väčšina otázok sa dala riešiť normálnym legislatívnym procesom.

Ale aj vaše otázky by sa dali riešiť normálne v parlamente a netreba vyhadzovať milióny eur za referendum.

Vzhľadom na doterajšie rokovania s vládou je jasné, že nemáme šancu na zachovanie súčasného Zákonníka práce.

Predložíte prezidentovi petičné hárky, aj keď nevyzbierate milión podpisov?

Podpisy sú jedna vec. Druhá je vývoj rokovania s vládou. Žiadna rozumná vláda si neželá nepokoje a protesty, ktoré po schválení flexibilnejšieho zákonníka hrozia. Nevyučujem, že pani premiérka a minister práce budú náchylní na nejaký kompromis. V tom prípade by sme to ešte vedeli zastaviť.

Ak sa to nepodarí a nenazbierate milión podpisov, pôjdete do rizika neúspešného referenda a vyhodenej miliónov v čase krízy a šetrenia?

Pôjdeme. Urobil to aj Richard Sulík, dnešný predseda parlamentu. To neboli vyhodenej peniaze?

Všetci ho za to kritizovali vrátane vašej spriaznenej strany Smer.

Ak budeme mať aspoň dvojnásobok podpisov, ako mal pán Sulík, teda osemstotisíc, riziko neúspechu na seba vezmem.

A ak sa vám to nepodarí?

Verím, že to dokážeme.

Počet vašich členov neustále klesá. Neznižuje sa tým aj vaša legitimita prichádzať s takými zásadnými iniciatívami?

To určite nie. Odbory nezastupujú v kolektívnom vyjednávaní iba svojich členov, ale záujmy všetkých zamestnancov, čo je napokon dané aj ústavou.

Šalom chaverim

Geert Wilders

Na počátku bych chtěl říct, že s velkým zármutkem sdílím váš žal nad smrtí více než 40 statečných Izraelců, kteří přišli o život, mnozí z nich mezitím, co se snažili zachránit druhé při velkém požáru blízko Haify. Moje země, Holandsko, je mezi zeměmi, které pomáhají hasit tento požár, který ohrožuje životy a majetky tisíců vašich spoluobčanů. Upřímnou soustrast rodinám těch, kteří zahynuli. V myšlenkách jsem s nimi. Izrael je pro mne obrovský zdroj inspirace. Když jsem poprvé přišel do vaší země jako teenager, žil jsem zde více než rok.

Nestydím se za to stát za Izraelem, naopak jsem na to hrdý. Jsem za Izrael vděčný. Vždy budu Izrael bránit. Vaše země je kolébka západní civilizace, kterou z dobrých důvodů nazýváme judeo-křesťanskou.

S Izraelem se často zachází nefér. Svět se dívá na utrpení Palestinců v utečeneckých táborech v Libanonu, Gaze a na jiných místech a mnozí viní Izrael. OSN tvrdí, že v táborech je více než 4,7 milionu palestinských utečenců a mnozí viní Izrael. Tyto hlasy tvrdí, že Palestincům by mělo být umožněno navrátit se do „Palestiny“. Ale kde je „Palestina“? Mnozí říkají, že Izrael musí řešit problémy Palestiny. Ale je Izrael vinen utrpením palestinských utečenců?

Má odpověď je NE. Vina je na straně arabských vůdců a na straně islámu. Dovolte mi nejprve říci proč a pak vám povím, kde najdeme Palestinu.

Na konci 2. světové války bylo 50 milionů utečenců. Dnes jsou všechny problémy týkající se utečenců z doby před rokem 1950 vyřešeny. Všechny, s výjimkou jednoho - problému Palestinců.

Proč nebyl tento problém vyřešen? Důvod je jeden: Protože arabské země nedovolily, aby byl vyřešen. A protože islám nedovoluje, aby byl vyřešen.

V květnu 1948 byl počet Židů v arabských zemích odhadován na cca 1 milion. Dnes zbývá v celém arabském světě méně než 8000 Židů. V roce 1948 arabské země přinutily Židy k odchodu a zkonfiskovaly jejich majetek. Z arabských zemí uprchlo více Židů než Arabů z Izraele. Kde jsou židovské utečenecké tábory? Nejsou žádné.

Tak proč jsou okolo Izraele palestinské utečenecké tábory? Protože v okolních arabských zemích nebyli Palestinci vítanými hosty. Nebyla žádná arabská solidarita, utečenci byli natlačeni do táborů a slumů, mnozí jejich potomci tu žijí podnes.

Podle mezinárodních definic se status uprchlíka či vysídlenec vztahuje pouze na první generaci utečenců. Nicméně pro Palestince udělalo OSN výjimku. Potomkům palestinských utečenců je přiznán stejný status jako jejich předkům. V důsledku toho vzrostl počet palestinských uprchlíků registrovaných OSN ze 711.000 v roce 1950 na 4,7 milionu v roce 2010. Tito utečenci jsou užíváni jako demografická zbraň proti Izraeli.

Namísto odsouzení nepohostinných arabských režimů mnozí viní Izrael.

Mí přátelé, vinu by měl nést ten, kdo si jí zaslouží, tedy arabský svět. Židovští utečenci si vybudovali novou existenci. Udělali totéž, co miliony utečenců v průběhu historie, včetně, ve 20. století, Němců, kteří museli opustit Sudety a území východně od Odry a Nisy, Maďarů, kteří utekli z Transylvánie, Řeků, co byli vyhnáni z Egejského pobřeží Anatolie, Hindů, kteří utekli z Pandžábu.“

S každou novou generací se zášť těchto utečenců a jejich potomků pomalu vytrácí. Čas zahojí všechny rány. Přijetí nové situace je normou.

Nicméně islám zavazuje muslimy nenávidět Židy. Je to náboženská povinnost. Izrael musí být zničen, protože je domovinou pro Židy.

Vlivní islámští učitelé, jako Muhammad Tantawi, velký imám z Al-Azhar v Káhiře, nejprestižnějšího centra islámského vyučování, nazývá Židy „nepřáteli Aláha“. Tantawi, který zemřel letos v březnu, byl obecně považován západními médii i politiky za umírněného. Ale jak tento „umírněný“ promluvil k delegaci palestinských muslimů, kteří ho navštívili v roce 2002?

Zavazoval je zintenzívnit sebevražedné útoky proti Izraelcům, uváděje, že každá tzv. „mučednická akce“ proti, cituji, „kterémukoli Izraelci, včetně dětí, žen a teenagerů je legitimní akt dle (islámského) náboženského práva a islámské příkázání, dokud palestinský lid znovu nezíská zpět svou zem“, konec citátu.

Nizzar Qabbani, jeden z nejvíce ctěných básníků arabského světa, oslavoval šilenství těch, kdo jsou zaslepeni ideologií nenávisti. Ve své básni „Óda na intifádu“ napsal: „Ó šílený lide Gazy, tisíc pozdravů šíleným. Věk

politického rozumu dávno pominul. Tak nás uč šilenství.“ Toto je přirozenost islámských nepřátel stojících proti Izraeli-čiré šilenství.

Naproti tomu je Izrael světelný maják, je jako chanuková menorá, jejíž světla byla zapálena v regionu, který byl až do roku 1948 ponořen do temnoty.

Přátelé, Izrael nemůže za situaci na Blízkém východě. Problém je v islámském odmítnutí práva Izraele na existenci. Například jen v tomto posledním měsíci uzavřel Fatah svou konferenci v Ramalláhu deklarováním nehorázného odmítnutí uznání Izraele jako Židovského státu.

Problém je také v tom, že naši západní vůdci odmítají porozumět, že Izrael je pro Západ „kanárkem v uhelném dole“. Jestliže bude Židům odepřeno právo žít ve svobodě a míru, brzy bude toto právo odepřeno nám všem.

Jestliže bude světlo Izraele uhašeno, všichni budeme čelit temnotě. Jestliže padne Izrael, padne i Západ. Proto jsme my všichni Izrael.

Ale tak dlouho, jak bude Západ odmítat porozumět, že Palestinci jsou používáni jako zbraň proti Izraeli, tak dlouho nebude schopen vidět, že to není povinnost Izraele vytvořit palestinský stát - z jednoduchého důvodu, že už zde palestinský stát je, a tím státem je Jordánsko.

Opravdu, moji přátelé, Jordánsko je Palestina.

V roce 1922 Britové rozdělili Palestinu na Předjordánsko a Transjordánsko, přičemž Transjordánsko zahrnovalo 78% území Palestiny. Britové předali toto území svému spojenci, hašemitckému vládci Abdallahovi ibn Hussajnovi. Abdallah byl syn emíra Hussajna bin Alího, strážce islámského svatého města Mekky. Hašemité patří ke kmenu Kurajš, ke kmenu zakladatele islámu Mohameda. Jsou v Palestině cizím společenstvem.

V roce 1946 se stalo Transjordánsko nezávislým státem pod hašemitskou vládou. V listopadu 1947 Společenství národů navrhlo rozdělení zbývajících 22% Palestiny. Území mezi řekou Jordánem a mořem bylo rozděleno na židovskou a arabskou část. Židovští představitelé přijali plán rozdělení, ale arabští představitelé jej odmítli. Při pokusu „nahnat všechny Židy do moře“ začali v roce 1948 válku a prohráli ji.

Nicméně se pomstili na Židech z východního Jeruzaléma a zbytku Předjordánska – historických provincií Judska a Samaří-dřezných arabskými jednotkami. Celý region byl etnicky vyčištěn od Židů. Dokonce jména Judsko a Samaří byla vymazána z map a nahrazena směšným termínem „Západní břeh“. Břeh řeky, široký více než 40 km. Pocházím ze země s mnoha řekami a máme tam břehy široké pouze pár desítek metrů.

Izrael, včetně Judska a Samaří, byl židovským územím od nepaměti. Judsko znamená Země Židů. Nikdy v historii světa nebyl na tomto území samostatný stát, který by nebyl židovský. Židovská diaspora, která začala po jejich porážce Římany v roce 70, nevedla k odchodu všech Židů z jejich historické domoviny. Židé žili v Jordánském údolí po staletí, dokud je nevyhnali arabští dobyvatelé v roce 1948, když byly provincie Judsko a Samaří obsazeny Hašemitským královstvím Transjordánska, které v roce 1950 změnilo svůj název na Jordánsko.

A do roku 1967, kdy Izrael znovuzískal prastaré srdce Judska a Samaří nikdo, ani jeden islámský učitel nebo západní politik, nikdy nepožadoval na tzv. Západním břehu vytvoření nezávislého palestinského státu.

Musí Izrael měnit území za mír? Měl by postoupit Judsko a Samaří dalšímu palestinskému státu - druhému, blízko Jordánska? Moji přátelé, dovolte mi mluvit velmi jasně: Konflikt na Blízkém východě není konfliktem o území, ale spíše ideologickou bitvou.

Lidé jsou na omylu, když předpokládají, že vzdání se Judska a Samaří a přenechání jej Palestincům ukončí konflikt mezi Izraelem a Araby. V roce 2005 Izrael obětoval osady v Gaze ve jménu míru. Přineslo to mír?

Naopak, protože konflikt je od základu ideologický, situace se zhoršila. Protože konflikt je ideologický, územní ústupky jsou kontraproduktivní. Ideologie nemožou být poraženy ústupky. Těmi jsou povzbuzeny a posíleny.

Ideologie musí být konfrontovány s ocelovou vůlí nikdy se nevzdat, „nikdy, nikdy, nikdy, nikdy - v ničem, velkém nebo malém, rozsáhlém či drobném“. To je lekce, kterou se svět naučil od Winstona Churchilla, když čelil zlé ideologii nacismu.

Tento blízkovýchodní konflikt není o zemi a hranicích, ale o islámském džihádismu, který oponuje západní svobodě. Od chvíle, kdy byl založen Izrael, arabští vůdci odmítali každý plán na rozdělení a každou iniciativu na osídlení území. Islámská ideologie zkrátka nepřijímá koncept Židovského státu. Ani Hamas ani Fatah nejsou

ochotni uznat právo židovského národa na vlastní stát v jeho historické domovině. Žádný teritoriální ústupek ze strany Izraele toto nikdy nemůže změnit.

Ideologičtí nepřátelé Izraele chtějí vymazat Izrael jako národ. Prostě upírají židovskému státu právo na existenci a život v míru, důstojnosti a svobodě.

Za účelem vlastního přežití a bezpečnosti Izrael potřebuje bránitelné hranice. Zemi, která je široká pouze 15 kilometrů, není možné bránit. To je strategický důvod, proč Židé musí osídlit Judsko a Samaří.

Proto židovská města v Judsku a Samaří nejsou překážkou míru, jsou vyjádřením židovského práva na existenci v této zemi. Jsou maličkými výspami svobody, vzpírajícími se ideologickým silám, jež upírají nejen Izraeli, ale i celému západu, právo na život v pokoji, důstojnosti a svobodě.

Kež nikdy nezapomeneme, že islám ohrožuje nejen Izrael; islám ohrožuje celý svět. Bez Judska a Samaří nemůže Izrael chránit Jeruzalém. Budoucnost světa závisí na Jeruzalému. Když Jeruzalém padne, Atény a Řím, Paříž, Londýn a Washington budou další na řadě.

Tedy Jeruzalém je čelo chránící naši společnou civilizaci. Pokud vlajka Izraele již nebude vlát nad jeruzalémskými hradbami, Západ již nebude více svobodný.

Nicméně, pro mnohé Palestince v utečeneckých táborech v Libanonu, Gaze a jinde musí být nalezeno mírové řešení. Každoročně jsou na mezinárodní pomoc pro palestinské utečence vydány stovky milionů euro a dolarů.

Finanční pomoc nicméně nedá utečencům nový domov, místo k životu a k tvoření budoucnosti pro jejich děti a vnoučata. Je jasné, kde by to místo mělo být. Měla by to být Palestina, stejně jako se takovým místem po 2. světové válce stalo pro německé utečence z východu Německo. Poněvadž Jordánsko je Palestina, je povinností jordánské vlády přivítat všechny palestinské utečence, kteří se dobrovolně rozhodnou tam usadit.

Až do konce 80. let minulého století jordánští hašemitští vládci nepopírali, že jejich země je Palestina. Řekli to při mnoha příležitostech. V roce 1965 řekl král Husajn „Organizace, které se snaží rozlišovat mezi Palestinci a Jordánci, jsou zrádci.“ Ještě v roce 1981, Hussajn opakoval-cituj: „Jordánsko je Palestina a Palestina je Jordánsko.“

V březnu roku 1971 Palestinská národní rada také vyhlásila, že: „Jordánsko a Palestinu spojuje národní pouto (...) formované od nepaměti skrze historii a kulturu. Vytvoření jedné politické entity v Transjordánsku a druhé v Palestině je nezákonné.“

Nicméně na konci 70. let začali arabští představitelé rozlišovat mezi Jordánci a Palestinci. Co bylo dříve považováno za zradu, se náhle stalo tématem propagandy.

V březnu 1977 člen výkonného výboru OOP Zahir Muhsein přiznal v upřímném rozhovoru pro holandské noviny Trouw:

„O existenci palestinského národa dnes mluvíme pouze z politických a taktických důvodů, poněvadž arabské národní zájmy vyžadují, abychom postulovali existenci „palestinského národa“ jako opozici k sionismu. Z taktických důvodů Jordánsko, které je suverénním státem se stanovenými hranicemi, nemůže vznést nárok na Haifu, Jaffu, zatímco já jako Palestinec nepochybně mohu požadovat Haifu, Jaffu, Berševu a Jeruzalém. Nicméně, ve chvíli, kdy získáme nárok na celou Palestinu, nebudeme váhat ani chvíli a sjednotíme Palestinu a Jordánsko.“

V roce 1988, když vypukla první intifáda, se Jordánsko oficiálně vzdalo jakéhokoliv nároku na tzv. Západní břeh. V nedávných letech zbavilo Jordánsko občanství tisíce Palestinců. Udělali to ze dvou důvodů.

Zprv proto, že hašemitští vládci se bojí, že by Palestinci jednoho dne mohli ovládnout jejich vlastní zemi. Za druhé proto, že zbavení Palestinců jordánského občanství podporuje lež, že Jordánsko není částí Palestiny. A tak, následně, musí Palestinci zaútočit na Izrael, jestliže chtějí mít místo sami pro sebe.

Svévolným zbavením tisíců svých občanů státní příslušnosti chtějí jordánské úřady přimět Palestince, aby začli usilovat o vytvoření dalšího palestinského státu v Judsku a Samaří. Tímto rozhodnutím spáchal tento zahraniční klan hašemitských vládců Jordánska, ustanovených Británií, velikou nespravedlnost.

Nejsem naivní. Nejsem slepý k možnosti, že pokud by Jordánsko ovládali Palestinci, mohlo by to vést k jeho politické radikalizaci. Nicméně, pokračování současné situace zcela jistě povede k radikalizaci. Potřebujeme změnu způsobu uvažování.

Pokud budeme uvažovat podle stejných schémat jako dosud, není možné žádné mírové řešení palestinského

problému bez ohrožení existence státu Izrael a bez narušení sociální a ekonomické struktury Judska a Samaří.

Přesídlení milionů Palestinců do těchto malých provincií je jednoduše nemožné a neproveditelné.

Skeptikům říkám: Co je alternativa? Nechat to jak to je? Ne, mí přátelé, svět musí uznat, že tu byl nezávislý palestinský stát již od roku 1946 a tím státem je Jordánské království.

Umožnit všem Palestincům se dobrovolně usadit v Jordánsku je lepší cesta k míru než současné tzv. pojetí dvou států (ve skutečnosti pojetí tří států), předkládaném OSN, administrativou USA a vládnoucími elitami celého světa. Chceme pouze demokratické nenásilné řešení palestinského problému. To vyžaduje, aby bylo palestinskému lidu přiznáno právo svobodně se usadit v Jordánsku a svobodně zvolit svou vládu v Ammánu. Jestliže bude současný hašemitký král tak populární jako dnes, může zůstat u moci. To záleží na rozhodnutí lidu Palestiny ve skutečně demokratických volbách.

Moji přátelé, pojďme přijmout zcela nové pojetí. Pojďme uznat, že Jordánsko je Palestina.

Západnímu světu říkám: Stůjme za Izraelem, protože Židé nemají jiný stát, zatímco Palestinci již mají Jordánsko. Stůjme za Izraelem, protože tam začala historie naší civilizace, v této zemi, vlasti Židů. Stůjme za Izraelem, protože Izrael potřebuje hájitelné hranice, aby zajistil svou vlastní existenci. Stůjme za Izraelem, protože je to první linie bitvy za přežití Západu.

Musíme mluvit pravdu. Pravdu, že Jordánsko je Palestina, pravdu, že Judsko a Samaří jsou součástí Izraele, pravdu, že Izrael je jediná demokracie v temném a despotickém regionu, pravdu, že Izrael je pilířem Západu.

Jistě, jsem zahraniční host a měl bych být umírněný. Izrael je demokracie a já respektuji každé rozhodnutí, které udělá jeho lid a vláda. Ale jsem hrdý na to být zde a vděčný za příležitost sdílet s vámi své myšlenky a přesvědčení.

Protože zde probíhá útok na naši civilizaci. Zde my, muži a ženy Západu, musíme ukázat své rozhodnutí bránit sami sebe. Zde Izrael zapálil světlo svobody a Evropané a Američané musí Izraelcům pomáhat udržovat toto světlo, aby zářilo v temnotě. Kvůli Izraeli a kvůli nám všem.

Toda raba.... A šalom vám všem.

www.geertwilders.nl



Pane Vratislave,

Jsem už otrávený do morku kostí pokračovat ve čtení hovadských článků Hedvíčka v Novinách. Za to neodsuzují Hedvíčka – on potřebuje psychiatrické léčení. O tom není potřeba vézt další diskuse. Žasnu ale nad tím, že vy dokážete donekonečna otravovat čtenáře novin takovým marastem. Znáám čechy, kteří právě z důvodu o kterých se zmiňují, odmítají předplácet noviny.

S pozdravem Jaromír

P.S.

Nemám ani ponětí, kdo je Stanislav Penc, stejně tak nevím proč se Pence snaží zesměšnit, protože bydlí v chalupě, postavení před 150 roky a na zahradě drží kozy atd. Moje odpověď na ten Vámi srovnání rěbus: Aby měl k použití opravdové mléko a nemusel se přiotravovat chemickým mixem, který my kupujeme v americkém Colesu neb Woolworthu pod jménem mléko.

V Austrálii jsme s bratrem zhruba 10 roků farmařili a vzpomínám si jak náš souseď – zahradník, připravoval půdu před vysazováním. Připadalo nám vždy, že na jeho pole napadal koberec sněhu. Ve skutečnosti to byl chemický fertilizér, ten potom zaoral do země a samozřejmě, že zelenina rostla, jako z vody! No a po sklizni si lidé jeho produkty kupovali v obchodech a pokochávali se pocitem, že zdravě jedí.

Ještě se chci vrátit k té „chajdaloupce“. Otec vlastnil mlýn v Hluboké nad Vltavou, kde jsme také bydleli. Stáří budovy mlýna zhruba 400 roků. Hlavní zdi 90cm široké, ve zdech ani malý prasklina. V létě tam bylo příjemné chladno a v zimě jsme ani nemuseli topit. Tak si odpovězte sám, prosím, kdo je chytrý. Pokud jde o zveřejňování soukromých údajů s.Pencem – je to bezesporu svinstvo. Proč se ale tolik rozčilujete nad tím, co dělá Penc a úplně přehlížíte – (nikdy jste se v minulosti o takových lidech nezmínil) – vychytralé profesionály, kteří podvody získávají nejen miliony, ale i miliardy na svá konta. To přece nemůže být pro vás tajemstvím. Včerejší – nedělní zprávy rádia a televize informovaly ohledně Vodafone, jak snadné je získat soukromé údaje snad milionu zákazníků, vedle nich je Penc úplně břídil.

VĚŘTE, NEBO NEVĚŘTE.....

.....pirátství je jedno z nejnásilnějších povolání v 21. století !

Aaarrgh ! Patnáct mužů padlo na mrtvého bednu, at teče rum ! Anebo : Piráti se jinak neperou, nežli kudlou nebo sekerou ! Tak tyto známé sloky už v současnosti neplatí, protože současní piráti, z nichž jsou nejznámější ti somálští, jsou muslimové, tedy rum nepijí !

A ani kudlu, nebo sekeru neuzívají, taky naco ? Mají dostatek RPG a útočných pušek Kalašnikov, v současné době Made in China, i když se mezi nimi najdou ještě nějaké Made in USSR ze „starých časů“, kdy bolševik podporoval jakékoliv teroristy, tedy „bojovníky za svobodu“ !

Nespletl jsem se řečením : jedno z nejnásilnějších povolání ? Vždyť časy kapitána Morgana, kpt.Kida , loupících španělské zlato už jsou dávno pryč, na současných lodích se nevozí hotovost, jak tedy mohou být piráti úspěšní ?

To je tím, že civilisovaný svět, nejen že změkkl, ale i zblbl ! Nejenže vlády mnoha zemí a jejich pojišťovny vyplácí miliony v dollarech, eurech a i ve zlatě, podle toho, co si piráti nadiktují, ale i jim to dopraví přímo na unesenou lod helikopterou.

Aktivita těchto Somálců, je nejen morálně podporována jejich krajany, usídlenými v Kanadě, Austrálii i v USA a v Evropě, kteří se do těchto zemí dostali jako „uprchlíci“ (legální i ilegální), ale co hlavně, mají na své straně levicové profesionální advokáty, aktivisty a evropské „pravdolásky“, kteří jsou ochotni v mediích obhajovat piráty. Jejich argumentem je, že „výsostně“ vody Somálska (země, která nemá prakticky vládu, ústavu, kde už po leta vládne chaos občanských válek, skupiny warlordů vládnu tu a tam), byly ochuzeny vylovením ryb, takže nešťastným somálským poctivým rybářům nezbylo, než se stát piráty, aby uživilí své rodiny. Pouze různí vyslanci a komisaři EU si pokrytecky namlouvají, že je možno s nimi jednat a dojednat nějaký pořádek a mír ! Když už po mnoha letech pirátství u břehů východní Afriky i arabského poloostrova se situace nezlepšila, ba právě naopak, uvědomily si vlády evropských i asijských zemí, že jejich ohromné dopravní lodí a tankery se staly snadnější kořistí a stálým zdrojem milionů výkupného, že „světový četník“ – US.Navy ani s pomocí Royal Navy nestačí patrolovat v těchto vodách, tak chtě-nechtě tam poslaly válečné lodí Francie, Dánska, německé Bundesmariny a mimoto tam přibýly i lodě ruského Flotu, lodě čínské, japonské i jihokorejské. Překvapivá spolupráce ? Vůbec ne ! Většina těch „válečných“ lodí Evropy, když se jim podaří piráty chytit, je vázána přiblblou humanitou současnosti, pouze je odzbrojí a odvezou do některého pobřežního městečka Somalie, kde podle toho, kdo a který warlord tam vládne, jsou buďto piráti pověšeni, anebo puštěni na svobodu ze známosti a podle nálady.

Zajímavé je, proč se tam spolu se zeměmi Svobodného světa angažují Rusové a Čínani ? Ti první proto, že před několika lety, ukrajinská loď vezla z Ruska několik desítek tanků T-72 pro armádu Kenye (nevím, kdo Kenyu ohrožuje, jakoby ke kmenovému vyvražďování nestačily oštěpy a Kalaše), ale falem je, že podnikaví somálští piráti s lodí plnou moderních tanků někam zmizeli a media o tom mlčí ! Nějak se mi nezdá, že v době satelitů, které přečtou, zda škatulka od cigaret je z Chesterfilde, anebo z Partyzánek, by nebylo možno zjistit, kterému soudruhu králi, anebo soudruhu presidentovi ta Těčka Somálci zašmelili. Mimoto, Rusové, tak jako dříve Sověti, v tomto nejsou pitomci, jako země Západu a posádky jejich obchodních lodí mají zbraně a umí je použít k obraně. Dalo by se říci, že pár pirátů, kteří si spletli ruskou loď s lodí západní, už nikdo nikdy neuvidí !

Ale přeci díky úspěšnému výdělku mnoha milionů z výkupného, je to pro ně povolání lepší, než rybaření. Ano, díky měkoti vlád a humanitních zákonů zemí Svobodného Světa !

Jenže, tak dlouho se chodí se džbánem pro pivo, až se ucho utrhne ! Utrhlo se, když ubozí rybáři-piráti už podruhé unesli loď jihokorejské firmy. Poprvé dostali přez Lloydy výkupné, ted, včera, podruhé, dostali „návštěvu“ jihokorejských speciálních commandos, kteří posádku lodí osvobodili, osm pirátů postříleli a pět zajali. (Odvezení do ROK – Jižní Koreje, kde půjdou pro pirátství před soud)

Tedy, nebudou pověšeni na ráhna, jak by zasloužili, už prý se to nedělá, ale korejský kriminál jim nezavidím. Jsem zvědav, jestli se ostatní z této tvrdé akce poučí a začnou zase pokojně chytat rybičky, anebo, jestli se námořnictva Svobodného Světa poučí, že jenom tvrdý zákrok je účinný !

Vždyť tradice Americké námořní pěchoty –US.Marines, vznikla za podobných podmínek skoro před dvěma sty lety, jak dokazuje jejich hymna : „From the Halls of Monezuma To the Shores of Tripoli“, (kterou jsme zpívali pod názvem „Americký námořník“) ,kdy zase na severním pobřeží Afriky řádili Barbary Pirates a právě Američané je naučili slušným moresům. Britské Royal Navy podobně vymýtilo na mořích obchod s otroky . Myslím, že by se měla udělat výjimka a piráty prodávat do otroctví ! Snad by je to odradilo od pirátství možná, že by to bylo řešení !

Proč by ne ? Vždyť před několika dny, byla na půlroční patrolu do těchto nebezpečných vod poslána i naše válečná loď – HMAS Melbourne, věřím, že naši by si s piráty poradili sejně dobře, jako ti Korejci, jen mám strach, že mají „svázané ruce“ tak, jako naši vojáci v Afghanistanu. No, uvidíme !

24. ledna 2011. ven F. Rehulka , Carlton , NSW



Zázračný banán

Dva banány denně by se mělo stát heslem pro všechny, kdo chtějí za málo peněz a bez užití chemie udělat každý den něco pro své zdraví. Na co všechno je banán dobrý?

– **Na depresi** . Obsahuje totiž tryptofan, druh proteinu , který tělo přemění na serotonin, a ten je jak známo zodpovědný za naši dobrou náladu.

– **Na menstruační bolesti**. V banánu je vitamin B₆ a ten reguluje hladinu cukru v krvi, což má kladný účinek proti bolesti a celkově dodává pocit většího pohodlí.

– **Na vysoký krevní tlak**. Banán má vysoký obsah potasia a nízký obsah soli , což snižuje riziko infarktu.

– **Na mozek**. Výzkum na studentech potvrdil, že se vám po požití banánu zvýší schopnost soustředění.

– **Na trávení**. Vysoký obsah vlákniny upravuje trávení, a může tak nahradit umělá laxativa.

– **Na kocovinu**. Udělejte si banánovo-mléčný koktejl s medem. Banán utiší rozbouraný žaludek, mléko poskytne tekutinu a med dodá unavenému tělu potřebnou dávku cukru.

– **Na štíhlou linii**

. Banán dokáže zasytit a zahnat pocit hladu . Nejlépe uděláte, když si dáte jeden hodinu před obědem a druhý hodinu před večeří . Žaludek bude trochu zaplněn zdravým banánem a toho ostatního pak sníte daleko menší porci.



*Instruktor jízdy: „Tak a ted' přidejte plyn.“
Blondýnka?“Co si o mě myslíte – že jsem blbá?
Jsem v autě a ne u sporáku.!”*

*Stojí starček pred Úradom vlády SR a v ruke drží transparent na ktorom je napísané:
„ĎakujemVladimírovi Mečiarovi, Mikulášovi
Dzurindovi, Róbertovi Ficovi, Ivete Radičovej a ich ľudom za krásne detstvo.“*

*Vylezie von hovorca vlády a hovorí:
"Deduško, to sa pletiete, keď vy ste boli dieťa,
tak oni ešte neboli na svete."*

*"No, práve preto som mal také krásne
detstvo, a za to im ďakujem."*



Receptis No.301

Sladký sýrový nákyp

250 g Philadelphia sýru,
1/3 hrnku cukru,
3 vejce,
100 ml smetany,
100g marmelády (malinové nebo borůvkové),
Trochu kokosu na vysypání nádoby.
Ušleháme sýr s cukrem, přidáme vajíčka a znovu ušleháme.
Nakonec vmícháme smetanu.

Směs dáme do vymazané, kokosem vysypané formy vhodné pro mikrovlnku, nahoru dáme po troškách marmeládu a vlníme asi 6 minut nebo dokud není nákyp ztuhlý.

Necháme trochu vychladnout, vyklopíme a dáme ještě asi na hodinu do ledničky vychladnout. Můžeme podávat s čerstvým ovocem (podle marmelády) a šlehačkou.

Taky můžeme vlnit ve 3 menších nádobkách a podávat přímo v nich.

Dobrou chut přeje Radka



Každému rovným dílem?

Od pana Paul Zverina bez komentáře.

<http://www.ceskenoviny.cz/domov/zpravy/janata-znamy-z-kauzu-biolih-vysoudil-na-statu-900-000kc/580946>

Ministerstvo spravedlnosti musí podle dnešního verdiktu pražského městského soudu zaplatit spoludávající kolínského lihovaru Jaromíru Janatovi **900.000 korun i s úroky** ... Za nezákonnou vazbu, ve které Janata strávil v roce 2006 kvůli podezření v kauze biolíh **dva měsíce**, mu soud už loni přikl odškodné ve výši přes 754.000 korun i s úroky. **Podnikatel vedle finanční ztráty ze zaměstnání požaduje ještě 50 milionů** jako náhradu za psychickou újmu. A městský soud určil, že předchozí instance se musí tímto odškodněním zabývat, přestože jej ve svém prvním rozhodnutí z loňského dubna zamítla. ... Trestní stíhání Jaromíra Janaty však bylo **po více než roce zastaveno**.

<http://domaci.ihned.cz/c1-38627590-hucin-vysoudil-odškodneni-od-statu-dostane-200-tisic-korun>
Ministerstvo spravedlnosti zaplatí bývalému důstojníkovi Bezpečnostní informační služby Vladimíru Hučínovi kvůli jeho **několikaletému trestnímu stíhání odškodnění 200 tisíc korun** za nemajetkovou újmu. Způsobil mu ji **zhruba roční pobyt ve vazbě**. Hučín se svou žalobou uspěl jen částečně. Po státu **požadoval dva miliony korun** jako náhradu za nemajetkovou újmu způsobenou několikaletým trestním stíháním a **221.962 korun s úroky jako náhradu ušlého zisku** za roční pobyt ve vazbě.

Jak se kalil kapitál

Mám v rodině právníka. Do roku 1994 jsem měl dokonce dva. To zemřel ve věku dvaasedmdesáti let můj strýc Jan, známý pražský advokát. On nade mnou držel ochrannou ruku, když po mně v sedmdesátých a osmdesátých letech „šlapal“ bolševik. Radil mi, jak mám vypovídat u výslechu, co po mně můžou chtít a na co jim nemusím odpovídat. Často a rád na něj vzpomínám. Jen jemu vděčím za to, že nefiguruji v Cibulkových (dnes také Žáčkových a Pencových) seznamech spolupracovníků StB.

Strýc Jan pracoval jako podnikový právník. Od něj vím, že tehdejší „disidenti“, z nichž většina byli normalizační komunisté, vyhození po prověrkách v roce 1969 z rodné strany, vyjednávali už od roku 1985 s představiteli komunistického režimu o podílu na moci. Ne s pitomci typu Milouše Jakeše, ale například s Rudolfem Hegenbartem.

To, k čemu tady došlo v listopadu roku 1989, bylo předem pečlivě naplánováno. Včetně toho, že rozhodující vliv na transformaci ekonomiky budou mít „odborníci“ z Prognostického ústavu. Součástí plánu byl i článek Miloše Zemana, otištěný v létě roku 1989 v Technickém magazínu a popisující tristní stav naší ekonomiky. Ten měl upozornit na „novou krev“, ekonomické odborníky, kteří budou jako jediní schopni úspěšně transformovat ekonomiku tohoto státu na kapitalistický systém.

Hlavním cílem byla nejen legalizace majetku bývalých mocenských struktur (třeba lidé z PZO Motokov, Omnipol a dalších podniků, zabývajících se obchodem s kapitalistickou cizinou, měli v zahraničí devizová konta), ale také vytvoření nového podnikatelského prostředí s novými „kapitalisty“. Byla vymyšlena i „Kupónová privatizace“, nejjednodušší a nejméně průhledný způsob ovládnutí státních podniků. Mělo to proběhnout následovně: Ze státních podniků se vyvede část jejich hodnoty a převede se na fiktivní akcie, v tomto případě přejmenované na kupóny. Ty budou spravovat fondy. Hodnota těchto „akcií“ se na „akciovém trhu“ (nikoliv burze!) pomocí „zahraničního kapitálu“ navýší tak, že přesáhne padesát procent původní hodnoty podniku. Investoři tak získají majoritu a ovládnou podnik. DIK (držitel investičních kupónů, nikoliv akcií!) bude dostávat dividendy a spokojenost bude na obou stranách. Toto všechno mělo být koordinováno komisí pod vedením Valtra Komárka.

Vymyšleno to bylo skvěle. Nikdo ale nepočítal s tím, co vyvede jeden ze „zasvěcených“, arogantní, ješitný a egoistický Ing. Václav Klaus. Tento člověk vycítil příležitost a „utrhl se ze řetězu“. Přisvojil si všechny myšlenky a postavil se do čela „transformace“. Člověk, který dosud nefidal ani trafikou, najednou řídil ekonomiku celého státu! Na tom, co se stalo, má obrovský podíl viny také Václav Havel, prominentní disident a v té době už z vůle komunistů prezident této země. To on prosadil Václava Klause na post ministra financí s odůvodněním, že je to mladý, progresivní ekonom. Později toho sice litoval, ale ten jeho projev v Rudolfinu už nic nezměnil. Do této funkce doporučila Václavu Havlovi Václava Klause „disidentka“ Rita Budínová - Mlynářová - Klímová, bývalá

fanatická komunistka. Kdo tehdy stál v pozadí a kdo tedy rozhodl o tom, že se nejmocnějším mužem v této zemi stal právě Václav Klaus, se dnes můžeme jen dohadovat. Dosavadní vývoj ale dostatečně dokázal, že na té ekonomické transformaci nejvíc profitovala úzká skupina lidí, jejichž minulost není zrovna čistá.

Václav Klaus si přisvojil právo rozhodovat absolutně o všem. Svě bývalé kolegy z Prognostického ústavu tak postavil před neřešitelný problém. Oni neměli jakoukoliv možnost mu v jeho jednání zabránit. Nemohli přece předstoupit před národ a říci všem občanům, že tohle všechno bylo naplánováno a rozhodnuto dávno před 17. listopadem roku 1989. Museli tedy jen trpě přihlížet. Osobně mi bylo nejvíce líto pana Valtra Komárka. Byla zde určitá šance, že pod jeho vedením ta transformace proběhne podle dohodnutých pravidel a v určitém právním rámci. Valtr Komárek už v roce 1992 zcela rezignoval a stáhl se do ústraní.

Celou akci, zvanou Kupónová privatizace, totálně rozbil Viktor Kožený se svojí „jistotou desetinásobku.“ A Klausovo „Více takových Kožených!“ Narychlo se dotiskovaly kupónové knížky a lidé prodávali jako diví. Veksláci měli žně. Za neregistrovanou kupónovou knížku se tehdy platilo až dvacet tisíc. Dva autentické výroky Václava Klause z té doby stojí za připomenutí. Začátek roku 1990: „Něco jako národní majetek tady nikdy neexistovalo!“ Začátek akce, zvané Kupónová privatizace: „Vždycky jsme si říkali, že je to majetek nás všech. Teď si na to tedy



vydáme papír.“ Nějak si nám pan profesor odporoval, nezdá se vám?

Těch prokázaných 34 miliard, které „odpluly“ s Viktorem Koženým (a s nimi odplula i celá naše námořní flotila!) mělo zůstat tady! Když se tehdy novináři ptali Václava Klause, jaký má názor na to, že zásluhou Viktora Koženého už nemáme námořní flotilu, tak jenom pozdvihl obočí: „My jsme měli nějaké námořní loďstvo?“

Investiční fondy měly působit jako správci majetku. Rozhodnutím ministra financí (Ing. Ivan Kočárník, ODS) se tyto fondy přetransformovaly na vlastníky majetku, svěřeného jim DIKy. Už nic nebránilo jejich rozkradení. Lidem, kteří uvěřili a těmto fondům svěřili své „akcie“, zůstaly jen prázdné kupónové knížky s podpisem geniálního ekonoma Václava Klause. A protože se tak dělo podle zákona, stali se na jejich úkor z vybraných jedinců milionáři. Investiční fond Trend a jeho zakladatelé jsou toho typickým příkladem.

Podniky, které převedením až třetiny původní hodnoty na „akcie“ ztratily schopnost dále se rozvíjet, buď zanikly, nebo byly na příkaz „shora“ sanovány bankami. Místo toho, aby vytvářely zisk, byly dotovány vysáváním bank. Aby byl udržen sociální smír, byla uměle udržována zaměstnanost. Dělníci nechodili do práce, ale do zaměstnání. Mnozí z nich dodnes s dojetím vzpomínají na obědy za deset korun ve Stehlíkově Poldovce.

Už v roce 1995 bylo jasné, že tento způsob hospodaření vede zákonitě ke zhroucení celé ekonomiky státu. Vyrovnaný rozpočet byl udržován uměle tím, že do něj byly převáděny všechny rezervy. K tomuto účelu se do něj převedly také všechny přebytky z vybraného a nespoteřovaného důchodového pojištění. S důsledky tohoto kroku se potýkáme dodnes.

Přes toto všechno prohlásil Václav Klaus v roce 1996 transformaci za ukončenou. Samozřejmě úspěšně! Jeho vláda končila v roce 1997 „úspornými balíčky“ a propadem HDP na minus 0,7%.

Vrcholem geniality velkého ekonoma bylo vyzdvihování mladých a progresivních podnikatelů. Byli to „chrti“ typu Dienstla a Tykače (finanční skupina Motoinvest), kteří těžili z absence právního rámce a z bankovního socialismu. Jejich činnost nikdo nekontroloval. Václav Klaus prohlásil, že jeho cílem je vytvořit v této zemi vrstvu bohatých lidí. Už ale

nedodal, že na to jejich bohatství se budeme muset složit my všichni.

Ten zhruba bilion korun, který se neoficiálně uvádí jako ztráta finanční, tedy přímo vyčíslitelná. Ztráty druhotné (zaniklé podniky a tím ztracené výrobní kapacity, následně pak propad exportu - není pravda, že nebylo kam vyvážet, ono nebylo co vyvážet!), se odhadují na další bilion. To, že třeba Tomáš Ježek (ano, ten, který ve Lnářích v čele privatizační komise rozhodoval komu, co a za kolik) dnes přiznává ztrátu pouhých čtyřiceti miliard (Viktor Kožený), je výsměchem všem, kdo tu dobu pamatují. Nejhorší ze všeho jsou ale dopady tohoto konání na morálku celé společnosti. Dnes zde vládnou už pouze peníze. Bohužel.

To, co jsem popsal, je samozřejmě doložitelné. Přesným a chronologickým popisem událostí a dokumentací všech těchto ekonomických transformací dnes disponují lidé, kteří „byli u toho.“ Václav Klaus ví, že „oni“ vědí! Proto udělal vše pro svoje znovuzvolení. Schůzka Šlouf – Weigl v hotelu Savoy nepotřebuje komentáře. Extempore ministra vnitra Ivana Langera tuto frašku pouze završilo. Václav Klaus má teď pár let klid a jistotu, že se tyto dokumenty neobjeví. Má to také pojištěné tím, že velká část těch, kteří se také jeho zásluhou stali tou novou elitou se stamilionovými a dnes i miliardovými majetky, je stále na vysokých postech a má rozhodující vliv na dění v této zemi. Jenomže dorůstá mladá generace a ta bude také chtít svůj podíl na kořisti. Až k tomu dojde, to pak teprve bude mela!

Když se vrátím zpátky do těch přelomových devadesátých let a uvědomím si, z jakého podhoubí zde vyrostla ta nová podnikatelská elita, musím si nutně položit několik otázek. Co je pravdy na tom, že Václav Klaus umožnil bývalým nomenklaturním kádrům, estébákům, vekslákům a dalším pochybným existencím rozkrást majetek nás všech výměnou za to, že jeho jméno bude vymazáno ze všech záznamů Státní bezpečnosti? Byl v tzv. Fondu „Z“ také spis Václava Klause? Kde asi skončily všechny ty spisy, které v tom Fondu „Z“ spravoval tehdejší ministr vnitra JUDr. Richard Sacher? Jisté je jen jedno: Dokud bude Václav Klaus naživu a hlavně v prezidentské funkci, nebude zodpovězena žádná z těchto otázek. Ti, co nejvíce profitovali na Klausově ekonomické transformaci, která v této souvislosti obohatila svět o pojem „tunelling“, mají eminentní zájem na dodržení kontinuity. Tu jim zaručuje právě osoba jménem Václav Klaus. Komu neotevřela oči prezidentská volba a zvláště to, co se dělo kolem, tak tomu je už možné nabulíkovat opravdu všechno.

Otištěno z: <http://www.outsidermedia.cz/Jak-se-kalil-kapital-1.aspx>

Sranda do poslední chvíle

Před dvěma týdny jsem tu psal o tom, jak čínští spolužáci mého syna excelují ve školních výsledcích. Jak je to možné? Proč jsou o tolik ambicióznější a pracovitější než ostatní? Odpověď jsem nalezl shodou okolností o pár dní později v deníku Wall Street Journal, ve strhujícím eseji „čínské“ matky Amy Chua.

Tím základním měřítkem pro definici čínského rodiče je přísnost. Chua píše: Když si západní rodiče myslí, že jsou přísní, tak se ve skutečnosti ani zdaleka nepřibližují čínským matkám. Mí západní přátelé se například považují za přísné, když nutí své děti hrát na hudební nástroje třicet minut denně. Maximálně hodinu. Pro čínskou matku je první hodina zábava. Je to druhá a třetí hodina, kdy to pro ně začíná být těžké.

Autorka píše, že se často její západní přátelé diví, proč je zrovna mezi asijskými Američany tolik hudebních či matematických talentů.

A má na tuto otázku odpověď. Nijak akademickou, prostě vyjmenovává, co její dvě malé dcery nikdy nesměly a nesmějí. Je to: spát u kamarádky, mít kamarádku, s kterou by si hrály, účinkovat ve školním divadle, stěžovat si na to, že nesmějí účinkovat ve školním divadle, dívat se na televizi a hrát počítačové hry, samy si vybírat mimoškolní aktivity, mít jiné známky než jedničky, nebyť nejlepší ve všech předmětech kromě tělocviku a dramatické výchovy, hrát na jiný nástroj než na klavír nebo housle, nehrát na klavír nebo housle.

Čínští rodiče se nemusí zdržovat žádnou korektností. Mohou svým dcerám říci: „Tlustošky, koukejte zhubnout!“, místo aby o nadváze mluvili v náznacích a v obavách z toho, že jim zničí sebevědomí. Právě tyto obavy považuje Chua za něco typicky západního, co čínští rodiče neznají. Nikdy je nenapadne, že by špatné výsledky například v matematice mohly být důsledkem nedostatku inteligence. Vždycky znamenají jen to, že se děti málo učily.

Námítka „Mě to nebaví!“ je nepřijatelná a v důsledku vede jen k tomu, že dítě má s dotyčnou činností přikázáno strávit víc času, protože člověka práce může bavit jen to, v čem je dobrý, nebo nejlepší.

Je to přesně opačně, než se na stejný problém díváme my, ze „západní“ perspektivy. Totiž že největší zábavou je poznávat nepoznané, zkoušet nové věci (tedy nutně chybovat) a postupně se v nich zdokonalovat.

Dva tisíce let to v zásadě vycházelo. Až bude za sto let v čínských učebnicích kapitola o západní civilizaci, bude končit větou: „Její pád byl hrozný, ale podle zachovaných svědectví to byla do poslední chvíle sranda.“

Miloš Čermák

Poláky popudil historik, píše o jejich křivdách na Židech

Debatu mezi intelektuály v Polsku rozpoutala nová knížka amerického historika polského původu Jana Tomasz Grosse *Zlaté žně*, v níž píše, jak se Poláci za druhé světové války i po ní obohacovali na úkor obětí holocaustu. Gross svými kontroverzními díly v Polsku vyvolal bouři už v minulosti. Vydavatelství, které chce jeho novou knížku za několik týdnů vydat, dostává výhrůžné e-maily.

Podle úryvků ze *Zlatých žní*, které se objevily v polských médiích, Gross popisuje například to, jak po válce obyvatelé vesnic ležících v blízkosti někdejších nacistických koncentračních táborů rozkopávali hromady popela židovských obětí a hledali v něm zlato a další cennosti.

Jeden z těchto „kopáčů“, který se ve Varšavě pokoušel prodat briliant nalezený v prostoru někdejšího vyhlazovacího tábora v Treblince, se hájil, že „všichni ze vsi to dělali“. A že prý nevěděl, že to je zakázané: „Sovětské vojáci chodili s námi a také hledali.“ Gross připomíná, že během války dlny židovských řemeslníků převzali Poláci, a tvrdí, že Poláci s vinou zbohatnutí Židy zabýjeli.

Pro polské historiky nejde o žádnou novinku. „My, vědci, sedíme v archivech, analyzujeme dokumenty a naše publikace zůstávají bez většího ohlasu,“ popsala v týdeníku *Wprost* realitu historička Barbara Engelkingová-Boniová, která vede v Polské akademii věd středisko pro výzkum holocaustu. „Knižky, jako jsou ty Grossovy, jsou schválně provokativní. Pomáhají přesvědčit společnost, že neexistuje jedna pravda, jež glorifikuje Poláky.“

Kritici Grossovi vytýkají, že jeho knížky nemají nic společného s důkladnou prací historika, že zobecňuje, hodnotí a že si zakládá hlavně na skandálech. Nicméně Engelkingová-Boniová soudí, že je dobře, že vycházejí práce, které bojí tabu. Začátkem nového tisíciletí to tak bylo i v případě Grossových *Sousedů* o masakru Židů v městečku Jedwabne z července 1941, který měli na svědomí jeho polští obyvatelé. Z hrůzného činu byli do té doby obviňováni němečtí vojáci. Mnoha lidmi knížka otřásla, protože neukazovala Poláky výlučně v roli obětí, jak byli doposud zvyklí, nýbrž v roli pachatelů.

V roce 2008 vyvolala skandál v Polsku i Grossova knížka *Strach*. Sociolog a historik Gross měl židovského otce, kterému jeho budoucí žena-odbojářka během války zachránila život. Podílel se na studentských nepokojích ve Varšavě na jaře 1968, načež byl vyloučen z univerzity a pět měsíců strávil ve vězení. Rok nato povolili komunisté rodině, podobně jako dalším Židům, emigrovat.

Hyeny jsou všude

V případě *Zlatých žní* se proti Grossovi postavil poradce prezidenta Bronislawa Komorowského Tomasz Nalencz, který je sám historik. Podle něho polská společnost za války výborně obstála; varuje před tím, aby počínání jednotlivců bylo vykládáno jako chování celku. „Hyeny jsou všude a válka demoralizovala nebývalým způsobem.“

Šéfredaktor týdeníku *Wprost* Tomasz Lis v komentáři nazvaném *Náš Gross* (velký) problém vyzývá Poláky, aby nezavírali oči před vlastní minulostí. „Pokud se domáháme, a obvykle jako v případě Katyně se toho domáháme oprávněně, aby se jiní přiznali ke své vině, nemůžeme ignorovat viny vlastní.“ V Katyni na západě Ruska v roce 1940 sovětská tajná policie NKVD povraždila tisíce Poláků. Sověti pak dlouhá desetiletí

tvrdili, že masakr měli na svědomí nacisté. „Patriotismus, který umí pociťovat hrdost, ale chronicky nedokáže pociťit stud, pokulhává,“ upozorňuje Lis.

Krakovské nakladatelství Znak, které knížku *Zlaté žně* vydá, se v posledních dnech stalo terčem útoků přes internet. Více než tři sta lidí se připojilo k „Akci proti tomu, aby Gross očerňoval Polsko“, a pokouší se vydavatelství zablokovat e-mailové schránky, řekl v pondělí agentura PAP šéfredaktor Znak Jerzy Illg. „Každý den dostáváme několik stovek e-mailů, jsou to různé výhrůžky, výzvy k bojkotu vydavatelství.“ Přicházejí prý také dopisy od „opravdových křesťanů, kteří děkují Bohu za to, že holocaust byl, protože jinak by Židé s Poláky udělali to samé, co dělají s Palestinci.“ „Takové e-maily ukazují dost zarážející tvář našeho národa,“ dodal Illg a ujistil, že tato zorganizovaná akce nemá na práci vydavatelství vliv. CTK, reflex

Podle vládního úředníka je holocaust legenda

Velvyslanci sedmi evropských států oficiálně protestovali u litevské vlády kvůli článku úředníka na ministerstvu vnitra, který v něm popíral existenci holocaustu. Vadilo jim i to, že se ministerstvo od vyjádření svého zaměstnance nedistancovalo. Úředník po kritice své výroky odvolal. Dnes, po zveřejnění dopisu ambasád, rezignoval na svou funkci.

Historik Petras Stankeras pracující na ministerstvu vnitra v článku pro časopis *Veidas* napsal, že holocaust je jen legenda. Za druhé světové války přitom nacisté zlikvidovali naprostou většinu litevských Židů, ze 150 tisíc jich přežily asi čtyři tisíce.

Ministerský úředník dále napsal, že holocaust byl srovnatelný se zločiny sovětské vlády proti Litevcům v době, kdy byla Litva součástí Sovětského svazu. V článku zveřejněném 14. listopadu také označil norimberský proces s vrcholnými představiteli nacistického režimu po druhé světové válce za „právní frašku“.

Proti textu se ohradili zástupci Británie, Francie, Nizozemska, Norska, Finska, Švédska a Estonska. Článek označili za pobuřující. Kritizovali i to, že od ministerstva nezaznělo „žádné veřejné a oficiální distancování“ od textu, který napsal zaměstnanec úřadu.

Po vpádu nacistů do dnešní Litvy roku 1941 Němci spolu s místními kolaboranty prakticky vyhladili tamní židovskou populaci. V Paneriai, kousek za Vilniusem, bylo při likvidaci ghetta zavražděno asi 70 tisíc Židů. K dalším hromadným mordům došlo na zhruba 400 místech Litvy.

Počínaje 13. stoletím hráli litevští Židé ústřední roli v životě Vilniusu, kde tvořili zhruba polovinu obyvatel. Město získalo věhlas jako centrum židovského vzdělávání. Stálo v něm přes sto synagog.

Litva byla tento týden kritizována i od Evropské komise proti rasismu a netoleranci (ECRI). Komisi vadilo, že se litevští poslanci „diskriminačním způsobem“ vyjadřují o lidských právech včetně rasismu a homofobie. Přesný obsah kritizovaných výroků ale ECRI neupřesnila. CTK Reflex

Vojenská senzace: Fotografie a zákulisí o čínském neviditelném letadle

Číňané jsou schopní v posledních letech šokovat svět každý den. Když se tento týden objevily (a není pochyb, že šlo o řízený a dopředu úřady organizovaný únik informací) snímky první čínské neviditelné stíhačky J-20, svět na chvíli zkoprněl a ptal se: Už jsou ve vývoji nejmodernější techniky skutečně tak daleko? Čína je přitom hodně daleko i ve vývoji jiných věcí, toto byl ale razantní vzkaz zejména USA. Proč ale teď a tímto způsobem? A není to jen umný trik?



Na otázku proč právě teď, je poměrně jednoduchá odpověď. Po zveřejnění fotografií a videa s neviditelným letadlem (to je zatím označováno jako Tian-20, J-20 nebo J20) přiletěl do Číny na návštěvu americký ministr zahraničí Robert Gates. Důvodem jeho cesty bylo urovnat napjaté vztahy s Pekingem ve vojenské spolupráci, které se vyhrtily po dalším prodeji amerických zbraní Tchaj-wanu, který Čína nadále považuje za odštěpeneckou provincii.

Pozoruhodné ovšem je, že tak přísně utajované letadlo údajně natočili letečtí nadšenci z čínského města Čcheng-tu. To v Číně prakticky není možné, pokud by o tom armáda, policie a místní úřady nevěděly. Dokonce bylo pořízeno hned několik různých záběrů (můžete si je prohlédnout ve fotogalerii), na ploše letiště před a po zkušebním letu J-20. Navíc se objevily v čínských médiích informace, že zkušební let proběhl 10. ledna kolem jedné hodiny tamního času odpoledne, že trval 18 minut a že neviditelná stíhačka při něm byla doprovázena bojovými letadly J-10S. V zemi, kde jsou podobné zprávy důsledně a po desetiletí úspěšně utajovány, je to podivné (u letiště na oslavu úspěšného testu dokonce někteří lidé vystřelovali petardy). Byl to prostě vzkaz Číně světu – po ekonomice jsme už silní i ve vojenské oblasti. Což ovšem zbytek světa zcela jistě netěší.

„Existence a testy J-20 vůbec neznamenají dosažení parity s vojenskou silou a technikou Západu, zejména ne v případě Ameriky,“ řekl pro internetový server *Asia Times* americký analytik vojenského letectví Richard Aboulaфия. A dodal: „Je kolem toho spousta hysterie, zejména v médiích. Jistěže je J-20 určitým pokrokem, ale je technicky velmi daleko od podobných amerických i ruských strojů. Silně připomíná prototypy amerických letadel ze začátku 80. let minulého století a jeho zadní část zase znaky starších ruských Migů. Takže průlom to nebude. Že se ale Čína rychle zvedá i ve vojenské oblasti je jasné.“

A o to podle všeho v případě „senzačního“ představení neviditelného čínského stroje J-20 šlo. Média (teď včetně *Reflexu*) vše zaznamenala, každý si z toho vyvodí něco jiného, ale povědomí o vzrůstající čínské síle a vlivu ve světě bylo opět potvrzeno a jede se dál. Lépe řečeno – letí se dál.



Šéf sčítání lidu: Letos nám nikdo neunikne

Na konci března čeká Česko největší sčítání lidu, domů a bytů v novodobé historii. Jak dlouho trvá připravit takový průzkum? Kdo bude využívat získané údaje? A jak se sčítání promítne na náš běžný život? Na tyto a další otázky odpovídal místopředseda Českého statistického úřadu a vedoucí celé akce Stanislav Drápal v rozhovoru pro on-line deník *TÝDEN.CZ*.

Na začátku roku se lidem dostane do ruky sčítací dotazník, který vyplní za pár minut. Jak dlouho však trvá sčítání připravit?

První diskuze, jak pojmut letošní sčítání, začaly před pěti až šesti lety, kdy se začalo mluvit o tom, co by mělo být zachováno a co by mělo být nové. Jednali jsme o tom, jak využít nové technologie jako internet či datové schránky, řešili jsme technické, ale i legislativní stránky projektu jako přípravu zákona a schválení prováděcích vyhlášek. Je to skutečně velmi náročná práce pro početný tým. Dá se říct, že v momentě, kdy jedno sčítání končí, druhé začíná.

Ke komu se výsledky sčítání dostanou?

Hlavním úkolem statistiky je získat věrohodná a objektivní data. My ta data nabízíme komukoliv, protože prakticky všechny výstupy budou k dispozici na internetu. Jsou to však údaje, které slouží k rozhodování státní správy. Na sčítání lidu čekají ti, kteří formulují zdravotní politiku, sociální a důchodovou politiku a zejména dopravní obslužnost, protože to je jediná šance, jak získat úplný přehled o tom, jak lidé dojíždějí do zaměstnání a za prací.

Dokončení na straně 15



DIRECTORY pro předplatitele, 6linek, \$60 ročně

Prague Czech Beer Restaurant

42 Kellott Street, Potts Point NSW 2011
telefon/rezervace: 02-9368 0898
on-line rezervace: www.prague-restaurant.com.au

Největší výběr českých točených piv (Gambrinus, Bernard, Ferdinand a Krušovice), lahvových piv (Velkopopovický Kozel, Plzeň, Budějovický Budvar, Zlatopramen, ..), předkrmů k pivu (utopenci, tlačěnka, smažené žampiony ..), českých jídel (pečená kachna, smažený sýr, svíčková, vepřo-knedlo-zelo ..), a tradičních dezertů (jablečný závin, palačinky, ovocné knedlíky, ..).

Restaurace má kapacitu přes 120 míst. Možnost skupinových rezervací, narozeninové party, krtiny, atd. Dvě podzemní parkoviště vzdálené 1 minutu chůze.

Jídlo a Restaurace

„ **LA BOHEME** " 332 Darling Street, Balmain
Restaurace: 02/ 9810 0829

On-line rezervace: reservation@laboheme.net.au
Výtečná česká i evropská kuchyně se širokou nabídkou točených i láhvočných piv nejen z Čech. Každý den na Vás čeká speciální nabídka, pro více info prosím navštivte www.laboheme.net.au

Otevírací doba:

Po, Ut, St, Ct od 18.00 do 23.00

Pa od 11.00 do půlnoci - Živa Muzika

So od 8.00 do půlnoci - podáváme snídaně i obědy

Ne od 8.00 do 22.00 - podáváme snídaně i obědy

Snadné parkování. 09/VII/11

Euro Aqua Cafe,

55 Kent Road, Mascot Ú Tel.: 97008444

Přijďte navštívit novou kavárnu Euro Aqua Cafe, která nabízí výtečné české speciality a mnoho dalších dobrot formou rychlého občerstvení.

Nejlevnější Gulášek v Sydney, pouhých \$ 9.00 i s nealko pivem

Kureci rizek s bramborovou kasi \$ 8.90

Otevřeno Pondělí až Pátek od 6.30 do 15.00

09/VII/11

La Boheme Bistro at Frisco Hotel –

Woolloomooloo

Otevírá se nová česká a slovenská restaurace v prvním patře hotelu Frisco.

Adresa: 46 Dowling Street, Woolloomooloo, 2011; Tel.: 9357 1800

Email: bistro@laboheme.net.au

Otevereno kazdy den na obedy a vecere do 21.00 ;Snadne parkovani nebo chuzi 10 min od stanice Kings Cross

09/VII/11

Restaurace DOMA - Bohemian Beer Cafe

Reservace Tel: 933 100 22

29 Orwell St. Potts Point (Kings Cross)

Po--Čt 17 - 24 , Pá + So 12-24 , Ned. 12 - 22 hod.

Tradiční česko-slovenská jídla jako je pečená kachna, svíčková, vepřový nebo kuřecí řízek, moravský vrabec, guláš, smažený sýr, uzená krkovička, atd. K pití Budějovický Budvar, Kozel, Krušovice, Plzeň, Zlatý Bažant, Zlatopramen, a točené pivo Krušovice.

Samozřejmě také Becherovka, Slivovice, Borovička, Fernet, Absinth ap.. 31/IX/11

Chlebiček,

Kafína, take-away, obložené chlebičky, ruská vejce, české saláty.

372 Bourke, Street, Surry Hills, 9361 6061

Josef Ušela, 0401 155 907

Otevřeno Pon.-Pát, 6,30 – 16.00, Sob.od 7,30.

20/VII/11

Hungry Czech

20/XI/09

V Lahůdkářství v Cyrila jako Doma!

183 Hay Street, Sydney tel.: 9211 0994

Otevřeno: Po-Pá od 7 do 17. So 7 - 13 hod.

vynikající telecí párky, tlačěnka, moravské uzené tvaroh,mletý mák, zelí,kostkový cukr, ryby v láku,brynzza, české a slovenské speciality, karlovarské oplatky, mouka atd.

17/VII/11

Heart Of Europe

114 Bronte road Bondi Junction, 93871677

Po-Pa 8.00-17.00, So-8.30-15.00

Domace kvalitne kolace, zaviny, strudle, chutne jedla, szegedinsky gulas, paprikas, svieckova, brynzove halusky..; Denne cerstvy kminovy chlebiček a obvzlast dobre vypecene rohlíky.Všetky produkty su pripravene

v nasej kuchyni, pouzivame maslo, organicku muku, domace vajicka a pridavame cit 24.III.2011

Různé

AUSTRALIAN WATER PURIFIERS

Ivan Jirava - tel. 02 9835 1428, 0414 435 621

Dodáváme a děláme servis na filtry pro pitnou vodu, včetně R.O. Filtrační systém již od 90 dolaru, servis od \$20. 18/VIII/10

PŘEKLADY z angličtiny do češtiny i

naopak, přesně a rychle provede Daniela Kautská, NAATI, kvalif.stupen 3.

tel./fax: 08 82714277, mobil: 0408 714277, e-mail: danakau@internode.on.net 17/VIII/11

Lékaři Zubaři

Mate problém nebo rozhodnutí a nevíte co s tím? VÝKLAD KARET, TAROT A NUMEROLOGIE (rozbor osobnosti dle data narození)

Marie Malina -mobil 0405 506 392.. 24/VII/10

Řemeslníci a služby

Ubytování pro studenty

Renata Lampova 0422 405 269 25/VII/10

Auto - Moto

vyzkoušeli jsme automechanika a byli jsme velice spokojeni:

Eric's Service station (GAS N'GO) 10 Botany Rd., Alexandria NSW 2015 tel: 02 9319 7151 Specialist in All Motor Repairs. 1/VII/08

POČÍTAČE

Shared Web Services:

Tel. 02 9034 6600 Fax: 9086 3155 Business process automation, workflow, sales + marketing, CRM and other business systems. Seeking experienced programmers on casual basis.

Contact to Ms. Šipka for details jarka@sws.com.au 22/VII/11

Služby pro studenty

WINDSOR INSTITUTE OF COMMERCE & LANGUAGES.

Nabízíme "z gruntu všechno" ve výuce Anglického Jazyka, Business kurzů a kurzů Informačních technologií. Kontakt: Jan Učeň. Level 5, 127 Liverpool St. (Shark Hotel), Sydney 2000, NSW. Tel. 9283-4388 Fax. 9283-0748, mobil 0419442907 E-mail: marketing@windsor-ic.com.au Web: www.windsor-ic.com.au 8/IX/08

Solicitor,, Attorney Migration Agent

Edita Berntsen, t. B.A., LL.B. 7 St.Paul Street, Randwick NSW 2031 P.O.Box 419, Randwick NSW 2031 tel. 02 9399 9374; 0423 056884 06/07/10

Information Planet Pty, Ltd.

je mezinárodní poradenská společnost s více než dvanáctiletou zkušeností. Pomůžeme vám s výběrem studia odborných kurzů na Colleges, anglického jazyka a přípravou na zkoušku IELTS, s Univerzitním studiem, atd. Nabízíme pomoc s ubytováním, s hledáním práce, prodlužování turistických a studentských víz a s jinými dalšími službami, které souvisí s vaším pobytem v Austrálii. Naše adresa: Level 5, 285 Clarence street, Sydney, NSW, 2000 (u zastávky Town Hall) Tel.: 02 9283 6161, Kontaktní osoba: Josef Kysilka, jksilka@informationplanet.com.au, mobil: 0414454557 anebo Renata Ilonciakova, renata.ilonciakova@informationplanet.com.au, mobil: 0420 300 863. 25/VII/10

Renata Morgan v Sydney

Vam pomozte vybavit studium pre znamich ci rodinu v Cesko+Slovenskej republike. Ponukam Anglictinu, Odborne Diploma kurzy, pracovne-studentske polrocne az dvojrocne viza a tiez poradim/ pomozem s pracou a ubytovanim. Ponukam skoly, za velmi vyhodne ceny. Email:renatamorgan@yahoo.com Website:www.renatamorgan.com.au Sydney:Renata Morgan Tel/Fax:+ 61 2 9314 1650 Mob:0402 034 409 25/VII/11

Česká R

CHCETE KOUPIT - PRONAJMOUT V ČECHÁCH BYT NEBO DŮM?

Václav Korbek - tel. 420 2 67 910 218,

mobil: 420 602 655 396

Apoštoláty (Apostille) vyhotovuje:

Apostille Australia Certificate Service

Henry Deane Square; Shop 5, 14-18 Lee Street Sydney NSW 2000 tel: (02) 9211 1881

Cena se pohybuje kolem 200\$

New South Wales Passport Office

Level 7, 26 Lee Street Sydney NSW 2000

Cena se pohybuje kolem 60\$

Czechoslovak Club of ACT,

P.O.Box 1488, Canberra ACT 2601 18 Shropshire St., Queanbeyan vydává měsíčník věstník **Beseda.**

Československý klub v Queenslandu,

25 Upfield Street Burbank Qld 4156 Tel / Fax: (07) 3343 3489

✉ ccq@iprimus.com.au

President Mr.Frank Caroll

Jednatel Mrs. Stana Bilková

Naše stránka: csklubqld.org.au

Měsíčník "Krajanský List" Redakce Staňa Bilková

Asociace Čechů v Austrálii

28 Church Street, Fortitude Valley QLD P.O.Box 142, ph.07 3399 4613 Fax.07 3290 4379 vydává " Na Slovíčko.

Československý klub v SA,

P.O.Box 89., Hindmarsh, 5007 tel., 08 8346 4181, vydává časopis **Život.**

Czechoslovak Country Club,

320 Devonshire Road, Kemp Creek, 2171, tel. 02 9606 0904

Czech and Slovak Association in Tasmania,

144 Pottery Road., Lenah Valley, 7008 ph. 6228 0707

Ceske a Slovenske sdruzeni v Zapadni Australii

74 Coonawarra Drive, Caversham WA 6055 President: Zdenka Vaníčková mobil: 0421 035 894 Secretary: Olga Melchrová mobil: 0413 912 586 e-mail: czechslovakwa@hotmail.com Nas krajansky casopis "KLOKAN" vychazi 11 x do roka.

Český a Slovenský klub na N. Zélandě,

P.O.Box 27 332., Wellington tel., 478 5977; fax.: 477 9377

Gus.knot@xtra.co.nz, měsíčník **Střípky Čriecky**

Letovisko „Šumava“ ph.9754 5159

Lockes Way, Belgrave South 3160, **Orel**

1A George Street, Avalon Beach 2107, tel. 9918 0826. Vydává čtvrtletník "Orel"

Czech Pensioners Association Inc.

ukončila činnost k 1.dubnu 2004

Združenie austrálskych Slovákov v Sydney.

30 Vaughan, P.O.Box 142, Lidcombe, Nsw, 2141 tel. 9649 2153 vydává dvoumesiačník „ **Slovenský štít**"

Slovenský klub Mladých + pevecký a tanečný súbór + Slovenský klub v Južnej Austrálii

5 Walter Street, Thebarton, 5031 ph.: 08 8352 8072

Slovenský klub „Ludovít Štur“.

105 Triholm Ave (P.O.Box 61) Laverton, 3020 ph:03 9369 3187, vydává: **Zornička** (quarterly)

Združenie Slovenských Združení vo Viktorii

P.O.Box 54, St.Kilda, 3182, ph. 03 95286583

Združenie Slovenskov v Queenslande

P.O.Box 2304, Southport Qld 4215 Vatra@dingblue.net.au Vydávají Vatra.

Sokol Sydney, www.sokolsydney.com

16 Grattan Crescent, French Forest, 2086 tel.: 02 9452 5617 vydává „**Věstník**"

Sokol Melbourne,

497 Queensberry Street, North Melbourne, 3051 tel.: 03 9329 9922, vydává měsíčně Kvart

MINITHEATRE PRODUCTION INC.

kontakt :Eva SITTA,

email: mini_theatre@yahoo.com.au

Generální konzulát České republiky,

Ing. Pavel Pitel, konsul,

169 Military Road, Dover Hights , 2030

phone: **02 9581 0111** fax: 9371 9635

telefonní číslo na konzulární pohotovost pro nouzové případy, které se stanou mimo oficiální úřední dobu naseho generalního konzulatu je **0402 312 806** nebo **0401 547 584** {pouze nahradni cislo}.

Úterý 9:00-11:30,13:30-15:30; Středa 9:00-11:30

Čtvrtek 9:00-11:30, 13:30-15:30

Konsuláty Slovenské republiky,

adresa nieje.

České velvyslanectví v Canbeře

8 Culgoa Circuit, O'Malley, ACT 2606

ph.: 02 6290 1386 fax: 02 6290 0006

Slovenské veľvyslanectvo v Canbere

47 Culgoa Circuit, O'Malley, ACT 2606

ph.: 02 6290 1516 fax: 02 6290 1755

Australská Slovenská Obchodná Komora. nefunguje

Česká obchodní komora v Austrálii.

Ceska Obchodni Komora v Australii

Czech Chamber of Commerce Australia Inc. P.O. Box 479 ; Welland SA 5008; Australia

President: Dr Z. D. Kotasek

phone: (+61) 08 8346 9145, Email: zhkotasek@yahoo.com.au

Secretary: Peter Oprchal

phone: (+61) 08 8556 3650, Email: osrkrab@tpg.com.au

Kanadské listy, přestali vycházet

Satellite čtrnáctidenník vydává Aleš Březina, Torontské noviny, mají 12 stran, předplatné Can \$ 35.00 e-mail: abrezina@rogers.com, tel.416-530-4222

Nový Domov Torontský čtrnáctidenník.

Redaktor.Věra Rollerová, Can \$ 38.00

novy.domov@sympatico.ca, tel. 416-439-9557; Novy Domov: 450 Scarborough Golf Club Road; Toronto, On. M1G 1H1; Canada

Americké listy, vydávané ve státě N. York,

redaktor Petr Bísek, Čtrnáctidenník, 12 stran, předplatné US \$ 38.00.; Americke list; 26 Gruber Drive; Glen Cove, NY 11542; USA: (516) 674-9438; fax (516) 671-3147, americkeлисты@optonline.net

Nový POLYGON – časopis dvouměsíčník,

96 stran A5, US\$53 ročně, nakladatelství PRIMUS, Věžeňská 7, 110 00 Praha 1

www.cs-magazin.com, Čtete český a slovenský zahraniční internetový časopis CS-magazín na webové stránce www.cs-magazin.com

10% Sleva pro nové předplatitele. NOVIN

Pouze \$63 dolarů na rok včetně poštovného.

Napište nám na jaké jméno a adresu chcete noviny posílat a Šek vystavte na jméno **Noviny** a pošlete na adresu:

Noviny, The Wentworth Bldg. B62 University of Sydney, NSW 2006

Děkujeme za pomoc:

Na noviny přispěli navíc

Vl. Bozděch – \$12

J. a M. Novák – \$8

N. a V. Novotný – \$5

j. Řehák – \$23



Katolícké mše v Austrálii.

Bohoslužby:

Sydney ve slovenském kostele (viz níže)
Melbourne - Na Šumavě
V Perthu.

ACT

Czechoslovak Club of ACT,

PO.Box 1488, Canberra ACT 2601
18 Shropshire St. Queanbeyan www.beseda.org.au
otevřeno v sobotu 14.00 – 17.00 (2pm-5pm)

NSW

Československý Country klub v Sydney,

320 Devonshire Road, Kempas Creek tel. 02 9606 8703,
PO Box 330 Kempas Creek 2178; www.cscountryclub-
sydney.com.au
email: czslclub@optusnet.com.au
Restaurace : pátek, sobota 18 – 21 hod, neděle 12 – 18 hod.
Tradiční česká a slovenská jídla, rezervace 02 9602 0904, 0402
398168; Stolní tenis každý pátek od 18 hod, Rezervace na
všechny klubem pořádané akce a další informace: Jaroslav
Řezníček
Regular Dance Partys are held in the club every 3rd
Saturday in the month.
Zahájení provozu v pátek 4. února
V neděli 6. února - Oficiální zahájení sezóny 2011 - BBQ

G8M8 Great Mate

(studentská agentura)

Nepremeškaj CS Megaparty, ktora sa bude konat kazdy
druhy pondelok v mesici v Star Bare na 600 George St.

Slovenská Hala a katolícky kostol Sydney

30 Vaugham Street, Lidcombe, tel. 9649 2153
www.skcsydney.com

Omša svätá Každou nedeľu od 10,15 hod a kazdy prvý
piatok v mesiaci od 19:00..
Česká mše v neděli ve 12,00

Sokolský Národní Dům Sydney

16 Grattan Crescent, Frenchs Forest, NSW 2086, tel 9452
5617, www.sokolsydney.com. Info: všeobecné Jaroslav Krejčík 9807

JIŽNÍ AUSTRÁLIE

Československý klub v Adelaidě,

51 Coglein Street, Brompton tel.: 08 8346 4181
P.O.Box 89., Hindmarsh, 5007

Bar a kuchyně v Československém klubu jsou v provozu
každý pátek od 18.00 do 23.00 hod. a každou neděli od
12.00 do 19.00 hod.

QUEENSLAND

Československý klub v Queenslandu,

25 Upfield Street Burbank Qld 4156

Tel / Fax: (07) 3343 3489, email: ccq@csklubqld.au

Klub je otevřen každý pátek od 18 hodin, Informace:

Stana Bilkova Tel: (07) 3271 1646

Večeře: polévka, hlavní jídlo, káva/čaj zákusek Pouhých
15 dolarů.

Asociace Čechů v Austrálii

28 Church St., Fortitude Valley, Qld.,ph: 07 3399 4613

Združení Slovákov v Queenslandě,

Informacie: Lojzo Ogurek, koordinátor (07)5530 6813

TASMANIE

Združenie Cechov a Slovákov v Tasmanii

(Czech And Slovak Assoc. Of Tasmania Inc.)

c/o 144 Pottery Rd. Lenah Valley Hobart Tas 7008.

VICTORIA

Sokol Melbourne

497 Queensberry Street, North Melbourne, Vic 3051

Tel.: 9329 9922 Tel: Jednatelka. 9744 1691

Každé úterý od 12.00 hod Lunch, vaří Eda a Věra Zlatých

Každé úterý od 19.00 hod . Výuka češtiny.

Každé čtvrték -12.00 hod. Karetní odpoledne u kávy, zákusky
Každé čtvrték od 19.00 hod. Kreslení podle živého modelu
Kino SOKOL

Letovisko „Šumava“

Lockes Way, Belgrave South 3160, ph.9754 5159

ZÁPADNÍ AUSTRÁLIE

Czech & Slovak Association in Western Australia, Inc.

74 Coonawarra Drive, Caversham WA 6055

President: Zdenka Vaníčková mobil: 0421 035 894

Secretary: Olga Melcherová mobil: 0413 912 586

e-mail: czechslovakwa@hotmail.com

RADIO SBS SYDNEY

Locked Bag 028, CROWS NEST NSW 1585

TEL: 02/9430 2723, FAX: 02/9438 1114

Email: ikad@sbs.com.au

**Každý čtvrték ráno v 9 hod od 9 do 10 hodin, pouze na
vlnách Sydney a Canberra , pouze česky.**

Vysílá v **češtině každou neděli** od 21 do 22 hodin a ve
slovenštině od 22 do 23 hodin na celonárodním okruhu na
vlnách:

Adelaide	FM 106.3	Brisbane	FM 93.3
Canberra	FM 105.5	Darwin	FM 100.
Hobart	FM 105.7		
Melbourne	FM 93.1 a AM 1224		
Newcastle	AM 1413	Perth	FM 96.3
Sydney	FM 97.7 a AM 1107		
Wollongong	AM 1485	Young (NSW)	FM 98.7
Slovensky			
Adelaide	FM 92.9	Každú nedeľu v 9.00	
Brisbane	AM 1053	Utorok o 13.30 hod.	

„Rádioforum“ on 2RRR FM 88,5 MHz

slovenské vysielanie moderuje Paľo Virág
každú nedeľu v **Sydney** od 18 do 19 hodine.
Telefón v štúdiu 02 9816 2938
email: radioforum8@hotmail.com

Vysílání Čs. klubu v Jižní Austrálii lze slyšet
pondělí od 19.30 - 20.30 na stanici 5PBA-FM (89.7 MHz.)
středa od 18.30 do 19.30 na 5CST-FM (88.7MHz)
každou neděli od 19.30 do 20 hodin na stanici EBI-FM (103.1
MHz.) Dr. Květoslav Eliáš ☎ 08 8362 4086

Radio 4EB 98.1FM - Brisbane České

vysílání

Každou středu od 15.45 - 17.15 a každou sobotu 10.30 -
11.30 dopoledne.

Vedoucí Karel Ulvr Tel: (07) 3355 0109

www.4eb.org.au/~czech

Radio 4EB FM 98.1 - **Brisbane Slovenske vysielanie**
kazdy piatok od 18.00 do 19.00 hod, informacie Emilia
Matulova, 07 3343 3064.

Canbera rádio . 91.1 FM

Vysílací hodiny: každou sobotu mezi 8-9 hodinou ranní
Office phone: 02-6287 7058, CMS studio phone: 02-6287
4347, fax: 02-6287 4348, e-mail:
ahojradio@centrum.cz



Vysvětlení vydavatele

Toto číslo jest posláno do tiskárny
1. února. Léta Páně. 2011.

INZERCE AKCÍ NA STRÁNKÁCH ČESKÉHO VYSÍLÁNÍ RÁDIA SBS

České vysílání upozorňuje krajskou komunitu, že
má možnost oznamovat své akce na webových
stránkách Rádía SBS www.sbs.com.au/czech v
rubrice 'komunita'. Tato bezplatná služba je
poskytovaná všem organizacím i jednotlivcům po
celé Austrálii.

Kto lezie nám Slovákom najviac na nervy?

Keď túto osobu zbadáte v televízii, okamžite prepnete na
iný kanál. Počujete ju v rádiu a automaticky preladíte.
Stretnete ju na ulici a zhnusene sa otočíte. Každý má
svojho favorita, ktorý mu poriadne dvíha krvný tlak a
zvyšuje adrenalín, tak ako Francúzom pije krv ich prvá
dáma Carla Bruniová-Sarkozyová.
Týždenník PLUS 7 DNÍ sa preto rozhodol zistiť, kto lezie
Slovákovi najviac na nervy. V našej ankete môžete
hlasovať za ktorúkoľvek známu osobnosť. Aj vy
rozhodnite o tom, kto získa titul toho najotrávnejšieho
človeka, či zvíťazí niekto z politikov alebo známa tvár zo
šoubiznisu. Tie najzaujímavejšie či najvtipnejšie
zdôvodnenia, prečo práve tento človek je vaším
favoritom, zverejníme.

Našu anketu vyhodnotíme v polovici februára. Ak sa
chcete na nej zúčastniť, **napište nám email s subjektom** :
Kto lezie nám Slovákom najviac na nervy?

KTO:

Prečo:

A vaše meno a priezvisko. A pošlete na :

plus7dni@7plus.sk.

Zemřela V. Berwidová, potomek slavného husitského vůdce

Ve věku 85 let zemřela v Berlíně Věra Berwidová-
Buquoyová, matka politologa Jana Berwida-Buquoye,
táborského šlechtice, který vlastní zámek Měšice.

Pocházela z rodu legendárního husitského vojevůdce
Prokopa Holého a byla příbuznou rodiny slavných
německých spisovatelů bratří Grimmů. Jan Berwid-
Buquoy uvedl, že jeho matka, která mohla užívat titul
baronka, zemřela už 12. ledna v Německu po neúspěšné
léčbě rakoviny tlustého střeva. "Byla téměř do poslední
chvilky velmi čilá. Přála si zemřít doma v Česku, ale
předtím byla hospitalizována v Berlíně. Než jsme stihli
vyřádit převoz do Tábora, bohužel zemřela. Pochována
bude v Čechách," informoval její syn, šlechtic, politolog a
publicista Buquoy.

Věra Buquoyová jezdila jako malá na zámek Měšice u
Tábora (viz: foto) na prázdniny ke svému prastrýci,
známému baronu Oskaru Nádhernému z Borotína. V 90.
letech, po revoluci, pak se svým synem zdevastovaný
zámek zrekonstruovali a zpřístupnili veřejnosti.

Nyní v něm sídlí také Institut mezinárodního setkávání.
Sama na zámku návštěvníky provázela. Interiéry se
mohou pochlubit takovými unikáty, jako je ložnice rodičů
T. G. Masaryka, pohovkou a stolem Reinharda Heydricha,
či pracovním stolem Winstona Churchilla. Všechny tyto
kousky a mnohé další získal Jan Berwid-Buquoy z
pozůstalostí a od známých těchto osobností.

Věra Berwidová-Buquoyová patřila k rodu, z něhož
vzešel známý husitský vojevůdce Prokop Diviš zvaný
Holý, a také byla vzdálenou příbuznou v potomstvu
známých německých spisovatelů, autorů mnoha pohádek
bratří Grimmů.

(aj,mfx,foto:arch.)

Prosim nevíte kde je pan George Tomek z Kiamy vrací se nám noviny

Těž nám došel šek ale bez adresy, na
šeku bylo jméno Durham or Darham.

Příběh milenců z partyzánského oddílu Olga

V srpnu 1947 to byla pro veřejnost prvotřídní senzace. Před vojenským soudem v Brně stanul Josef Houfek, bývalý velitel věhlasného partyzánského oddílu Olga. Za zneužití velitelských pravomocí byl odsouzen na tři roky těžkého žaláře.

Celkem 6 fotografií



Skupina partyzánů s praporem oddílu Olga na jaře 1945. Zleva Antonín Slabík, Otakar Bečák, Karel Pospíšil, Josef Houfek, Olga Františáková a Nikolaj Orlov

FOTO: archiv, Právo

O deset let později uveřejnil jeden západoněmecký týdeník článek, podle něhož Olga Františáková, Houfkova někdejší zástupkyně v oddíle, byla za války konfidentkou gestapa...

Dvaadvacetiletý Josef a osmnáctiletá Olga se seznámili v říjnu 1944. Byla to nepochybně náhoda, i když oba chtěli v oněch dnech totéž: dostat se k partyzánům. Povedlo se jim to a poznali se už jako příslušníci skupiny Jana Žižky

(zárodku budoucí nejvýznamnější partyzánské organizace, která za druhé světové války operovala v českých zemích).

Velitel partyzánského oddílu Olga Josef Houfek a jeho zástupkyně Olga Františáková

FOTO: archiv, Právo

Záhy se z Josefa a Olgy stali i milenci. To alespoň o jejich intimním poměru vypovědělo několik

bývalých spolubojovníků. O tom, zda jejich vztah pokračoval i po válce, nevíme nic. V každém případě jim ale osud připravil podivné životní scénáře...

Z wehrmachtu přes policii k partyzánům

Budoucí partyzánský velitel neměl právě nejlepší dětství. Narodil se v dubnu 1922 jako nemanželský syn Anny Houfkové, která pracovala na statku Nový Dvůr poblíž Týna nad Vltavou. Měla později ještě další dvě děti a na výchovu toho nejstaršího zřejmě moc času nebylo.

Po obecné škole pracoval Josef několik let jako čeledín, než se začal v červenci 1939 učit řezníkem. V příštím roce ukradl svému zaměstnavateli hodinky a malou částku peněz. Soud mu vyměřil čtyři dny vězení s podmíněným ročním odkladem. Na novém místě u jiného řeznického mistra však znovu kradl, a tak byl v září 1940 podruhé s podmínkou odsouzen.

Velitel partyzánského oddílu Olga Josef Houfek a jeho zástupkyně Olga

Františáková

FOTO: archiv, Právo

Krátce poté, 2. října 1940, požádal o přiznání německé státní příslušnosti a v září 1941 začal v Drážďanech sloužit u 156. dělostřeleckého pluku. „Do německého vojska jsem vstoupil nikoli z přesvědčení,“ vysvětloval po válce před soudem, „nýbrž proto, abych se dostal za hranice. Domníval jsem se, že se mně naskytne příležitost někde mimo území protektorátu dostat se do ciziny.“

Za půl roku však byl z nejasných důvodů z wehrmachtu propuštěn. Nějaký čas pracoval jako dělník ve slévárnách. Měl větší ambice, a tak se přihlásil k protektorátním policejním složkám. Absolvoval řídicí kurz a nastoupil u požární policie v Plzni. Odtud v září 1944 zmizel a odjel do Vizovic - proto, jak opakoval při poválečných výpovědích - aby se přidal k partyzánům.



Generálmajor Dietrich von Müller, velitel 16. tankové divize. Jeho zajetí oddílem Olga bylo jediným takovým případem na území Protektorátu Čechy a Morava.

FOTO: archiv, Právo

V uniformě protektorátního četníka se mu podařilo proniknout na slovenské území. Nedaleko Štiavniku

narazil na hlídku partyzánského oddílu Jana Žižky a po výslechu byl zařazen do stavu. Tam poprvé uviděl Olgu...

Utíkala nákladním vlakem

Mladíčká partyzánska měla za sebou jinou minulost. Narodila se v březnu 1926 v rodině příslušníka finanční stráže ve vesničce Dědovo na Podkarpatské Rusi. Po zřízení Slovenské republiky byla i s rodinou evakuována na Moravu a usadili se v obci Ublo nedaleko Vizovic.

Po obecné škole pracovala v Baťových závodech a také jako pomocnice v domácnosti. V roce 1941 odjela do Prahy za sestrou Giselou, u níž bydlela a pracovala bez vědomí pracovního úřadu. Ten ji nakonec vypátral, a tak chtěla prchnout na Podkarpatskou Rus do svého rodiště Dědova, kde se chtěla zdržovat u babičky. Byla však chycena maďarskými policisty a vězněna na několika místech v Maďarsku. Posléze se do Dědova dostala a žila tam do jara 1944. Tehdy obdržela od kamarádky z Prahy zprávu, že je hledána německou kriminální policií.

„Na podkladě tohoto dopisu jsem se rozhodla odjet na Slovensko k partyzánům,“ tvrdila v poválečné životopisné výpovědi. Přes hranice v Horní Lidči se dostala v září 1944 s pomocí slovenských financů nákladním vlakem.



Záhlaví seriálu o krásné Češce Olze Františákové a její démonické roli u partyzánů a gestapa. Pod názvem Partyzánska vycházel v letech 1956-1957 v časopise Münchner Illustrierte.

FOTO: archiv, Právo

„V Kuneradu jsem se setkala s partyzánskou skupinou M. R. Štefánika, do níž jsem byla ihned přijata. Asi za týden k nám přišel náčelník štábu partyzánské skupiny Jana Žižky major Murzin a vyžádal si k sobě všechny partyzány z Čech a Moravy.“

Zůstala jsem na Slovensku do začátku října 1944. V těch dnech přišel k naší skupině Josef Houfek ještě s jedním členem protektorátního četnictva. Krátce nato jsme přešli do Beskyd na Moravu.“

Zajali německého generála

Partyzáni byli v té době rozptýleni do mnoha skupin, které se po potlačení Slovenského národního povstání probily přes slovensko-moravskou hranici. Všichni měli neustále v patách speciálně vytvořené protipartyzánské jednotky.

Zcela vyčerpaná čtveřice, v níž byli Houfek s Františákovou, našla počátkem ledna 1945 přístřeší v Nemochovicích u manželky bývalého příslušníka finanční stráže Marie Kamené. V příštích dnech Houfek získal mezi místními obyvateli několik spolupracovníků a 9. ledna vznikl nový partyzánský oddíl. Sám se pasoval na jeho velitele a Olga Františáková se stala jeho zástupkyní. A podle ní byl oddíl pojmenován.



Partyzánska Olga Františáková v květnu 1945

FOTO: archiv, Právo

Neměli zbraně, střelivo ani potraviny. Zpočátku se proto soustředovali na jejich získání. Cílem přepadových akcí se stali hlavně příslušníci jednotek maďarské armády nacházející se na území Moravy, ale někdy i

vesničané.

To se změnilo v únoru 1945, kdy se Houfkově skupině podařilo kontaktovat velitele nyní již partyzánské brigády Jana Žižky Dajana Murzina, který oddíl Olga uznal za součást své brigády. Postupně pak měla Olga až 130 bojovníků, které Houfek rozdělil do tří čet.

V dalších týdnech prováděla skupina přepady německých vojáků a sabotáže.

Nejvýznamnější diverzní akcí bylo vypuštění 23 cisteren s půlmilionem litrů pohonných hmot na nádraží v Morkovicích na konci února. Olgu však nejvíce proslavil čin z 19. dubna 1945, kdy partyzáni zajali velitele 16. tankové divize generála Dietricha von Müllera.

O úspěšné akci byl informován Murzin a následně velitel 2. ukrajinského frontu maršál Malinovskij, který si generála okamžitě vyžádal kvůli jeho znalostem obrany brněnských oblastí. Zajatec měl být předán 29. dubna 1945 Murzinovu štábu v turistické chatě na Bunči, ale z dosud nezjištěného zdroje na to byli Němci upozorněni. V následné trestné akci zavraždili v obci Salaš 20 lidí.

Po tomto nezdaru nakonec partyzáni z Olgy převedli Müllera přes frontu sami a Houfek s Františákovou jej 2. května osobně předali ve štábu 53. armády 2. ukrajinského frontu.

Odsoudil je k smrti ubodáním

Činnost partyzánského oddílu Olga negativně poznamenala řada tragických událostí a historici ji proto označují za kontroverzní. „Zasloužil“ se o to především jeho velitel Josef Houfek, který rozhodoval autokraticky a jakýkoli odpor uvnitř oddílu tvrdě trestal.

Partyzáni museli čelit neustálým zásahům nacistických bezpečnostních sil, které využívaly i početné konfidentské sítě. Mnohdy stačil jen stín podezření ze spolupráce s gestapem, aby byla dotyčná osoba okamžitě usmrcena. Tak bylo zlikvidováno mnoho skutečných spolupracovníků gestapa, ale nejednou chyběl dostatek důkazů o vině souzených a došlo i k likvidaci zcela nevinných osob.

Uvnitř oddílu Olga se navíc vyhrocovaly mezilidské vztahy a narůstala vzájemná averze mezi některými bojovníky. Vše vyvrcholilo v noci z 24. na 25. března 1945, kdy byli na Houfkův rozkaz zastřeleni partyzáni Jindřich Gloza a František Chlapík.

Glozu Houfek obvinil, že v oddílu podřívá jeho autoritu, zpochybňuje rozkazy a chce jej odstranit z velitelského místa. Chlapík svým jednáním vyvolával podezření, že je ve skutečnosti informátorem nacistů, ačkoli se před partyzány vydával za lékaře.

Nejbrutálnější exekuci za celou existenci Olgy však Houfek nařídil 27. dubna 1945. Tehdy se stalo, že velitel druhé roty při kontrole soupisu všech zbraní zjistil, že dva partyzáni neodvedli staré, v podstatě nepoužitelné pistole. Podnapilý Houfek nechal nastoupit celý oddíl a „odsoudil“ oba muže k trestu smrti ubodáním.

Podle poválečné výpovědi očitého svědka byli odsouzení napřed udeřeni polenem do hlavy a poté probodnuti bodáky. Drastický způsob byl prý zvolen jako „zahanbující a pro výstrahu“. Většina členů oddílu nechápala, proč byli oba partyzáni zabití. Nepřihlášených zbraní bylo mezi nimi více a nikdy předtím za to nebyl udělen tak tvrdý trest.

„U našeho oddílu hodně pili jeho ruští členové a také Houfek,“ uvedla ve svědecké výpovědi v březnu 1947 partyzána Marie Gremlicová-Parolková. „Že došlo k usmrcení těch dvou partyzánů, Koupila a Novotného, vysvětlují si tím, že Houfek byl tehdy podnapilý a že strážmistr Vykydal označil Koupila jako špicla. Houfek, když zdůvodňoval odstranění obou, se na to odvolával. Proč ovšem odsoudil k smrti také Novotného, nevím, a vysvětlují si to jenom jeho podnapilostí.“

Pepa byl notorický alkoholik

Oddíl Olga oficiálně svou činnost ukončil 24. května 1945 a byl rozpuštěn. V Nemochovicích vznikla likvidační kancelář v čele s bývalým velitelem čety Karlem Pospíšilem.

Ten počátkem července předložil výklad činnosti Josefa Houfka: „Je nám dost trapné, že tento rozbor se týká právě našeho bývalého velitele, který by měl být všestranným vzorem. Máme však obavu z toho, aby svými dalšími činy neuvedl úplně vniveč dobré jméno našeho oddílu a tím i jméno všech partyzánů.“

Josef Houfek se objevil v našem kraji jako iniciátor nově se tvořící partyzánské skupiny. Přišel se svou partnerkou Olgou Františákovou, po které skupina dostala jméno. Měl i přes svoje mládí určité schopnosti, ale ty nebyly nikdy plně uplatněny.

Houfek byl v prvé řadě notorický alkoholik, a pak teprve vše ostatní... Hlavní věc, když měl co pít, a za podobného stavu byl pak nebezpečný nejen ve svých rozkazech, ale byl téměř nepřičetný proti každému rozumnému návrhu, který byl mnohdy uplatňován proti jeho strašným příkazům...

Pepa, jak byl obecně zván, byl snad jediné dobrý na vybírání trafik, opíjení, vyhrožování a odsuzování k smrti. Jedině zde dovedl ukázat plně své schopnosti.“

Nemochovická kancelář shromáždila i další výpovědi. Rudolf Kamený například zaprotokoloval svědectví o Houfkově chování poté, když mu četníci obstarali fingované doklady: „Ještě téhož večera s nimi opilý běhal po vesnici a předváděl, jak se ho četnictvo bojí a jak mu musí ve všem vycházet vstříc. Tímto činem mohl přivést na popraviště desítky lidí... Jindy zase na zábavě v Nemochovicích opilý Houfek veřejně požadoval zahrát sólo pro partyzány, což také mohlo mít tragické následky.“

Dvakrát před soudem

Na základě těchto i dalších svědectví byl Josef Houfek 17. srpna 1945 zatčen. Přesto, že se souběžně vzniklá konkurenční likvidační kancelář v čele s Olgou Františákovou snažila obvinění vůči Houfkovi vyvracet a zasílala různá potvrzení o jeho bezchybném vedení oddílu. Po dlouhém vyšetřování byl Houfek nakonec obviněn pouze ze zločinu vojenské zrady a zločinu proti státu (jichž se měl dopustit službou ve wehrmachtu).

Mimořádný lidový soud v Brně sice uznal 27. listopadu 1946 bývalého partyzánského velitele vinným, avšak upustil od potrestání, protože „obžalovaný konal služby partyzánské a dosáhl úspěchů, o nichž podal písemné důkazy“.

Tím ale celá záležitost neskončila. Z rozhodnutí vojenského prokurátora v Brně začalo v lednu 1947 nové vyšetřování Houfka, Františákové i mnoha dalších příslušníků a spolupracovníků Olgy. Druhý soudní proces s Josefem Houfkem se konal před Vojenským soudem I. stolice v Brně od 16. do 27. srpna 1947. Rozsáhlá žaloba ho vinila z pěti trestných činů včetně spoluviny na vraždách devíti mužů.

Proces, který vlastně vyvolali samotní partyzáni a bývalí Houfkovi podřízení, byl sledován s mimořádnou pozorností a představoval politicky citlivou záležitost. Svědecké výpovědi se značně lišily. Jedna část líčila Houfka jako zločince, zatímco druhá omlouvala jeho počínání složitostí doby a podmínkami partyzánského boje.

S výjimkou jediného bodu obžaloby byl Houfek nakonec ze všech deliktů buď osvobozen, nebo se k nim soud prohlásil nepřislušným. Rozsudek zněl: tři roky těžkého žaláře „za zločin nešetření služebních předpisů“.

Josef Houfek si však odseděl pouze část trestu. Amnestie nového prezidenta republiky Klementa Gottwalda z 19. června 1948 mu zbytek prominula a byl z vězení propuštěn.

Story o konfidentství Olgy

Po roce 1948 se o partyzánském oddílu Olga přestala hovořit. Hlavně proto, že se někteří z bývalých partyzánů zapojili do ilegální organizace Světлана, bojující proti pouónorovému režimu.

Zato se v letech 1956-1957 v západoněmeckém časopise Münchner Illustrierte objevila série článků Hanse Schuhmanna „Die Partisanin“ s podtitulem „O krásné Češce Olze Františákové a její démonické roli u partyzánů a gestapa“.

S využitím vzpomínek generála von Müllera, který se vrátil v roce 1955 ze sovětského zajetí, a sporných výpovědí bývalých příslušníků brněnského a zlínského gestapa vykonstruoval Schuhmann příběh o Olze Františákové jakožto spolupracovnici gestapa. Tuto „teorii“ ještě dále rozvedl Rudolf Ströbinger v publikaci Verrat in Rot (1978), která v roce 1998 pod názvem Rudá zrada vyšla i česky.

Podle Ströbingerových spekulací a pochybných tvrzení se šestnáctiletá Olga Františáková v roce 1939 zasnoubila s německým vojákem Michaelem Steinem, který v září padl při tažení do Polska. Ještě předtím Olgu znásilnila skupina pěti mláďenců - s nadávkami, že se „kurví“ s Němcem. V její duši se usadila touha po pomstě.

Když se o tom dozvěděl kriminální rada Otto Koslowski z brněnské řídicí úřadovny gestapa, využil toho, aby se s ní sblížil, dokonce natolik, že se stala jeho milenkou a ještě v roce 1939 přijala závazek spolupráce s gestapem, pro kterou získala nakonec i svou sestru. Olga pak - podle Ströbingera - v dubnu 1945 vyradila Koslowskému místo předání generála Müllera.

Odmítla sovětské vyznamenání

Veškeré teorie Schuhmanna i Ströbingera se však hrouť ve chvíli, kdy si čtenář uvědomí, že Olga Františáková se narodila v roce 1926 - což oba pánové evidentně netušili. V roce 1939 jí tedy bylo 13 let. Trochu málo na zásnuby i na spolupráci s gestapem...

To je i odpověď některým autorům tzv. literatury faktu, kteří po roce 1989 nekriticky přijali závěry obou výše zmíněných pánů a divili se, proč se Olga Františáková v padesátých letech nezapojila do polemiky a nesnažila se nařčení z konfidentství vyvrátit. Je ovšem také možné, že o těchto spiscích vůbec nevěděla, neboť časopisy a literatura ze Spolkové republiky Německo se k nám přes železnou oponu prakticky nedostaly.

Ona sama neměla šťastný život. Nevydařilo se jí poválečné manželství (muž ji fyzicky týral) a veřejně nevystupovala. Podle vzpomínek jejího bratra Františka dokonce kategoricky odmítla převzít i nabízené vysoké sovětské vyznamenání za partyzánskou činnost.

Dlouhá léta žila v ústraní v Šumperku, kde pracovala jako poštovní doručovatelka. Zde také v říjnu 1988 zemřela.

Houfek se proměnil v Tesařika

Po propuštění z vězení v červnu 1948 pracoval Josef Houfek v chemické továrně v Neštěmicích. Zde byl zatčen za „rozvracení pracovní morálky a závodní organizace ROH“, ale podařilo se mu utéct do Rakouska.

Podle neověřených informací byl ve Vídni naverbován emigrantskou zpravodajskou organizací a poslán zpět do Prahy.

V Československu byl znovu zatčen a odsouzen na pět let. Po odpykání trestu se oženil se svou někdejší partyzánskou spolubojovnicí Ninou Tesařkovou z Nemohovic. Přijal i její příjmení a od února 1954 se proměnil v Josefa Tesařika.

V roce 1955 byl opakovaně vyslýchán Státní bezpečností ohledně své činnosti za války. To je poslední zpráva o bývalém veliteli partyzánského oddílu Olga...

Miroslav Šiška, Právo

Alex & kněz: Podvádím svého přítele a nijak mě to netěší

"Milá Alex, milý Jane, je mi 26 let, tři roky chodím s přítelem a bydlíme spolu. Před čtyřmi měsíci jsem však potkala úžasného chlapa a začala jsem s ním svého přítele podvádět. S milencem se pravidelně vidáme, často přespí i u mne, když není přítel doma. Jsem ale z této situace už strašně vyčerpaná, nevím, co dál dělat, nechci se nijak rozhodovat a mám z toho deprese. Poradíte mi, co dělat? Už to takhle dále nevydržím." Radka

Woody Allen někde řekl: „Na tomto světě jsou dva typy lidí - dobří a zlí. Ti dobří lépe spí a ti zlí se daleko radši probouzejí.“ Vy jste zcela systematicky a plánovitě svému příteli nevěrná, užíváte si dobrodružství, vzrušení a sex s neokoukaným milencem a – místo toho, abyste se ráda probouzela a užívala si to – tvrdíte, že máte depresi.

Píšete, že se nechcete „nijak rozhodovat“, ale zároveň chcete, ať Vám poradíme, co dělat, protože své podvádění už dále nevydržíte. Já si však nemyslím, že Vy sama chcete

se svou situací skutečně něco dělat. Vy si v tuto chvíli jen potřebujete před sebou i před světem obhájit Vaše zahýbání a proto nasazujete trpitelský obličej. Zřejmě je pro Vás mnohem přijatelnější cítit se jako mučednice, která za svou situaci vlastně ani nemůže, než jako „mrcha“, která si své dva vztahy užívá a využívá svého milence i přítele.

Vzhledem k tomu, že se sama rozhodovat nechcete, může se Vaše situace vyvíjet několika způsoby: 1. milenec Vás jednoho dne přestane bavit (nebo Vy jeho!) a Vy budete pokračovat ve vztahu se svým přítelem, dokud se neobjeví další „úžasný chlap“ a Vaše další nevěra, 2. přítel Vám oznámí, že o Vaši nevěře ví, rozejde se s Vámi a Vy se uchýlíte k milenci (pokud Vás jako partnerku bude chtít i on!), 3. přítel si také najde milenkou a budete si v tichosti své vedlejší vztahy tolerovat, 4. potkáte někoho třetího, kdo Vám bude stát zato, abyste opustila svého současného přítele i milence.

V tuto chvíli Vám můžu jen doporučit, abyste svou energii přestala investovat do předstírání utrpení a vložila ji do nějakých příjemnějších aktivit. Vzrušující chvíle, které právě prožíváte totiž dříve nebo později skončí, tak ať na ně můžete hezky vzpomínat.

V případě, že však skutečně trpíte – zejména silnými pocity viny, sebeobviňováním a sebelítostí, chodíte po světě se zničeným výrazem v obličeji a máte citelně narušeny rozhodovací procesy – měla byste vyhledat psychoterapii.

ALEX DOLEŽALOVÁ

Diagnózy na dálku jsou problematické. Tak jen takový pokus. Dříve spolu lidé chodili, pak se vzali a bydleli spolu. Vy spolu současně chodíte i bydlíte, což je takový rys doby. Lidé se dnes pokud možno neberou, aspoň ne hned.

Vežmu to trochu konzervativně, trochu jste to s přítelem v tom vztahu přenosili. Po roce poznáte, jestli vám to spolu funguje, nebo ne. Pak se o mnoho víc nedovíte. Zvlášť když spolu nejen chodíte, ale i bydlíte. Takže jste prosvihli to, že by bylo dobré se do dvou let vzít, nebo toho nechat.

Dnešní doba má dost pomíchané role a je z toho jen chaos. V dobách starého mocnářství bylo jasné, kdo je snoubenka, kdo manželka, kdo milenka a kdo nevěstka. Pokud žena neví, co z toho je, je to jen důvod ke zmatku a utrpení. Pokud muž neví, koho má, je to totéž. Jeden z důvodů, proč mě často nebavilo kázat, je, že člověka netěší muset pořád opakovat jasné věci. Ale co naděláte, když je svět pořád stejný. Zvolila jste si život v nejasné roli, tak nemáte jasno. Jste taková snoubenko-manželko-milenka, tak podle toho žijete. Ona taková svatba je dobrá věc. Staromódní, ale dobrá.

Ale rady, co jste měli udělat kdysi, jsou poměrně k ničemu. Trochu to připomíná ten Kantorkův vtip o doktorovi, který říká pacientovi: „Tak vy nekouřte. Škoda. Protože pak by pomohlo přestat.“

Teď nemůžete dělat nic, pro což mám pochopení, protože jsem sám zažil podobnou situaci a nebylo mi rady ani pomoci. Lékem by bylo, kdyby všechno prasklo a váš „spolubydlící“ na to přišel. Na to se značnou pravděpodobností dojde a pak to vezme rychlý spád. Mohlo by se ale stát, že se pak ukáže, že úžasný chlap není tak úžasný, jak se vám jevil. Žijete spolu v ilegality, což nejsou normální podmínky, tak ani nemáte šanci to poznat.

Všimněte si, že vám neradím nic racionálního. Ani to není třeba. City mají tu dobrou vlastnost, že se mění a vyřeší se to samo, jen by nemělo kolem vaší životní cesty ležet moc mrtvol, ani vaše ne. A taky si přiznejte, že jste tak trochu potvora. Nic se ale nemá přehánět. Úlety patří k životu, ale nemusíte se u toho zrovna rozplácnout o Měsíc. Tak až to přejde, už se vdejte. Však vy víte proč.

JAN JANDOUREK

Redaktor se zeptal indiánského náčelníka Dva tesáky:

"Už devadesát let žijete a pozorujete, jakých úspěchů běloši dosáhli a jaké škody napáchali. Když to vše zvážíte, kde podle vás běloši udělali chybu?"

"Když bílí muži přijít, indiáni být vládci země, žádná daně, žádná dluhy, buvolů hodně, bobrů hodně, voda čistá... ženy dělat všechna práce. Šaman zadarmo. Indiáni muži celý den lovit a ryby chytat, celou noc šoustat." Pak se náčelník pousmál. "Jen bílý muž dost kretén, aby myslet, že může takový systém vylepšit."

Nejhoupější úmrtí: sex na střeše, let na křesle s balónky nebo granát do komína

Dostávají je lidé, kteří si sami přivodili smrt kuriózním způsobem. Darwinovy ceny je pak posmrtně pochválí za to, že se odstranili z genofondu lidstva a znemožnili, aby se jejich geny šířily do dalších generací. Přinášíme vám přehled vítězů za posledních pět let, abyste do nového roku věděli, čemu se vyhnout, nebo co naopak překonat.

Vyhlašují se od roku 1994 a jsou postaveny na Darwinově teorii přirozeného výběru: kuriózní úmrtí způsobuje hloupost, která tak svého nositele vyřazuje z lidského genofondu

Rok 2005: kutilství má své meze

Za komínka chtěl ušetřit pětapadesátiletý Chorvat Marko. Když ale zjistil, že komín je moc vysoký na to, aby dosáhl dolů klasickou štětkou, rozhodl se vyrobit si originální nástroj, který by jeho starosti vyřešil. Štětku chtěl připevnit na řetěz, zatížit závažím a spustit do komína. Zbývalo jen najít vhodné závaží, dostatečně těžké, kompaktní a ještě lépe železné, aby se dalo přivařit k řetězu.

Přesně takový předmět Marko ve své dílně našel měl. Škoda jen, že si nevšiml, že je to ruční granát. O tom, co se stalo, když se granát při svařování zahřál, se není potřeba příliš rozepisovat. První na řadě byl kutil osobně, následovala stěna dílny a mercedes zaparkovaný před ní. Netřeba podotýkat, že inkriminovaný komín se jen lehce otfásl.

Rok 2006: pyrotechnikem snadno a rychle

I v následujícím roce skončilo na prvním místě úmrtí, při němž hrála hlavní roli trhavina. Mladý Brazilec si řekl, že pancéřová pěst je vlastně neškodná hračka a vůbec, že se s trhavinami moc nadělá, a rozhodl se ji zlikvidovat po svém.

Šetrná a bezpečná likvidace v jeho podání zahrnovala přejíždění autem přes pancéřovou pěst tam a zpátky. Když se navzdory jeho očekávání nic nestalo, vzal ji do dílny a začal do ní bušit perlíkem. To už zbraň nevydržela. Na konečném účtu tak čněly následující položky: jeden amatérský pyrotechnik, jedna dílna a šest aut, která byla před ní zaparkovaná.

Rok 2007: velmi drahý orgasmus

Vítězi hodnotné ceny se stali i jednadvacetiletý muž a dívka, jejichž nahá těla našli lidé časně ráno na ulici v Jižní Kalifornii. Nález to byl značně šokující i kvůli tomu, že je v okolí nikdo neznal, nebylo tu žádné nabourané auto, nenašlo se nic, co by jejich přítomnost mohlo vysvětlit. Oba mladí lidé krátce po převozu do nemocnice zemřeli, aniž by předtím nabyli vědomí, což policistům práci příliš neusnadňovalo.

Nakonec někoho napadlo podívat se na střechy okolních budov a na jedné z nich našli konečně klíč k celému případu. Dvojice si totiž nahoře udělala noční romantický piknik, který vyvrcholil sexem. Ten byl ale zjevně vášnivější, než připoilá dvojice plánovala, takže se v zápalu vášně zřítla na ulici.

Rok 2007 byl navíc výjimečný i pro Českou republiku, kam putovalo jedno z ocenění. Získali ho legendární lupiči kovů z Kladna. Ti se chystali na železné nosníky z haly někdejších válcoven, ale jaksi jim nedošlo, že bez opěrné konstrukce hala držet nebude. Následkem zřícení střechy dva z nich zahynuli, čtyři další skončili v nemocnici.

Rok 2008: na návštěvě u šéfa

Absolutním vítězem Darwinovy ceny za rok 2008 se stal brazilský kněz Adelir Antonio di Carli. Ten se ve snaze vydělat nějaké peníze nechal připoutat na židli, aby jej tisícovka dětských balónků vynesla do oblak a on překonal dosavadní devatenáctihodinový rekord. Po osmi hodinách letu ho však vítr zanesl nad moře a tam s ním země ztratila spojení.

Mimořádný rozměr dodává celé události skutečnost, že akční kněz absolvoval kurzy na přežití v džungli a v horách, měl s sebou helmu, padák, hliníkový oblek, jídlo a vodu na pět dní a hlavně GPS, kterou však neuměl použít. Pár dnů po jeho zmizení se u brazilských břehů vynořilo neobvyklé množství balónků a kus od nich našli zachránci i knězovo tělo.

Rok 2009: loupež ve velkém stylu

Předloni vyhrálo Darwinovu cenu duo belgických lupičů, které si dělalo zásluku na bankomat. Bohužel se jim nepodařilo odhadnout množství výbušniny, takže kromě bankomatu srovnali se zemí prakticky celou budovu banky, která byla v té době našťástí prázdná. Trosky budovy pod sebou přirozeně pohřbily oba muže. Po příjezdu na místo činu našla policie jen jednoho zloděje, který krátce po

převozu do nemocnice zemřel. Teprve po dvanácti hodinách se jim podařilo nalézt i tělo druhého, o němž se původně domnívali, že uprchl.

Darwinova cena

Principem anticeny je předpoklad, že lidská hloupost, která způsobí smrt svému nositeli, je dána geneticky a v duchu **Darwinovy teorie přirozeného výběru** se tak tento nebezpečný gen odstraňuje.

Zpočátku kolovaly příběhy lidí, kteří zemřeli kuriózní smrtí, jen prostřednictvím e-mailů, v roce 1993 je začala shromažďovat biologka **Wendy Northcuttová** a založila web darwinawards.com, na němž se ceny vyhlašují.

Pro udělení ceny je nutné splnit **pět požadavků**:

- **neschopnost reprodukce** – nominovaný se musí zabít nebo sterilizovat;
- skutečně výjimečné a neuvěřitelné **selhání soudnosti** – kandidátova hloupost musí být jedinečná, některé příliš běžně konané hlouposti (např. hraní ruské rulety) jsou z nominací výslovně vyloučené;
- kandidát se z genofondu musí **odstranit sám**, svou vlastní hloupostí;
- kandidát musí být schopen **jasného úsudku** (cenu nemohou dostat mentálně retardovaní, duševně nemocní a děti do šestnácti let);
- **pravdivost** – událost musí být ověřena.

Xman

Bronzové penisy v Pompejích i Deep Throat aneb jak se psaly dějiny pornografie

Moralista si před ní odplivne jako před pokleslým produktem moderní doby, pornografie však má dlouhou a barvitou historii. Obyvatele starého Řecka a Říma vzrušovaly pornografické fresky, lávou pokryté Pompeje ukrývaly obscénní sošky a první román nabitý explicitní erotikou vznikl už v polovině osmnáctého století.

Ze slonoviny zhotovený výjev jedné z milostných poloh indické Kámasútry.

Než se však do lechtivých dějin pustíme, je třeba vyřešit základní otázku: Co za pornografii považovat a co ne?

Kde vlastně pornografie začíná? Obvyklá odpověď zní, že do pornografie patří takové dílo, které bylo vytvořeno s cílem svého konzumenta sexuálně vzrušit či uspokojit.

Jinými slovy, i kdyby Věstonická Venuše mohla s úspěchem účinkovat v pornu s označením XXL, historici předpokládají, že význam této sošky byl především náboženský a k sexuálnímu vzrušení rozhodně sloužit neměla. Proto ve škatulce pornografie neskončila.

Pod lávou je porno

Zato staří Řekové a Římané vytvářeli sochy a fresky, o jejichž významu nešlo pochybovat. Ztvárnění homosexuality, skupinového či orálního sexu nebylo považováno za nic mimořádně pohoršujícího.

Jedním z nejzásadnějších erotických mezníků v dějinách lidstva jsou zcela určitě vykopávky v Pompejích. Příkrov sopečného popela uchránil před křesťanskou cenzurou tak odvážná díla, že byla po řadu let sexisticky zpřístupněna pouze mužským návštěvníkům. Vyobrazení nejrůznějších poloh, sadomasochistických výjevů, obscénní sošky, ztvárnění soulože se zvířaty i kamenné, bronzové a mramorové penisy jsou jasným důkazem toho, jak si naši předkové užívali.

Přelomové pornoknihy

Jako první pornografický román byla označována kniha Fanny Hill, paměti rozkošnice, kterou napsal v roce 1748 John Cleland. Příběh mladé dívky, která pracuje jako prostitutka a nechává se vydržovat muži, byl považován za

natolik skandální a obscénní, že byl až do roku 1963 vydáván pouze nelegálně. Mimo jiné ale i proto, že se k dílu vztahovalo množství soudních sporů.

Jestliže máte pocit, že je současná doba zvrhlá a ve svých choutkách překračuje všechny hranice, měli byste nahlédnout do některé z knih markýza de Sade. Tento šlechtic žijící na přelomu osmnáctého a devatenáctého století totiž posunul hranice zvrácenosti o hodný kus dál. Nedá se říci, že by se de Sade oddával orgiím, které by se v něm výjimečně vymykaly kratochvílím tehdejší smetánky, byl však jediným, kdo o nich začal bez obalu psát.

Ve svých knihách Justina, Julietta a 120 dní Sodomy popisoval otevřeně znásilnění, krvavé sadistické praktiky a řadu dalších zvrhlostí. Autor skončil kvůli svým dílům v ústavu pro choromyslné, jeho texty se ale staly kultovní četbou vyznavačů stylu SM.

Podle románu 120 dní Sodomy byl v roce 1975 natočen i skandální film Piera Paola Pasoliniho. Ačkoli mezi napsáním knihy a natočením filmu uplynulo dvě stě let, při promítání filmu lidé omdlávali, zvraceli a hromadně opouštěli sály kin.

Důležité pornofilmy

Jakmile spatřily světlo světa první pohyblivé obrázky, bylo jen otázkou času, kdy se ve filmu objeví i erotika. První film, který byl oficiálně označován za pornografický, byl ale ze současného hlediska přirozeně podobný spíše večerníčku pro dospělé. Vznikl v roce 1896, jmenoval se Le Coucher de la Marie (Mariin milenec) a trval sedm minut. I když nejméně ze všeho připomínal sex našich prarodičů a pikantnosti se v něm omezovaly v podstatě jen na striptýz, pořád představoval revoluci.

Filmy, které následovaly, však ukazovaly čím dál tím více. Jeden z nich v oné záplavě přesto získal naprosto výsadní postavení. Snímek Deep Throat (Hluboké hrdlo, podrobnosti o filmu čtěte na <http://xman.idnes.cz>), byl prvním pornofilmem, který byl ve Spojených státech legálně distribuován, a jeho fenomenální úspěch si dodnes nikdo nedokáže pořádně vysvětlit.

Film natočený s rozpočtem 25 tisíc dolarů vydělal 600 milionů, v prudérní Americe se na něj stály fronty před kiny a patřilo k dobrému tónu, aby jej člověk viděl alespoň jednou. Laciný příběh o ženě (hrála ji Linda Lovelace), která nemůže dosáhnout orgasmu běžnou souloží, protože má klitoris umístěný hluboko v krku, a průměrné herecké výkony rozhodně nedávaly tušit, jaké pozdvižení film vyvolá. Ačkoli v současné době vyvolává Deep Throat spíše záchvaty smíchu

nejrůznější intenzity, do dějin pornografie se zapsal skutečně hluboko.

Pornografie na internetu. Zase o krok dál

Dlouhou dobu obstarávaly převážnou většinu porno zábavy filmy a časopisy, s nástupem internetu se však všechno změnilo. Sex v jakékoli podobě byl najednou dostupný prakticky pro každého. Během několika minut jste mohli z pohodlí obýváku sledovat libovolné úchylinky, zvrhlé praktiky a sex na všechny myslitelné způsoby.

A právě nadbytek a bezproblémová dostupnost jakékoli pornografie ukázala, že v poslední době je klasická soulož něčím, co už prakticky nikoho nezajímá. Například výsledky studie Carnegie Mellon z roku 1994 ukázaly, že čtyřicet osm procent uživatelů si na internetu prohlíží pornografický obsah hodně za hranicemi klasického sexu (SM, pedofilie, incest, animal). Klasickou soulož hledá na internetu méně než pět procent lidí.

Odborníci se domnívají, že je tomu tak proto, že prezentaci klasického sexu plně vykrývají časopisy a filmy a lidé na internetu hledají to, k čemu nemají přístup jinde. Podle studie z roku 2008 zveřejněné v magazínu Journal of Psychology Research si pornografii na internetu pravidelně prohlíží sedmaosmdesát procent mužů a jednatřicet procent žen.

Anketa Xman

Pohoršuje vás pornografie?



Sny proletariátu utopili v krvi, šifra mrtvých komunardů zůstává tajemstvím

Dvanáct prostých rakví stojí vedle sebe, v každé z nich je mrtvola muže. Vybledlý snímek připomíná krvavý konec Pařížské komuny, revolučního hnutí, jehož vůdci na jaře 1871 dva měsíce snili o spravedlivějším světě. Do dneška zůstává záhadou, co znamenají čísla na mrtvolách popravených komunardů.



Mrtví komunardi v rakvích popravení při povstání v Paříži. (21. května 1871) foto: André Adolphe Eugène Disdéri

André-Adolphe-Eugène Disdéri se na jaře 1871 toulal ulicemi Paříže a na káře táhl svoji temnou komoru. Fotografii nepovažoval za umění, ale za řemeslo. A to velmi výnosné řemeslo

Mezi pařížskými měšťany zpopularizoval tzv. carte de visite, fotografické navštívenky. Deset let před vypuknutím povstání v Paříži přijímal ve svém ateliéru 200 zákazníků denně a mohl se považovat za nejbohatšího fotografa na světě.

Nyní zavěšil novou obchodní příležitost. Během dvouměsíčního snu o utopii v Paříži dokumentoval škody napáchané pruským ostřelováním, vypálený palác Tuilleries nebo stržený sloup se sochou Napoleona na náměstí Vendôme.

Razítko jeho ateliéru je také na lehce vybledlém snímku dvanácti popravených komunardů.

Tajemná čísla

O snímku, jehož originál se skrývá v archivu pařížského městského muzea, se toho příliš mnoho neví. Vyfocen byl nejspíš těsně po porážce komuny, kdy během tzv. Krvavého týdne vládní jednotky postřílely většinu revolucionářů. Kde byl pořízen? Možná na hřbitově Père Lachaise, kde se odehrávaly masové popravy, nebo v Lucemburských zahradách, jejichž cestičky prý na jaře toho roku lemovaly hory mrtvol.

O totožnosti popravených mužů můžeme jen spekulovat. Švihácké svrsky některých z nich naznačují bohémský původ, jiní popravčí četě čelili s odhalenou hrudí. Největší dohady panují ohledně podivného číslování mrtvol.



Konec císařství. Komunardi strhli sloup na náměstí Vendôme, vyrobený na příkaz Napoleona z děl ukořistěných v roce 1809

Proč někdo tyto muže v prostých rakvích poskládal vedle sebe a podle nepochopitelného principu jim přiřadil čísla? Horní řada začíná šestkou a končí jedničkou, čtyřku najdeme dvakrát, zato dvanáctka úplně chybí. Jako nejpravděpodobnější se jeví teorie, že číslování mělo pomoci při pozdější identifikaci mrtvol.

Protože ale čísla nejsou logicky řazena, objevily se i spekulace o zakódovaném vzkazu nebo nepochopitelné šifře. Co číslíce znamenají, se nejspíš již nikdy nedozvíme. Tajemství je spolu s mrtvolami komunardů pohřbeno v jednom z masových hrobů.

Konec utopie

Kromě Disdériho snímku bychom marně hledali další fotografie mrtvol v ulicích Paříže. Jako kdyby tisíce

zabitých na ostatních fotografiích nezanechaly žádnou stopu. A právě proto se snímek mrtvých komunardů zapsal do dějin jako obrazová metafora krvavého konce krátkodeché utopie.

"Snímek je bezpochyby dokumentem moci - moci živých nad mrtvými, kteří se již nemohu bránit degradujícímu vystavování a klasifikaci. Důkaz moci vítězů nad poraženými, buržoazie nad proletariátem," hodnotí Disdériho snímek historik fotografie Hans-Michael Koetzle.

Ulice poničené francouzské metropole po porážce Pařížské komuny v roce 1871

Pařížská komuna nicméně pro vývoj fotografie znamenala mílový krok kupředu. "Povstání komuny je vedle občanské války v USA jednou z prvních historických událostí, které byly pečlivě fotograficky zachyceny," tvrdí kurátor Quentin Bajac, který v roce 2000 uspořádal v pařížském Muzeu D'Orsay výstavu "Komuna ve fotografiích".

Oproti rytinám zachycujícím hrdině scény umírání na barikádách fotografie střízlivě zachytily hlídkující komunardy nebo vypálené ulice města.

Ve službách propagandy

Nejslavnější pařížští fotografové té doby jako Nadar nebo Baldus však povstání opomenuli. Naopak se vyznamenal například Bruno Braquehais, z kterého se během Komuny stal první skutečný francouzský fotoreportér a předchůdce moderní válečné reportáže.

Fotografové po krvavém potlačení povstání vládě posloužili jednak pro inventarizaci 40 tisíc uvězněných komunardů, jednak k propagandě. Vládnoucí garnitura si objednala fotomontáže a inscenované snímky, které zobrazovaly zločiny a popravy spáchané komunardy.

Prodej snímků z období komuny byl zakázán, podle vlády mohly narušit veřejný pořádek. Fotografové se tak aspoň zahojili prodejem fotografií poškozené Paříže. Mezi zvědavými návštěvníky francouzské metropole šly tyto připomínky nedávných krveprolití a historických okamžiků na dračku.

Pařížská komuna



Komunardi hlídkují u dělostřelecké pozice na Montmartru

Revoluční utopie v Paříži má příčiny v katastrofální porážce Francie v konfliktu s Pruskem. Když Napoleon III. padl v bitvě u Sedanu do zajetí, císařství padlo a byla vyhlášena republika.

Vyhladovělí obyvatelé obležené Paříže, kteří byli zpočátku k vládě loajální, začali být krajně nespokojeni. Vláda požádala o příměří, rozpustila jejich Národní gardu a zrušila moratorium na nájemy. Ze vzpurné Paříže se vláda a parlament přesunuly do Versailles. Když se vládní jednotky snažily pařížské Národní gardě vzít děla, jimiž bránila město, vypuklo povstání.

28. března 1871 byla vyhlášena Pařížská komuna. Metropole si vybírá "vládu neznámých", která má v programu oddělení církve od státu. Antiklerikalismus komuny se projevil **popravou pařížského arcibiskupa**, z Paříže mizí symboly výbojů jako například sloup na náměstí Vendôme ulitý na příkaz Napoleona z kanonů ukořistěných v roce 1809. Po dvou měsících ale sen o nové společnosti končí.

Po podepsání příměří s Pruskem dostala vláda k dispozici nové jednotky, které 21. května vpochoďovaly do města. Následoval tzv. **Krvavý týden**. Usmrceno bylo kolem 17 až 35 tisíc lidí. Mnoho dalších bylo popraveno, uvězněno nebo posláno do exilu. Z krvavé porážky se rodí **slavný mýtus**.

Přestože socialismus komuny byl značně zmatený, k odkazu Pařížské komuny se hlásili komunisté i anarchisté. **Karlu Marxovi** připomínala "vítězného posla nové společnosti (...), nikoliv parlamentní orgán, ale akční exekutivní a zákonodárny orgán v jednom." "Komuna, která se prohlásila za federalistickou i ateistickou, byla především odvážnou a přesně definovanou negací státu," myslel si naopak **Michail Bakunin**. "Lenin v ní viděl předobraz října

1917, sovětu i rad, které představovaly její znovuzrození," píše historik Marc Ferro ve svých Dějinách Francie.

Zdroj: http://zpravy.idnes.cz/sny-proletariatu-utopili-v-krvi-sifra-mrtvych-komunardu-zustava-tajemstvím-183-/zahranicni.asp?c=A101217_190123_zahranicni_aha

Petr Fejk: V New Yorku jsem se vyléčil ze ZOO

Tereza Nosáková

Praha - Býval manažerskou celebritou, dnes ho nejspíš potkáte v okolí módního salonu jeho manželky, kde prozatím úřaduje.

Petr Fejk, někdejší ředitel a tvář pražské ZOO, se po roce vrátil s nepořízenou ze své další mise, kde zastával diplomatický post ředitele České národní budovy a Českého centra v New Yorku.

V rozhovoru pro Aktuálně.cz mluví o tom, jak se za oceánem vyléčil ze závislosti na "svě" ZOO, proč by v New Yorku měl vystupovat Karel Gott i o tom, že je prý příliš velký autoritář na to, aby mohl být v politice.

Naposledy se o Fejkovi mluvilo v souvislosti s jeho možným angažmá ve vrcholné pražské politice před letošními komunálními volbami. Spekulace o spojení s TOP 09 či Stranou zelených skončily bezvýsledně a navíc rozpačitými reakcemi jak ze strany bývalého šéfa ZOO, tak i politiků. Dnes Petr Fejk říká, že s politikou dál koketovat nebude. Prý pochopil, že ve většině případů šlo jen o jeho známou tvář, ne jeho schopnosti.

A.cz: Už po půl roku jste z New Yorku hlásil nespokojenost. Nechtělo to víc trpělivosti?

Moje práce v ZOO byla osudová a věděl jsem, že po ní musí přijít plnohodnotná náhrada. New York bylo to ono, byla to změna, měl jsem mít výkon ve svých rukou. A řekl jsem si, že i jiné kulisy mi pomohou zbavit se závislosti na ZOO úspěšněji a rychleji. Ten rok byl tak akorát na to se jí zbavit. Jel jsem tam původně na čtyři roky udělat práci pro České centrum. Ale vybral jsem si špatnou práci.

A.cz: Nebylo ale trochu nezodpovědné jet se za státní peníze léčit ze závislosti na předchozí práci?

Do New Yorku jsem jel především pracovat. Nikde není psáno, jestli vám vyjde manželství, jestli vám "vyjdou" děti, pak by podle této logiky bylo nezodpovědné se ženit a mít děti. K velké změně patří riziko, nevyšlo to, já to vyřešil tak, abych odešel se ctí. To se stává, nedělám z toho vědu. Nebylo to jednoduché rozhodnutí, také kvůli rodině.

A.cz: Už dříve jste kritizoval poměry v Českých centrech - že jste neměl dostatečné pravomoce. Neměl jste se ale líc předem informovat o realitě v české diplomacii a o svých kompetencích? To na vaši adresu řekl ministr zahraničí Karel Schwarzenberg.

S panem ministrem jsem mluvil v červnu, žádný hodnotící soud toho typu mi neřekl. Já se přeci nebudu ptát, jestli jako ředitel budu moct řídit nebo ovlivňovat program Českého centra, to jsem považoval za samozřejmost. Po třech čtyřech měsících přišla změna, přišla také nová programová náměstkyně Českých center a já zjistil, že mám za ni odpovědnost, ale nemám pravomoc ji řídit. Dal jsem návrh na personální obměnu centra, ale ani jeden můj návrh neprošel

A.cz: Také jste mluvil o přehnaně přísných předpisech ohledně rozpočtu, vaši kritiku ale vedení Českých center spíš odmítala.

Moje rozpočtová pravomoc byla omezena už od 500 dolarů. Když jsem chtěl pořídit oponu do kina, musel jsem žádat ústředí. Odpovídat za dům za miliardu a nemít sám možnost do něj koupit ani rádio, je neadekvátní. Navíc byly i upraveny mé podmínky. Snížil se mi plat, zpochybňovala se například platba školného mých dětí. Odešel bych z New Yorku už dřív, ale to bych musel zaplatit zpětně veškeré náklady.

Česká centra

Centra jsou české kulturní "ambasády" rozeseté po významných městech v zahraničí.

Jejich hlavním posláním je propagovat českou kulturu v zahraničí a tím i celou zemi.

Pořádají se v nich výstavy, přednášky, promítání a setkání s českými osobnostmi. Česko mají prezentovat jako moderní a dynamickou zemi.

V současné době funguje 24 poboček po celém světě, formálně - jako příspěvková organizace - spadají centra pod ministerstvo zahraničí.

Kvůli seškrtanému rozpočtu se k letošnímu roku zavřou dvě Česká centra, v Buenos Aires a v Košicích.

Vrah v černém baretu s hvězdičkou na šišato. Část 3

Pavel Jacko

Moc nemocných

Někdy pomalu a opatrně, někdy ne, Fidél se začal zbavovat jak Batistových věrných, tak svých. Nepotřeboval městské intelektuály s jejich demokratickými fantaziemi, spoléhal se na své ostřílené, nevzdělané, ale loajální vrahy. Che zorganizoval *Comisión de Depuración* (Cleansing commission, Komise čistek), která začínala svá zasedání v devět večer a dospěla k žádanému rozsudku (jedna poprava co dva dny) ve dvě ráno. Che byl hlavním prokurátorem. Musí se přiznat, že pochybností nemající marxista Raúl byl výkonnější. Když si jej Fidél zavolal a řekl, že jeho popravčí čtyři “dělají velký hluk”, Raúl se zeptal: “Tak co navrhuješ, máme je všeh?” Odhaduje se, že v prvních dvou letech socialistická vláda zabila 70 tisíc kubánských občanů. Kolik vražd přesně by měl na svědomí (kdyby psychopat nějaké svědomí měl) celosvětový hrdina socialistického hnutí Che Guevara se asi nikdy nedozvíme. Po nepřijemné zkušenosti s Gorbačovovým pokusem se Raúl postará o to, aby žádná dokumentace pro šouravé historiky nezbyla.

KGB odhadlo své lidi dobře. Při prvních ořukávacích návštěvách v Havaně dostal Fidél kaviár a vodku a Che od svého přítele Nikolaje Leonova, který zrovna náhodou dělal tlumočnicka Mikojanovi při návštěvě Kuby v únoru 1960, pistoli.

Milosrdná opona možná může zůstat nad činností Cheho coby ministra zemědělství. Výsledek jeho marxistických a polomarxistických reforem je znám. JZD byly zvány *granjas del pueblo*. Kuba je dodnes zemí čtvrtého světa. Nevím, kolik životů se dá přičíst jeho úsilí. Chronologie je nyní trochu zpřeházená, ale jeden čas byl Che také šéfem ministerstva industrializace. Chtěl těžký hutní průmysl jako ostatní socialistické země a nechtěl si nechat říct, že Kuba nemá ani uhlí, ani železnou rudu, nemluvě již o znalostech. Pokud to připomíná dnešní politiky s jejich “underground carbon sequestration”, podobnost není čistě náhodná. Nakonec mu to přátelsky vymluvil Sovětský svaz. Měli zbytečného železa dost. Milosrdná opona také může zůstat nad činností Cheho coby ředitele Národní banky.

Mezitím se rozvedl s Hildou, vzal si Aleidu a časem s ní zplodil čtyři děti. 24. února 1961 se u jeho domu střílelo, těsně po tom, co o něco dříve než obvykle odjel. Krátká přestřelka mezi jeho ochrankou (hlídali dům a ženu) a jeho bývalými spolubojovníky ze Sierry Maestry byla utulána a vysvětlena nešťastnou láskou, která neměla s Chem vůbec nic společného. Dodnes se neví, jestli to byl pokus o atentát. Mrtví nemluví. Ale od té doby vozil Che na předním sedadle krabici od doutníků plnou ručních granátů. A k těm doutníkům – ty začal přes své velice vážné astma kouřit již v Mexiku, aby se přiblížil svému vzoru Fidélovi.

Co dělá revolucionář, když jeho socialismus zhuntuje jednu zem? Hledá další. Napřed to Che zkusil v Dominikánské republice, pak v Nicaragui. Vždy jím organizované bojůvky dopadly špatně, zejména v Dominikánské republice. Tam, po invazi, vyhlásila vláda odměnu tisíc dolarů na hlavu kubánských *barbudos* (fousáčů). Chudí *campesinos*, dávající přednost hotovosti v hrsti více než zářné marxistické budoucnosti na palmě, to vzali doslova a začali přinášet na policejní stanice hlavy fousatých revolucionářů v pytlích. Prý přinesli víc hlav, než bylo původních bojovníků. Armáda si stěžovala, že na ně nezbylo. Fidél také nebyl spokojen. Velitelem kubánských ozbrojených revolučních sil se nestal Che, jak doufal, ale Raúl. Che se staral o výuku a výcvik studentů z latinsko-amerických zemí, kterými se to v Havaně jen hemžilo. Po návratu do svých zemí sice moc úspěšní nebyli, ale rozbíjeli, teroristických útoků a jiných svinstev ve jménu socialistické revoluce udělali dost.

Che hodně cestoval a viděl v různých zemích socialismus v praxi nebo alespoň to, co mu bylo ukázáno. Domníval se, že ví “proč se to v Sovětském svazu posralo – Leninova Nová ekonomická politika a Leninova předčasná smrt, která mu zabránila to napravit”. Dával přednost Maovu hospodářství – třicet miliónů mrtvých sem, třicet miliónů tam. Těžko říct nakolik socialističtí předáci bezpečně u svých koryt brali mladého zbýjníka s jeho špatně přežvýkaným marxismem vážně. Sukarno mu ukazoval nashromážděné obrazy a místo revoluce diskutoval předností mladého ruského děvčátka, nového přírůstku do svého mezinárodního harému, daru od Nikity Chruščova. [Kde asi dnes je ta česká holčička, dar od Novotného?] Nehru také dával přednost diskusi o věcech důležitých. Che: “Pane ministerský předsedo, jaký máte názor na komunistickou Čínu?” Nehru: “Pane veliteli, ochutnal jste

některé z těchto lahodných jablek?” Che: „Pane ministerský předsedo, čelíte jste Mao Ce-tunga?” Nehru: “Ach, pane veliteli, jak jsem potěšen, že vám jablka chutnají.” Nevíme, jaký dojem udělal jeho program “Revoluce nyní” na Násira, Tita, Maa, Chruščova, ale i Fidél začínal být nervózní.

V Berlíně se seznámil s dvaadvacetiletou tlumočnicí Haydée Tamarou Bunkeovou, narozenou v Argentině židovsko-komunistickým uprchlíkem z Německa a od svých čtrnácti let vychovávanou na dobrou komunistku v NDR. Za pár měsíců ji strana/Stasi vyslala na Kubu. Chvilí jí to trvalo, Cheho spolubojovníci se jí snažili držet stranou, ale nakonec ji napadlo přihlásit se na brigádu, kde se Che občas před fotoaparáty objevoval. Ale to předbýváme.

Nad fiaskem v Zátoce sviní v dubnu 1961 zatahují oponu zejména ti, kteří se snaží chránit reputaci J. F. Kennedyho a špinit tu CIA. Podle mého názoru 114 mrtvých a 1200 zajatých statečných Kubánců může děkovat jedině zbabělosti obou Kennedyů. Nicméně, soustředíme se na hrdinu Cheho, který při invazi málem přišel o život. Vypadla mu pistole z pouzdra a kulka prolétla milimetr od mozku. Poradce na partyzánskou válku zřejmě nevěděl, na co je ta malá páčka na levé straně pistole. [Je možná vhodné se na tomto místě zmínit o jeho předcházejícím krvácení za revoluci. Při jednom útěku na Sierra Maestra byl střelen do hýždě a při oslavování osvobození nějaké vesničky spadl se zdi a zlomil si ruku.] Humanitární reputace Cheho byla taková, že když se přiblížil ke skupince zajatců, jeden z nich se strachy podělal. (Kennedy nějaké svědomí měl – v prosinci 1962 byli zajatci vykoupeni léky v hodnotě 62 miliónů dolarů.)

Když při své první návštěvě v Moskvě žádal Che rakety, Chruščov mu místo nich nabídl PPš samopaly z druhé světové války. V máji 1962 se Chruščov cítil v kramflecích silnější a nabídl Fidélovi rakety sám. “Nezávislá” Kuba přijala bratrskou pomoc tak rychle, že první zásilka raket vyplula z Černého moře ještě dříve, než Raúl v Moskvě 15. července smlouvu podepsal, a dříve, než ji Fidél viděl. Podle smlouvy směl SSSR pod svým výlučným velením umístit na Kubě následující: 48 raket středního doletu, 48 raket balistických raket, vše s nukleárními hlavicemi, 24 protiletadlových baterií s SAM-2, 24 MiG-21, 24 Il-28 bombardérů, 12 raketových člunů třídy Komár a 42 tisíc vojáků. Che letěl do Moskvy v srpnu, protože chtěl smlouvu uveřejnit, ale Chruščov chtěl naopak vše držet v tajnosti, dokud rakety nebudou instalovány, a to před volbami do US kongresu v listopadu, “Nebojte se, jestli budete mít s Američany problémy, pošlu Baltskou flotilu.” Jak to dopadlo, víme. Che nemohl nikdy Rusům odpustit, že kvůli raketám nerozpoutali nukleární válku.

Černá, ne rudá Afrika

Co teď? Za svobodu se také bojuje v Africe a ti černí určitě potřebují pomoc a rady hrdiny z nedaleké Sierry Maestry. A tak se Che vypravil roku 1965 do Konga. Přes Moskvu (jak jinak?), Káhiru a Dar-Es-Salám a v přestrojení. Moderní levicový akademik asi také raději spustí milosrdnou oponu nad tou epizodkou. Che byl překvapen, že vůdci osvobozovacích hnutí, antikolonialističtí bojovníci na skoro marxistické slovo vzatí sice vítají, ba i přímo vyžadují finanční pomoc, ale tu pak neutrácejí na nějaké zbytečnosti jako municie nebo dokonce platy svým vojákům, ale raději na revoluční nezbytnosti jako pozlacené Mercedesy a účty v kasinech na Riviéře. Ti, kteří zůstali v džungli, se dívali na španělsky a trochu francouzsky mluvícího podivína, který si myslel, že je třeba víc bojování a méně znásilňování a loupění, jako na dalšího bělocha.

Che a jeho čtyřicet instruktorů se marně snažilo dodat osvobozovací armádě bojového ducha. Jeho taktické plány musely být napřed schváleny místním šamanem. Ani to nepomáhalo. Když dvacet bojovníků za svobodu pod vedením jednoho Kubánce mělo zaútočit na nepřátelskou pozici, šestnáct jich včas uteklo. Zřejmě “dawa”, ve svahilštině něco jako špatná karma. Che řekl, že s takovým vojskem se nedá vyhrát a poslal Fidélovi dopis, žádající o vyslání dalších sto vojáků, a že “nemusí být všichni černí”. Trpěl celou dobu průjemem. Mike Hoare se svými žoldněří výmluvy nehledal a Kubánce velice úspěšně potíral. U jednoho mrtvého se našel deník popisující cestu z Havany, přes Moskvu a Peking do Dar-Es-Salámu. CIA si zamnulo ruce a politbyro zaúpělo.

Kterak dobře známo, kam komunistka nemůže, nastrčí OSN. S malou výjimkou korejské války, OSN brání a zachraňuje levicové režimy, vrahy a diktátory po celém světě. Tentokrát to nebylo OSN, ale Organizace africké jednoty, která zachránila za pět minut dvanáct Cheho kůži. Když jim došlo, že Che a jeho “instruktory” nesahají žoldněřům Mika Hoare po kotníky, nastal pokřik o zahraničním vměšování a nakonec dohoda, kdy se obě strany zavázaly poslat cizince pryč. Kasavubovi žoldněři se stáhli, Kubánci ne. Přesně půl roku na to, co Che Guevara zahájil svou osvobozovací válku

v Africe, bylo jeho ležení přepadeno. Autor příručky na partyzánskou válku pozapomněl postavit stráž. Před úprkem jej sice chladnokrevně napadlo zapálit svou chatrč, ale přesto zbraně, munice, vysílačky, dokumenty, proviant a dokonce jeho dvě opičky padly vládnímu vojsku do rukou. Revolucionářů se zachránilo třináct, z nichž jeden zemřel na své zranění cestou.

Lid, za jehož osvobození údajně revolucionáři bojovali, se k nim choval velice nepřátelsky. Osvobozovací hnutí jim zabavilo zbraně a nyní je nechalo napospas vítězné armádě s její zavedenou praxí odvodu žen. [Kdopak bude pracovat?] Vedení osvobozovací armády také dávalo vinu za katastrofu kubánským dobrodruhům a začalo vyjednávat s Mobutem. Navíc tanzanská vláda, cítíc odkud vítr vane, prohlásila, že končí svou podporu povstalcům. V tu dobu byli Kubánci a zbylí povstalci v Kigomě, na západním břehu jezera Tanganika, tvořícího hranici mezi Kongem a Tanzanií.

Přes astma, přes průjem, přes spálení ště a krvavé řeky se Che rozhodl, že bude osvobozovat Afričany, ať chtějí, nebo nechtějí. Marxista vždy ví, co lid potřebuje. Zmocnil se vysílačky a jeho telegramy Fidélovi přes kubánské velvyslanectví v Dar-Es-Salámu žádaly peníze, zbraně a vůbec všechno. Připomínají telegramy brigádního generála ze Švejska. (“Rychle uvařit menáž a pochodem na Sokal. Vozatajstvo začít u východní skupiny. Výzvědná služba se zrušuje. 13. pochodový prapor staví most přes řeku Bug. Blíží se novínách.”) Che: “Kuba ani necouvá od svých slibů, ani nepřijme hanebný útěk, nechající své konžské bratry v ostudě na milost žoldněřům”. 18. listopadu se Che, jeho zbylí Kubánci, vůdce Masengo a jeho generální štáb, plus několik vybraných Konžanů přeplavili na druhou stranu do Tanzanie. Kulometry byly na palubě připraveny pro případ, kdyby se nějaký nechtěný černý spolubojovník chtěl zachránit také. Konžští bratři byli zanecháni v ostudě, i když ne žoldněřům. Ti se již dávno před tím, nespokojeně sice, ale poslušně, stáhli do Katangy. Smlouvy jsou jen pro nesocialisty.

Che se, podle svého zvyku, schoval na velvyslanectví v Dar-Es-Salámu. Začátkem roku 1966 jej navštívila Aleida, která se také nesměla z kubánského velvyslanectví hnout. Alespoň měla opožděné líbanky. Che psal své paměti z Konga a musí se pochválit, že první věta zní “Toto je příběh neúspěchu”. V březnu toho roku přistál Che v Ruzyni.

Che v Čechách

Che plánoval, že osvobození Afriky potrvá celou pětiletku. Nepoučil se ze zkušeností svých soudruhů, ani ze svých vlastních, jak pětiletky obvykle dopadají. Protože Fidél jeho plán veřejně v obvyklém šestihodinovém projevu na náměstí oznámil, považoval Che za nedůstojné, aby se za celý rok vrátil s ocasem mezi nohama. Proto téměř půlroční “samovazba” na kubánském velvyslanectví a proto, jako *Ramón*, strávil dalších, možná veselejších pět měsíců pod ochranou StB, údajně ve vesničce Ládví jižně od Prahy. Problém byl v tom, že špatné příklady táhnou a příklad kubánské revoluce, kterou Spojené státy nedokázaly zamáčknot, zejména. V tu dobu to v Latinské Americe různými verzemi socialismu jen vřelo. Skoro každá země měla přinejmenším tři komunistické strany: pro-moskevskou, propekingskou, trockistickou. Existovaly stovky bojůvek, tří až stočlenné s honosnými jmény, které nechtěly mít s partajní disciplínou nic společného, ale přesto se domáhaly pomoci z Číny, SSSR a Kuby. Jak již je mezi socialisty zvykem, dávali přednost potírání se navzájem, než potírání latifundistů a yanqui imperialistů. Mezi těmi stranickými tajemníky a různými *commandantes* by si Machiavelli připadal jako naivní štěně. Ani Peking, ani Moskva to nebraly příliš vážně. Pochopitelně, při malých výdajích a bez velkého rizika mohly poškodit USA, což vždy bylo a dodnes je prvořadým cílem. Také nechtěly nechat volné pole těm druhým revizionistům. Ale do něčeho vážnějšího na západní polokouli se jim nechtělo. Kuba, a zejména Che doufali, že organizací a vedením úspěšného osvobozovacího a socialistického boje v Jižní Americe získají prestiž a finanční prostředky k zbavení se závislosti na sovětské charitě, což se pochopitelně politbyru nelíbilo. Po problému s čínskou rýží (Mao nedodržel smlouvu) neměl Fidél výběr. Buď Moskva nebo nic (v tu dobu bylo na Washington pozdě). Celosvětový hrdina Che byl problém; Moskvě se již nelíbil. Fidél pro něj musel najít nějakou zemi, kde by mohl Che za svoji verzi marxismu bojovat a pokud možno mučednický zemřít. Našla se Bolívie. Che by sice dával přednost své rodné Argentině, ale tam lid s podstatně nižším analfabetismem už vůbec nebyl na marxistickou revoluci zralý. Přípravy na osvobození Bolívie začaly, ještě když byl Che v Čechách.

Dokončení v příštím čísle

Dokončení ze strany 7

V kampani se snažíte upozornit občany na to, že vyplnění dotazníků je důležité a klíčové pro jejich život v příštích deseti letech. Co konkrétně může sčítání změnit?

Využití je obrovské. Využívají to podnikatelé. Mohu dosvědčit, že při sčítání 1991 to byli především zahraniční podnikatelé, kteří nově přicházeli do Československa a kteří měli obrovský zájem se seznámit s tím, jaké jsou kde domy, jaké jsou byty, jak jsou staré, z čeho jsou postavené, kde se vyplatí založit dceřinou stavební firmu a zda se mají zaměřit na výstavbu nových domů nebo rekonstrukci těch stávajících. Vycházela z toho spousta firem, zejména hypermarkety pro domácí kutily, musely zjistit, kdo v dané lokalitě bydlí, jak bydlí a na čem by lidé mohli mít zájem. Využití je obrovské.

Zaznamenali jste v posledních dobách tlaky na veřejnost od nejrůznějších spolků či menšin, aby se k nim lidé hlásili? Jak se na tuto problematiku díváte?

Každý, kdo upozorňuje na důležitost sčítání a nabádá lidi, aby se na tom podíleli, je vlastně s námi na jedné lodi. Lidé si alespoň uvědomují, že je to zřejmě důležité. Například má rozhodující vliv z hlediska národnosti, protože kromě sčítání neexistuje žádný jiný zdroj, který by umožnil zjistit, kolik lidí jiné národnosti se hlásí k dané obci. Existuje totiž zákon, který říká, že při překročení desetiprocentní hranice, už má menšina nárok na kulturní rozvoj či vzdělání v rodném jazyce.

Zmínil jste se, že statistiky mohou pomoci záchranným sborům. Jak?

Umožňujeme například lépe poznat, jaké je osídlení v rizikových oblastech. V posledních letech se častěji setkáváme s povodněmi. Výsledky sčítání snížily zátěž na vytížení zdravotnického systému, protože jsme uměli přesně specifikovat, v jakých částech města žijí starší občané, kdy při zásahu je potřeba počítat s četnějším výskytem méně pohyblivých lidí. Ze sčítání můžeme poskytnout informace, jaký je tam typ zástavby, kde jsou domy z lepenic, kde jsou dřevěné domy, kde betonové konstrukce.

Kolik lidí podle vás letos vyplní dotazník?

V roce 2001 jsme odhadovali, že se sčítání vyhnulo 80 až 140 tisíc lidí, což je v mezinárodním srovnání velmi malé číslo. Máme výhodu v tom, že mezitím byl zprovozněn registr občanů ministerstva vnitra zákonem a my můžeme z tohoto registru čerpat. V tuto chvíli máme proto dotazníky připravené podle bydliště, protože víme podle registru, kde se obyvatelé zdržují. Dovolím si říct, že by nám vlastně neměl uniknout nikdo. Protože pokud ten občan nebude zastížen a sám se nepřihlásí ke sčítání, ty nezákladnější údaje, to že existuje, že je muž nebo žena a jak je starý, tak to získáme z registru obyvatel.

Foto: [Profimedia](#), Český statistický úřad

Autor: - han -

Policie plánuje bič na lyžaře: rychlostní radar, pokuta, soud

ČESKÉ BUDĚJOVICE - „Ruce, nohy u kamen ve společenské místnosti těžko sobě zlámu...“ zpívá Ivan Mládek v jedné ze svých písniček, proč se z horské chaty nevydá jako ostatní na sjezdovku.

Celoevropské statistiky úrazů na lyžích jsou alarmující. Například v Rakousku se jen loni na sjezdovkách zranilo 60 tisíc lidí, což je srovnatelné třeba s počtem zranění při dopravních nehodách.

Stop. Maximální rychlost jízdy na lyžích: 30 km/h

V každé evropské zemi s lyžařskými areály se proto snaží počet úrazů snížit, nebo alespoň zmírnit jejich následky. Třeba ve švýcarském Gstaadu snaha došla tak daleko, že na čtyřech sjezdovkách platí stejné omezení rychlosti jako na silnici: žádný lyžař nesmí jet vyšší rychlostí než 30 kilometrů v hodině, jinak mu hrozí vysoká pokuta.

Dodržování nařízení kontroluje radarem speciální hlídka. "Při prvním porušení lyžaře jen poučí, že jezdí příliš rychle. Pokuty udělujeme až při opakovaném přestupku," popsal LN ředitel turistické centrály v Gstaadu Roger Seifritz.

Podle českých záchranářů ale není omezení rychlosti na sjezdovkách něčím, co by mělo nutně bránit úrazům. "Někdy může pomalu jedoucí špatný lyžař způsobit vážnější nehodu než rychlejší dobří lyžaři," namítá LN náčelník Horské služby Krkonoše Adolf Klepš.

Problém je podle něj také v tom, že dnešní lyžařské vybavení umožňuje i začátečnickům dosáhnout na sjezdovkách takové rychlosti, o které se jejich předchůdcům ani nesnilo. Je to jako kdyby mladík s čerstvým řidičským průkazem sedl okamžitě do závodního auta a uhaněl po silnici dvoustovkou. "I velmi průměrní lyžaři se mohou pohybovat rychlostí kolem padesáti kilometrů v hodině," tvrdí Klepš.

I když se opatření proti lyžařským úrazům v každé zemi liší, srážkám, vážným úrazům a obětem na životech zřejmě při počtu lidí na sjezdovkách se zcela rozdílnou technikou nelze nikdy úplně zabránit. V Itálii hlídají stejně jako v některých rakouských lyžařských areálech bezpečnost lyžování policejní "skipatroly", ve Švýcarsku je často omezena rychlost a v Rakousku zavedli dokonce improvizované "soudy". "V některých rakouských areálech dokonce už funguje právní služba, která se přímo na místě snaží určit viníka nehody," popisuje Klepš.

Když se srazí celebrita...

Přesto i v alpských zemích s dlouhou tradicí lyžování k nehodám dochází, a to i takovým, které mají tragické následky. Žádná statistika však obvykle nevyvolá takovou pozornost, jako když se na sjezdovce zraní politik či známá celebrita.

Před dvěma roky například obletěla celý svět zpráva, že se ministerský předseda německé spolkové země Durynsko Dieter Althaus srazil na rakouském svahu se slovenskou lyžařkou.

Slovenka, která byla stejně jako politik velmi dobrou a zkušenou sjezdářkou, srážku nepřežila. Při lyžování se vážně zranila i bývalý kalifornský guvernér Arnold Schwarzenegger, bývalý předseda rakouských lidovců Erhard Busek či bývalý rakouský ministr zahraničí Alois Mock. Na Slovensku skončil po lyžařském úrazu v nemocnici bývalý premiér Mikuláš Dzurinda.

Nehodám se sice nedá nikdy úplně zabránit, dobré lyžařské vybavení, zejména helma, ale může jejich následky výrazně zmírnit. A kolikrát uchrání před tragédií. "Jestliže nehoda na sjezdovce skončí zraněním hlavy a lyžař přitom nemá helmu, ve většině případů se jedná o zranění vážné až tragické," řekl LN Jiří Oupický ze šumavské horské služby. Například v Itálii platí povinnost nosit helmu pro všechny děti do 14 let.

Marek Kerles

Královna Marit. Svalnatá venkovanka, jejíž astma se stalo předmětem sporu

Přijít to muselo. Každá série jednou skončí. Po sedmi vítězných "zářezích" v řadě Marit Björgenová v sobotu poprvé v této zimě prohrála. Se Slovinkou Višnarovou si na trati šlapaly po běžkách, zdržela se, nepostoupila ze semifinále – a vypadala, jako by právě poobědvala šťovík. Ale jen chvíli.

Po čtvrt hodině opět laškovala s kolegyněmi, přišla na dohodnutý rozhovor.

Smutek zahnán? "Jo, jsem O.K. V semifinále jsem málem upadla. To je sprint, tvrdý, kontaktní závod. Když jsem vyhrála kvalifikaci, potvrdila jsem si, že formu mám. A pak jsem prostě neměla štěstí."

Jako by byl pro ni Liberec zakletý. Před třemi lety odtud odjížděla ze světového šampionátu zdrčená a na hlavu poražená, doma ji odepisovali. To však byl poslední temný moment v kariéře tmavovlasé Norky. Olympiádě loni kralovala a v této zimě byla báječná.



Astma, předmět sporu

"Zjistila, že nemůže honit všechny zájce najednou a začala se soustředit na vybrané vrcholy sezony," říká bývalá reprezentantka Zuzana Kocumová. Proto Norka opět vynechala Tour de Ski. Na světovém šampionátu v Oslu plánuje až šest startů, potřebuje pošetřit síly.

Což o to, svalnatá je. A jak. "Nejsvalnatější ze špičky," soudí Kocumová. "V dřepu vzepřu 160 kil. V posilovně jsem v létě dvakrát týdně a v zimě jednou," líčí Björgenová. Jenže nabyté síly Norce zároveň kradie nemoc, silné astma.

Světová antidopingová agentura WADA jí před olympijskou sezónou dovolila užívání salbutamolu, silnějšího léku proti astmatu. Norský kouč Egila Kristiansen tvrdí, že až díky němu se zmátořila.

Kdyby však neměla výjimku, salbutamol by byl v jejím těle zakázaný doping. Právě proto se na hrách ve Vancouveru rozpoutala válka slov mezi Björgenovou a sokyní Kowalczykovou.

"Marit si sem přijela začíchat a pak běhat," prohlásila Polka. "Asi řeknu svému doktorovi, aby mi taky našel astma. Nebo ať vzniknou oddělené závody pro astmatiky." Björgenová se ohradila: "Kowalczyková neumí prohrávat. Nemám ze salbutamolu žádnou výhodu, jen se léčím."

Postavil se za ni i Marek Kowalski z Centra léčení astmatu v Lodži. "Výzkumy ukázaly, že léky na tuto nemoc podávané prostřednictvím inhalace pomáhají nemocnému, ale nemají vliv na výkonnost sportovců."

Řekl to přesto, že studie Amerického fyziologického ústavu u sedmi z osmi testovaných osob prokázala, že užívání salbutamolu prodloužilo až o 30 procent čas, kdy u nich předtím docházelo při šlapání na rotopedu k vyčerpání.

"Silnější prostředek proti astmatu prospěl Marit, jako kdybyste dlouho trénovali s desetikilovým závažím na zádech. Když ho sundáte, tak letíte," říká Kocumová. "Nemocná Marit se díky salbutamolu jen dostala na úroveň zdravých a těžila z toho fyzicky i psychicky."

Končit? Ne, chci do Soči

Lyžařský styl Björgenové není pohledný. "Nádherně jezdila třeba Finka Kuitunenová. Ale Marit? Ta to tahá svýma ohromně silnýma nohama," povídá Kocumová. Někdejší soupeřka Kateřina Neumannová tvrdí: "V přípravě jezdí Marit normální, dlouhé úseky, ale rychlost má v sobě. To je kombinace, se kterou se musí člověk narodit."

A mimo trať? Po libereckém hotelu Zlatý lev se prochází Norka v civilu, s úsměvem, splývá s davem. Žádná nafoukaná hvězda. Naopak. Pohodářka.

Pochází z vesničky Rognes, kde žije jen 80 obyvatel. Její otec je instruktorem lyžování a plavčíkem, matka pracovala v lesnictví. "Ráda občas do Rognes z Osla zajedu. Je tam hezky."

Pravda, v teenagerském věku si na protest proti konvencím konzervativního venkova nechala udělat piercing v obočí, oblíbený u zlaté mládeže v Oslu, ale ten už je pryč.

V březnu oslaví 31. narozeniny. "Zlepšovat se už nebude," myslí si Neumannová. "A po šampionátu na Holmenkollenu skončí. V Norsku je takový tlak na závodníky, že nemají příjemný život."

Když to Björgenové říkám, zatváří se udiveně: "Já doufám, že budu na olympiádě v Soči." Být národní hrdinkou ji údajně nezatěžuje. "Jistě, lidé mě všude poznávají. Ale každý je pozitivní, přejí mi štěstí. Není pro mě problém jít po ulici. Užívám si teď život i lyžování."

Ani s tím libereckým prokletím to nebude tak zlé. V neděli už projížděla vítězně cílem sprintu dvojic. iDnes

Dva doktoři v laboratoři, jeden zvedá zrak od mikroskopu a praví:

"Tak to je konec s civilizací, pane kolego. Líné spermie založily odbory..."

Stěžuje si irský dědeček:

„Vidíte támhle tu ohradu? Tak tu jsem celou postavil já! Kámen po kameni nanosil, poskládal. A řekne tady někdo, To je O'Brien, co postavil plot? Neřekne! A to molo dole u vody, tak to jsem taky udělal já! Každý trám, každý prkno jsem vzal do ruky, dva měsíce jsem na tom dřel. A taky tady nikdo neřekne, To je O'Brien, co postavil molo'.

A pak jednou, jedinkrát, člověk vošuká kozu ...“

"Máte mraženou kávu?" "Lituji madam, ale byla by tu místo ní zmrzlina, mohu-li vám doporučit." "Děkuji, ale já bych chtěla něco teplejšího."

Metallica wins trademark lawsuit: Its name protected

Brno - American metal band Metallica won a lawsuit against Czech entrepreneurs which registered the band's name with the Czech trademark register and were selling products branded "Metallica".

Metallica is the first world rock band which publicly protested against trademark infringement in the Czech Republic. Nonetheless, as much as 18 names of famous rock bands are registered with the Czech Industrial Property Office - for example Slayer, Rammstein, Helloween or Nightwish.

Metal machine... for cash

The name Metallica is among the most profitable in the music industry - only in 2009 it gained more than 53 million USD from its US concert tour, which listed it among the top ten music bands in terms of business profit.

The name was registered in 1995 by a group of entrepreneurs from northern Moravia which used the name on its merchandize such as T-shirts, sweatshirts, shoes, bags, etc. Within a year the Czech group registered the name, the real band has already been a global icon, and it had already performed in the Czech Republic itself.

Nine Grammys of popularity

Metallica's objection against what they viewed as trademark infringement was voiced by drummer Lars Ulrich who represented also his fellow band-members. Ulrich argued the name Metallica is known all over Europe, including the Czech Republic.

"The name was registered to make a profit on the band's notoriety and popularity", Ulrich stated in his petition.

And the Czech Industrial Property Office backed him up. The office's head Josef Kratochvíl said in his verdict that consumers might have been under the impression that the merchandize in question were in fact produced by the band itself.

Among the evidence presented to demonstrate the band's popularity was Metallica's nine Grammy Awards. Also, the office learned about the band's merchandize profits in the past 10 years.

Famous, indeed

With its 20 thousand copies sold in the Czech Republic in 2008, Metallica's latest album Death Magnetic became that year's second best selling foreign album, losing only to Mamma Mia! soundtrack.

Two years ago, Metallica's fifth concert in the Czech Republic sold out the football stadium of Prague's Slavia. According to the organizers, 35 thousand attended.

Tomáš Fránek

EU court backs Budvar in brand dispute with A-B

Luxembourg - Czech brewery Budějovický Budvar (Budweiser Budvar) has reaped another significant victory in its worldwide branding dispute with US rival Anheuser-Busch.

The European Court of Justice has backed an appeal filed by Budvar and annulled earlier rulings by the EU's Office for Harmonization in the Internal Market (OHIM) on the registration of Bud as the protective trademark for beer in the EU countries.

Anheuser-Busch in 1996 and 2000 applied for the EU registration of a number of its products bearing the trademark Bud, including beer. Budvar challenged the request, arguing that Bud was already recognised as a protected indication of geographical origin for beer coming from České Budějovice (Budweis in German) by Austria and France.

But OHIM turned down Budvar's complaint, ruling that Bud cannot be considered a designation of origin since the Czech brewer failed to prove that it really uses the Bud designation in trade. "European consumers cannot recognise Bud as an abbreviated name of the Czech city České Budějovice, which is called Budweis in German," said OHIM.

Court rules OHIM erred

Now the European Court of Justice has reversed that decision, ruling that OHIM should have taken into account that France and Austria have recognised Bud as Budvar's protected designation. "By requiring a proof of 'real' usage of the Bud designation by Budvar on all territory affected

by this designation's protection, [OHIM] made a faulty legal judgement," the court has ruled.

The court said OHIM made a mistake by failing to consider all circumstances relevant for the decision whether Austrian and French laws provide Budvar with a right to ban the usage of the designation by other parties.

Anheuser-Busch, which was in July taken over by Belgian group InBev, is involved in more than 100 legal battles against Budvar in 30 countries around the world. Budvar has successfully registered Budweiser or Bud as its protected trademark in more than 60 countries to date.

[CzechNews](#)

Becherovka, Rum, Fernet, Griotka, Česká piva

Budvar, Zlatopramen, Plzen,

Monday - Friday 8.30-17.00

Goulburn Wines & Spirits

9-13 Brisbane Street
Darlinghurst, NSW 2010
02 9264 8459

email sales@goulburnwines.com.au

Wholesale and retail 10.05.09

Photo: Visit Goulburn Wines and Spirits



AUSTRALIAN LETTER OF THE YEAR.

This is an actual letter sent to the DFAT (Department of Foreign Affairs and Trade) Immigration Minister. The Rudd Government tried desperately to censure the author, but got nowhere because every legal person who read it nearly wet themselves laughing!

Dear Mr Minister,

I'm in the process of renewing my passport, and still cannot believe this.

How is it that K-Mart has my address and telephone number, and knows that I bought a television set and golf clubs from them back in 1997, and yet the Federal Government is still asking me where I was born and on what date?

For Christ sakes, do you guys do this by hand?

My birth date you have in my Medicare information, and it is on all the income tax forms I've filed for the past 40 years.

It is also on my driver's licence, on the last eight passports I've ever had, on all those stupid customs

declaration forms I've had to fill out before being allowed off planes over the past 30 years.

It's also on all those insufferable census forms that I've filled out every 5 years since 1966.

Also... would somebody please take note, once and for all, that my mother's name is Audrey, my father's name is Jack, and I'd be absolutely fucking astounded if that ever changed between now and when I drop dead!!!!...

SHIT! What do you people do with all this information we keep having to provide??

I apologise, Mr. Minister. But I'm really pissed off this morning.

Between you and me, I've had enough of all this bullshit!

You send the application to my house, and then you ask me for my fucking address!!

What the hell is going on with your mob? Have you got a gang of mindless Neanderthal arseholes working there!

And another thing, look at my damn picture. .. Do I look like Bin Laden? I can't even grow a beard for God's sakes. I just want to go to New Zealand and see my new granddaughter. (Yes, my son interbred with a Kiwi girl). And would someone please tell me, why would you give a shit whether or not I plan on visiting a farm in the next 15 days? In the unlikely event I ever got the urge to do something weird to a sheep or a horse, believe you me, I'd sure as hell not want to tell anyone!

Well, I have to go now, 'cause I have to go to the other end of the city, and get another fucking copy of my birth certificate - and to part with another \$80 for the privilege of accessing MY OWN INFORMATION!

Would it be so complicated to have all the services in the same spot, to assist in the issuance of a new passport on the same day??

Nooooo.. that'd be too fucking easy and makes far too much sense. You would much prefer to have us running all over the place like chickens with our fucking heads cut off, and then having to find some 'high-society' wanker to confirm that it's really me in the goddamn photo! You know the photo... the one where we're not allowed to smile?! You fucking morons.

Signed - An Irate Australian Citizen.

P.S. Remember what I said above about the picture, and getting someone in 'high-society' to confirm that it's me? Well, my family has been in this country since before 1850! In 1856, one of my forefathers took up arms with Peter Lalor. (You do remember the Eureka Stockade!!)

I have also served in both the CMF and regular Army for something over 30 years (I went to Vietnam in 1967), and still have high security clearances. I'm also a personal friend of the president of the RSL... and Lt General Peter Cosgrove sends me a Christmas card each year.

However, your rules require that I have to get someone "important" to verify who I am; You know... someone like my doctor - WHO WAS BORN AND RAISED IN F.....G PAKISTAN!!!!..... A country where they either assassinate or hang their ex-Prime Ministers - and are suspended from the Commonwealth for not having the "right sort of government".

You are all idiots!

NO SPEAKAH DE ENGLISH

A bus stops and 2 Italian men get on. They sit down and engage in an animated conversation.

The lady sitting next to them ignores them at first, but her attention is galvanized when she hears one of them say the following:

'Emma come first.

Den I come.

Den two asses come together.

I come once-a-more!

Two asses, they come together again.

I come again and pee twice.

Then I come one lasta time.'

The lady can't take this any more, 'You foul-mouthed sex obsessed pig!' she retorted indignantly. 'In this country, we don't speak aloud in Public places about our sex lives!' 'Hey, coola down lady,' said the man. 'Who talkin' abouta sex? I'm a justa tellin' my frienda how to spell ' Mississippi .'

\$ 10.00 says you're gonna read this again.